

COLECȚIA

Subiri de poveste

KELLY BOWEN

Duelul inimilor

SERIA „DIAVOLII DIN DOVER“

Duce. Libertin. Titan al afacerilor. August Faulkner, ducele de Holloway, este un bărbat cu multe talente, printre care și acela de a atrage femeile în patul său. Este, de asemenea, cunoscut și temut pentru abilitatea cu care cumpără și vinde companii, acumulând astfel o avere deloc de neglijat și distrugând destine fără prea multe muștrări de conștiință. Dar ducele este mândru de un astfel de renume, pe care îl poartă ca pe o medalie de onoare – și pe care are de gând să și-l păstreze.

Pe de altă parte, Clara Hayward, directoarea celei mai prestigioase școli de fete din Anglia, are o reputație fără cusur și iubește ceea ce face. Moartea părinților ei o forțează însă să găsească o soluție de salvare de la faliment a companiei de import a familiei, și pentru asta va organiza cursuri de vară la care va participa și sora ducelui. Același duce care vrea acum să preia compania. Totuși, atunci când se găsește în prezența lui August, Clara nu se poate gândi decât la felul în care s-a simțit în brațele lui în timpul unui vals scandalos în urmă cu zece ani. Și chiar dacă mintea ei știe că nu este deloc înțelept să se lase în voia sentimentelor, inima nu poate să nu-i fie subjugară de ducele care ar putea să i-o distrugă pentru totdeauna. Iar August își dă seama că, până la urmă, ceea ce dorește cu adevărat nu are nimic de-a face cu afacerile...

Kelly Bowen a debutat în anul 2014 cu romanul *Un duce doar pentru mine* care a înregistrat un succes imediat, urcând rapid în topul de bestselleruri al *New York Times*.

e
Book
disponibil

A Duke in the Night

Kelly Bowen

Copyright © 2018 Kelly Bowen

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, în viață sau decedate, este întâmplătoare.

Ediție publicată prin înțelegere cu

Grand Central Publishing, New York, New York, USA.

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Duelul inimilor

Kelly Bowen

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea,

Laurenția Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOWEN, KELLY

Duelul inimilor / Kelly Bowen

trad.: Diana Țuțuianu – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2619-6

1. Țuțuianu, Diana (trad.)

821.111

KELLY BOWEN

Duelul inimilor

Traducere din limba engleză
Diana Țuțuianu

Tuturor femeilor puternice pe care le-am întâlnit în viață și care mi-au dat curajul să cred că nu există „nu pot”.

Capitolul 1

Londra, iulie 1819

El dansase cu ea doar pentru că făcuse un rămășag.

Ceea ce, desigur, fusese o mare dovadă de imaturitate. Chiar o dovadă de mitocănie, ai fi putut spune, însă era mult mai ușor să înfierezi asemenea comportamente când nu mai erai doar un puști, în mijlocul unui anturaj lipsit de orice fel de maniere, cu alți băiețandri aroganți care râdeau pe înfundate, se uitau cu subînțeles și căutau să se distreze pe seama celorlalți. Iar până în ziua de față, August Faulkner, al doisprezecelea duce de Holloway, nu mai uitase vreodată acel moment.

La vremea respectivă el nu fusese nici un fel de duce. Deși bravada și importanța pe care și-o dădea păreau să compenseze acest neajuns. La vremea aceea, crezuse că Clara Hayward, fiica cea mai mare a charismaticului și totodată extrem de popularului baron Strathmore, avea pur și simplu să fie mijlocul de a-și atinge scopul dorit.

Ea era frumoasă – cu tenul ei deschis la culoare, cu fața impecabilă, încadrată de niște șuvițe lungi de păr lucios și negru precum mahonul, cu tente roșiatice pregnante. Ochii negri cu niște gene și mai negre, erau completați de o gură ce zâmbea adesea. O siluetă elegantă pusă în evidență de rochii de bun-gust și o postură plină de grație care era adesea remarcată. Toate acestea, combinate cu bogăția amețitoare a familiei sale, ar fi trebuit să aibă ca efect un șir nesfârșit de conți, duci și prinți nerăbdători să îi cerșească atenția.

În schimb, carnețelul ei de dansuri rămânea gol în ciuda numărului mare de bărbați care îi erau prezentați așa cum se cuvine. Iar acei conți, duci și prinți păstrau o distanță precaută – ținută departe de un umic defect de neiertat potrivit mentalității lor – nici unul dintre lorzii cei iluștri nu ar fi acceptat o posibilă soție cu o educație și o inteligență mai mari decât ale lor.

August nu înțelesese acest lucru atunci. În schimb, el o pusese în mod prostește pe Clara Hayward într-o cutie pe care o etichetase „fată bătrână”, încrezător în superioritatea lui. Și cu chicotelile și râsetele înfundate ale companionilor săi răsunându-i în urechi, el o pornise agale spre locul unde ea stătea în acea seară, la marginea sălii de dans, și îi oferise privilegiul prețioasei lui prezențe.

Domnișoara Hayward îi aruncase o privire ce păruse ușor confuză, dar înțelegătoare când el făcuse o reverență exagerată, oferindu-i brațul. Ochii ei negri licăriseră când se uitase peste umărul lui la locul din care complicitii lui priveau, așteptând ca ea să se bâlbâie sau să i se împleticească picioarele. În schimb, buzele ei pline nu făcură decât să se arcuiască puțin mai mult, iar privirea ei reveni la a lui, cu o singură sprânceană ridicată în semn clar de amuzament al cuiva care știa cum stătea treaba, iar el își dădu seama că ea auzise fiecare dintre cuvintele lui jignitoare. Iar August fusese cel care se bâlbâise și i se împleticiseră picioarele în momentul în care ea îi luase brațul oferit.

El o condusese spre ringul de dans, șocat de felul în care inima îi bătea cu putere în piept. Ea își pusese o mână sigură în mâna lui, cealaltă pe mâneca tunicii lui și îl privise direct în ochi în timp ce primele acorduri ale muzicii învăluiră sala de bal. August încercase atunci să-și recupereze avantajul pe care i se păruse că-l pierduse și se folosisese de fiecare dram din priceperea lui considerabilă pe ringul de dans, conducând-o într-un vals involburat și complet fără reguli, care ar fi trebuit să transforme orice fată bătrână, neobișnuită să danseze, într-o epavă roșind de umilință.

Însă Clara Hayward nu făcuse decât să se sincronizeze cu el, pas cu pas, fără să se uite măcar o dată într-o parte. Și până în momentul în care valsul se terminase, toate discuțiile din încăperea pâliseră complet, fiecare dintre blestemații ăia de invitați holbându-se la ei, iar August se trezise cu respirația întretăiată, însă nu din pricina vitezei cu care o purtase pe ring.

— Dumnezeule mare, murmurase ea, fără să pară nicidecum la fel de lipsită de suflu ca el. Mi s-a spus că sunteți îndrăzneț, domnule Faulkner. Și nu dezamăgiți deloc în această privință. Sunteți exact așa cum ați fost prezentat.

— În timp ce dumneavoastră, domnișoară Hayward, nu sunteți defel.

Lui îi scăpase această remarcă înainte să se poată abține, nesigur dacă vorbele ei fuseseră un compliment sau o critică. Și fusese la fel de nesigur cu privire la ce să facă în acest sens.

Apoi ea zâmbise larg – un simplu zâmbet ce sugera că erau colaboratori, complici la o faptă delicios de greșită din punct de vedere moral.

– Perfect, fusese tot ce spusese ea, iar lumea lui se clătinase.

Se trezise că-i zâmbea la rândul lui, ca un vițel, complet dezorientat.

După aceea, August o lăsase pe domnișoara Hayward în grija fratelui ei, iar Harland Hayward se uitase la el cu reproș și milă, ceea ce nu-i plăcu deloc lui August, deși era conștient că le merita deopotrivă. Nu o mai invitasese încă o dată, fapt ce îi stârnise un anumit regret dacă se gândea la asta prea mult. De fapt, nu mai vorbise cu domnișoara Hayward din acea seară, drumurile lor separându-se din câte se părea, apucând-o în două direcții complet opuse.

El spre un titlu de duce pe care nu se așteptase vreodată să îl moștenească. Ea spre o viață academică rafinată pe care fără nici un fel de îndoială și-o plănuise din timp, în calitate de directoare a celei mai de elită școli particulare din Anglia.

Iar asta fusese până ieri, când August cumpăraseră această școală. O proprietate pentru care își pusese avocații să se ofere să o cumpere, sub protecția anonimatului, de cel puțin trei ori în ultimii zece ani.

Se uită în jos la actele pe care avocații săi i le lăsaseră pe birou. *Domnișoara Clara Hayward* era scris cu litere îngrijite pe fostul act de proprietate, iar vederea numelui ei încă îi dădea o senzație stranie, chiar și după tot timpul ce trecuse. Ceea ce era absurd, deoarece ceea ce conta nu era care membru al familiei Hayward deținuse proprietatea respectivă, ci că în cele din urmă fuseseră dispuși să vândă. Însă vederea numelui ei îi declanșase un val de amintiri și într-un fel îi micșoră simțitor satisfacția uriașă pe care ar fi trebuit să o simtă la perspectiva ca Școala Haverhall Pentru Tineretele Domnișoare să devină parte din vastele lui proprietăți.

August făcuse greșeala de neiertat să presupună că actualul baron deținea Haverhall, alături de imperiul de transport maritim, sursa inițială a averii odinioară uriașe a familiei Hayward. Însă acum August nu avea altceva de făcut decât să se întrebe cum se făcea că, într-o lume în care femeile dețineau foarte rar o proprietate

în întregime, pe termen nelimitat, care să nu fie dată pe mâna mandatarilor, Clara Hayward era dispusă să o lase să îi scape din mâini.

Pentru oricine altcineva, întrebarea *cum se făcea* că probabil că nu ar fi contat. Nu, atunci când obțineai ceea ce doreai. Existau o grămadă de zicale referitoare la caii de dar și la cum nu trebuiau ei căutați la dinți, zicale de care cei mai mulți oameni țineau seama. Însă August nu era la fel ca alți oameni. Lui îi displăceau profund întrebările fără răspuns. Detesta situațiile în care nu își dădea seama ce anume îi motiva pe oameni să acționeze așa cum o făceau. Sora lui, Anne, îi spunea adesea că era o pornire nesănătoasă nevoia lui de a cerceta colțurile cele mai întunecate ale vieților altor persoane pentru a profita de ele. Dar el nu devenise atât de bogat mulțumindu-se numai cu ceea ce era vizibil, la suprafață. Exista un substrat la afacerea asta, ceva ce îi scăpa. Informațiile însemnau putere și oricât de multe ar fi fost, lui, unul, nu îi prisoseau defel.

August se încruntă și se întinse după un cuțitaș tăind apoi absent capătul unei pene de scris. Era într-adevăr o ironie a sorții faptul că știa atât de puțin despre o femeie pe care nu fusese în măsură să o uite, chiar și după atâta amar de ani. Știa că domnișoara Clara Hayward avea reputația solidă a unei persoane absolut onorabile, corectă și cuviincioasă, cu mult bun-simț – din câte i se spusese de toată lumea, părând întruchiparea ideii de etichetă. Înalta societate, deși fusese nesigură cum să o catalogheze când își făcuse debutul în lumea bună, se părea că îmbrățișase ideea că femeia care îi educa tinerele odrasle era una de-a lor – la ce altceva te puteai aștepta de la o fată de altfel drăguță care avusese parte de o educație aleasă, chiar excesivă, ceea ce îi limitase în mod drastic perspectivele?

O directoare foarte calificată, pe lângă numărul limitat de locuri disponibile și taxele școlare exorbitante făcuseră din Haverhall un loc la fel de popular pentru majoritatea elitei societății londoneze ca și pentru acele tinere provenind din familiile recent îmbogățite, cu o dotă suficient de mare cât să cumpere tot Westminsterul. Pană și cei de condiție socială superioară, cu vederi tradiționaliste de neclintit, care obișnuiau să-și încuie în biblioteci fiicele sau surorile cu niște guvernante, se mai înmuiaseră când auziseră de șansa ca rubedeniile lor de sex feminin să învețe să picteze de la Thomas Lawrence sau să danseze cotilion sau cadril de la Thomas Wilson. Nu trebuia să te înscrii la toate cursurile ca să participi la anumite ore.

Era un sistem cam neobișnuit, ca să fie clar, însă unul care se dovedise surprinzător de plin de succes. August trebuia să admită că admira ideea de afacere pe care o dezvoltase domnișoara Hayward. Era exact genul de idee pe care îl căuta în multele achiziții pe care le făcuse.

Era aproape regretabil că nici una dintre ideile acelea inovatoare nu avea să fie suficientă încât să salveze școala. Ceea ce era un alt motiv care îi provoca un fel de remușcări dacă se gândea prea mult. Iar asta era complet inacceptabil, deoarece emoțiile prostești nu își aveau locul în afacerile profitabile, indiferent cât de memorabilă era prezența Clarei Hayward.

Un ciocănit ezitant în ușa biroului său îi întrerupse gândurile.

– Da?

Ușa greoaie se deschise și nu mică fu uimirea lui August să dea cu ochii de soră-sa stând în pragul ușii. Probabil că putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori încercase ea să dea de el în acest fel, iar prezența ei îl bucură peste măsură.

– Anne.

Puse pana de scris și cuțitul deoparte și se ridică în picioare.

– Intră!

Ea era îmbrăcată într-o rochie simplă de zi, de un albastru-deschis, aproape identic cu nuanța ochilor ei. Părul ei, de aceeași culoare ca și al lui, era dat pe spate cu grijă ca să îi încadreze fața rotundă. Ea intră în încăpere, ținând strâns la piept ceea ce părea un mic carnețel de însemnări.

– Cărui fapt îi datorez șansa companiei tale? Întrebă August cu o fericire nedisimulată.

– Am venit să-ți mulțumesc, spuse ea pe un ton politicos.

– Ah, a fost adusă noua ta rochie?

El văzuse materialul expus în vitrina unui magazin de textile pe Bond Street, iar culoarea de un azuriu strălucitor precum cerul îl făcuse să se oprească din drum. Știuse pe loc că Anne va arăta uimitor în mătasea strălucitoare. Dusesse imediat materialul la croitoreasa care îi făcea toate hainele lui Anne, iar femeia transformase mătasea într-o frumoasă și rafinată rochie de bal demnă de orice membră a familiei regale. Fusese adusă în această dimineață.

– Îți place?

Ea ezită:

– Da, mulțumesc. E o rochie încântătoare.

Schimbă poziția mâinilor ce strâneau în continuare caietelul de însemnări.

– E vreo problemă cu ea?

El se încruntă la ezitarea ei.

– Nu, deloc... doar că... sincer, este prea mult. August, am deja mai multe rochii decât aş putea purta vreodată.

– Ei, niciodată nu ar avea cum să fie prea multe. Și o meriți. Ai văzut și colierul pe care ți l-am luat pentru ea?

El găsisse perlele exotice, de culoare fumurie, a doua zi după ce găsisse și materialul.

– Da, și ele au fost încântătoare. Nu cred că vreo prințesă le-ar putea găsi vreun cusur. Mulțumesc, August.

August zâmbi. Perlele chiar s-ar fi potrivit oricărei prințese. Sau surorii lui.

– Poartă-le cât de des vrei. Sau pune-le în trusoul de nuntă. Deși, când vei fi măritată, o să am eu grijă ca soțul tău să-ți mai cumpere și altele.

Anne își mușcă buza și se uită într-o parte. August își suprimă un oftat. Nu ar fi trebuit să aducă asta în discuție. Subiectul măritişului părea întotdeauna unul spinos în ceea ce o privea pe Anne, însă era datoria lui în calitate de frate și tutore legal să se asigure că ea își găsea un bărbat demn de ea.

– Ai aproape nouăsprezece ani. Peste vreo doi ani o să fii măritată. Știu că am mai spus-o și altă dată și probabil că nu vrei să auzi asta din nou, însă trebuie să te gândești pe îndelete la viitorul tău.

– Viitorul pe care-l plănuiești tu pentru mine.

Tonul vorbelor ei era unul complet lipsit de entuziasm.

August clătină din cap. Văzuse cu ochii lui exact ceea ce se întâmpla când o femeie ca lumea se mărita cu un pierde-vară. El, unul, nu avea să îi permită surorii sale să repete greșelile făcute de mama lor.

– Un viitor care mă preocupă, o corectă el. Gentilomni pe care ți i-am sugerat sunt oameni buni, Anne. Niște oameni amabili, loiali, inteligenți și decenti. Oricare dintre ei ar fi un soț excelent.

Buzele lui Anne se subțiară și înai mult:

– Sunt bătrâni.

– Nu chiar. Și au titluri nobiliare și sunt respectați de înalta societate.

– Dar eu voi avea un cuvânt de spus în privința celei cu care te vei căsători tu? se răsti Anne.

— Eu sunt pe deplin conștient de propriile mele responsabilități față de ducatul Anne. Responsabilități pe care o să le aduc la îndeplinire la momentul potrivit. Nu este nevoie să-mi reamintești acest lucru.

Văzu mișcarea ei involuntară, plină de încăpățănare, pe care o făcu clătinând din bărbie și încercă să își țină în frâu enervarea.

— Este datoria mea să am grijă de tine.

Sora lui se uită într-o parte, articulațiile mâinilor ei albindu-se acolo unde țineau strâns carnețelul de însemnări.

— Să știi că sunt perfect capabilă să am grijă de mine însămi. Doar fac asta de ani întregi, dacă ți-amintești.

Vechiul lui sentiment de vină îl săgetă iar, dar August încercă să-l ignore. Nu avea puterea să remedieze ceea ce se întâmplase în trecut, însă cu certitudine avea puterea să dicteze ce se va întâmpla în viitor.

— Știu. Doar că acum nu mai ești nevoită să faci asta. Acum sunt eu aici.

Privirea lui Anne se fixă din nou asupra lui, mustind de iritare. Obrajii i se făcură roșii și deschise gura ca să spună ceva înainte să își mai cumpănească în vreun fel vorbele:

— Nu vreau să mă cert cu tine, August.

— Nici eu nu vreau să mă cert cu tine. Însă trebuie să ai încredere că știu ce este cel mai bine pentru tine.

— Ce este cel mai bine pentru mine? repetă ea ușor, clătinând din cap. Sau cel mai bine pentru tine?

— Anne...

— Am venit să te văd fiindcă aveam câteva idei pentru Trenton, spuse ea pe neașteptate, deschizându-și carnețelul la bucata de panglică din satin ce fusese pusă acolo ca semn.

August clipi rapid la schimbarea bruscă a subiectului:

— Trenton?

— Da. Hotelul pe care îl deții pe Bond Street?

— Știu ce este Trenton, îi replică August scurt, încercând din răsuferință să nu se încrunte.

Ce îi păsa lui Anne de hotel?

— Ce fel de idei?

Anne se uită în jos la paginile carnețelului ei.

— Ei bine, de exemplu, distribuitorul nostru de pește proaspăt a crescut prețul cu aproape cincizeci de procente de-a lungul ultimelor

zece luni. Dacă nu cumva ne face cadou plasele aurite pe care probabil că le folosește, cred c-ar trebui să căutăm un alt furnizor.

Dădu pagina.

— De asemenea, continuă ea, mai există o mică spălătorie la numai o stradă distanță de hotel care a fost scoasă la vânzare. S-a dovedit a fi extrem de profitabilă. Cred c-ar trebui să o cumpărăm, nu doar pentru afacerea deja existentă acolo, dar am putea să adăugăm servicii gratuite de spălătorie la cele deja oferite clienților de la Trenton. Majoritatea celor ce stau la hotel sunt militari, iar noi suntem în competiție directă cu Stephen's Hotel. Cred că asta ar putea să ne confere un avantaj...

— Anne, o întrerupse August, de unde ți-au venit toate ideile astea? Ea se uită în sus la el serioasă și sinceră:

— Domnul Down s-a ocupat de registre ieri și am aruncat și eu o privire. Cred că...

— Nu trebuie să-ți bați capul cu lucrurile astea, Anne, spuse el cu fermitate. O să mă ocup eu de toate detaliile acestea sau o să îi dau instrucțiuni omului meu care se ocupă de afaceri și este foarte capabil de altfel.

Și avea să îi dea instrucțiuni lui Duncan Down ca pe viitor să își țină registrele departe de Anne. Ea nu trebuia să își facă griji în privința banilor. Niciodată, absolut niciodată, ea nu va mai fi nevoită să își facă iar griji în privința banilor. August se asigurase de acest lucru.

— Eu doar...

— Vreau ca tu să te ocupi de ce îți face plăcere, de ce te amuză. Muzică, citit, echitație. Orice îți place.

— Dar...

— N-o să mă contrazic cu tine în legătură cu asta, Anne.

Îi căzu privirea pe carnețelul pe care ea încă îl ținea în mână și bucata de hârtie de scris băgată înăuntru.

— Aceea este o schiță?

Expresia de pe fața lui Anne devenise îndârjită.

— Nu este nimic.

— Pot să o văd?

August ignoră duritatea cuvintelor ei.

Degetele lui Anne se strânseseră pe marginile paginilor, iar fruntea ei se încreți înainte să slăbească strânsoarea și să îi dea lui carnețelul.

– Dacă chiar trebuie.

August luă carnetelul din mâinile ei și studie desenul, dându-și seama că de fapt nu era deloc un desen obișnuit, ci schița unei scânduri gravate de atârnat la intrarea într-o tavernă. Recunoscuse imediat numele și lebăda grațioasă ce îi domina centrul, deoarece tot el era și proprietarul acelei taverne. Dacă gravura aceea era făcută în realitate așa cum era desenată, trebui să recunoască că avea să reprezinte o îmbunătățire considerabilă față de firma ce atârna acum la intrare.

Trecuse ceva vreme de când nu se mai uitase la lucrările lui Anne, și îi săriră imediat în ochi precizia și detaliile desenului de pe foaie. Fiecare linie era trasă deliberat și sigur, imaginea panoramică executată la perfecție conferind fiecărei scene o aparență tridimensională care-ți dădea senzația că poți pune mâna pe obiectul respectiv. Se încruntă ușor.

– Nu-ți place? întrebă Anne cu vocea schimbată.

August își blestemă în gând lipsa de atenție la mimică și încercă să-și recompună expresia neutră.

– Din contră. Și desenul și designul propriu-zis sunt absolut extraordinare. Ai un ochi foarte bine format.

Buzele lui Anne se țuguieră ușor în forma unui zâmbet, iar pe obraji îi apărură o roșeală ușoară.

– Mulțumesc.

August își ridică iute privirea spre ea. Acel mulțumesc fusese de departe mai sincer decât cel pe care i-l oferise pentru o rochie de mătase și un șirag de perle. Coborî din nou ochii la paginile carnetelului.

– Pe de altă parte, ce te-a apucat să desenezi firme de tavernă?

– Pentru că mi se pare absolut groaznic cel agățat acum la intrare. Lebăda arată ca un liliac pe care l-a tras cineva de gât și i l-a lungit. Iar asta dă un aer vechi și uzat unui stabiliment de altfel curat și îngrijit și cred că ar trebui înlocuit.

Zâmbetul îi pălise, iar în răspunsul ei se resimțea o notă ușor sfidătoare.

August se uită din nou în jos la carnetel. Pe pagina ce fusese ascunsă privirii de foaia desprinsă, cea cu schița, se afla o schemă ce semăna cu planul unei clădiri. Un desen schematic executat cu grijă al unor camere și al ceea ce părea planul de ansamblu al unui hotel.

– Ce este ăsta? întrebă el, ridicând carnețelul astfel încât ea să se poată uita.

Privirea ei sfidătoare persistă, și fata răspunse la fel de fermă.

– O schiță cu inodul în care ar arăta etajul de bază de la Trenton dacă eu aș avea ceva de spus în privința asta.

August se uită fix la ea, complet confuz.

– Dar ce e în neregulă cu felul în care arată acum?

– Ce e în neregulă? Sala de servire a mesei este mult prea mică și blocată în partea din spate a clădirii ca și cum ar fi fost adăugată ulterior planului original. Bucătăriile ar putea la fel de bine să fie în partea cealaltă a lumii – cei care servesc la masă s-ar putea să petreacă câteva ore pe zi mergând inutil înainte și înapoi kilometri buni. Iar holul de la intrare este la fel de primitiv precum Turnul Londrei. E rece și mult prea formal. Un hotel ar trebui să fie cald și primitiv.

Făcu o scurtă pauză:

– E nevoie să mai adaug și alte argumente?

– Nu. Pe de altă parte, un hotel ar trebui să fie curat și gata să-și primească oaspeții, îi spuse August. Zorzoanele nefolositoare costă bani.

Se opri brusc, clătinând din cap. Era ridicol. Doar nu avea să discute conducerea unui hotel cu soră-sa. Ridică cele două desene.

– Ești atât de talentată, Anne. De ce nu te gândești să-ți folosești cum trebuie talentul acesta pictând sau desenând portrete? Peisaje? Orice ar putea fi obiect de interes pentru celelalte tinere din înalta societate? Ai fi mirată să descoperi ce prietenii bune se leagă pe baza unor interese comune.

August știa că Anne luase lecții de pictură în acuarelă și că se pricepea de minune la asta, însă paginile caietelului erau lipsite de orice urmă artistică, aproape matematice în precizia liniilor simple de cerneală și grafit.

– M-am gândit la asta.

– Și?

– Nu mă interesează prea mult.

Se întinse spre el și își recuperează carnețelul cu o mișcare iute.

– Peisajele sau portretele și tinerele din înalta societate preocupate de așa ceva.

August își înăbuși un geamăt.

– Anne, eu...

– Excelență?

Vorbele fură rostite pe un ton întrebător și însoțite de un ciocănit rapid și energic în ușa, iar un bărbat cu o claie de păr ușor ciufulit de vânt băgă capul pe ușa biroului.

– Oh, scuzele mele, Excelența Voastră, Lady Anne. Nu mi-am dat seama că sunteți amândoi aici. O să revin...

– Nu e nevoie, domnule Down, replică Anne. Eu tocmai mă pregăteam să plec.

Își aruncă rapid privirea înapoi spre August, punându-și prețiosul carnețel sub braț.

– Mulțumesc încă o dată pentru... tot.

– Nu ai pentru ce, îi replică August, încă o dată confuz.

El puse schița cu gravura pentru tavernă pe masa de lucru, cu un oftat.

– La revedere, August, spuse ea apăsât înainte să ezite chiar înaintea ușii. Și o zi bună și duminică, domnule Down, murmură ea, iar după aceea dispăru.

Duncan Down o urmări ieșind din încăpere înainte să se uite înapoi la August cu o privire respectuoasă, dacă nu chiar înțelegătoare.

– Să revin într-un moment mai bun, Excelența Voastră?

– Nu, aproape se răsti ducându-se spre bufet ca să-și toarne ceva tare de băut.

– Brandy, domnule Down?

Aruncă o privire peste umăr în timp ce turna.

– Vă mulțumesc.

Omul lui de încredere, cel care se ocupa de afacerile lui, se opri la masa de lucru și aruncă o privire uluită la grămada dezordonată de așchii de la coada penei abia ascuțite.

– Știți, aș putea să vă cumpăr un set nou de pene de scris, remarcă el. Nu este nevoie să le folosiți pe fiecare în parte până când ajung de lungimea unui ciot amărât. Tocmai am terminat cu registrele contabile lunare și pot să vă asigur că există mai mult decât suficient capital cât să cumpărați un întreg stol de păsări pentru pene, cât și continentul pe care s-ar găsi acestea. Nu mai departe de ieri am văzut un set făcut din pene de lebedă...

– Pana aia nu are nimic. Încă merge foarte bine. Și nu are nici un rost să aruncăm banii pe pene de lebedă când cele obișnuite de gâscă scriu la fel de bine.

– Și totuși, ați cumpărat perle din Pacificul de Sud când ați fi putut să cumpărați...

— Acelea au fost cadou pentru Lady Anne, îl întrerupse August cu o privire mânioasă. Și nimic nu este prea bun pentru sora mea.

— Desigur, Excelență.

— Deși o să te rog ca în viitor să o ții pe Lady Anne departe de registrele mele contabile lunare.

— Excelență?

— Mi-a spus că a aruncat și ea o scurtă privire când te-ai ocupat de ele ieri. Și dintre toate lucrurile posibile, mi-a spus că i-a sărit în ochi prețul la care se cumpără peștele pentru Trenton.

August se încruntă.

— Sora mea n-ar trebui să își mai facă vreodată griji cu privire la prețul vreunui lucru, domnule Down. Înțelege?

Duncan nu spuse nimic imediat, dar își reveni iute:

— Desigur, Excelență.

— Are dreptate? Întrebă August, aproape ca o completare a ideii anterioare. În legătură cu creșterea prețului?

— Da. Aveam de gând să vă aduc asta la cunoștință chiar astăzi.

— Atunci am încredere că o să te ocupi de vânzătorul nostru de pește cel lacom. Scapă de el.

— Doriți să îl întreb dacă ar vrea să își reconsidere prețurile? La urma urmei, ne asigură produse de calitate de aproape trei ani încoace...

— Atunci a avut trei ani în care să învețe că nu pot să sufăr idioții. Găsește pe altcineva.

Duncan își înclină capul.

— Considerați problema rezolvată, Excelență.

— Bun.

August își concentrează din nou atenția la paharul din fața sa înainte să se întoarcă și să i-l dea lui Duncan.

— Contractul de cumpărare a depozitelor de mărfuri din partea de nord a docurilor din Londra o să fie gata pentru semnat în după-amiaza aceasta, spuse Duncan în timp ce luă o înghițitură mică din brandy-ul său. Cei de la Compania Indiilor de Est și-au exprimat deja interesul pentru închirierea spațiului de depozitare, ca și frustrarea că nu au fost în măsură să îl cumpere ei. Aș aprecia că valoarea acelor depozite tocmai a devenit de zece ori mai mare decât a fost inițial, asta dacă vă gândiți să le vindeți în viitor. Ca de obicei, ați făcut o investiție înțeleaptă și foarte profitabilă, Excelență.

August dădu din mână nerăbdător.

– Nu am chef să vorbesc despre vânzători de pește sau depozite în momentul de față, domnule Down.

Se duse cu pași apăsați spre ușă și o închise cu piciorul înainte să se întoarcă la birou și să recupereze actul de proprietate pentru Haverhall. Avea încredere deplină în Duncan și s-ar fi pus chezaș pentru orice în ceea ce-l privea, dar nu avea pic de încredere în servitori. Ușurința cu care obținuse informații de-a lungul anilor de la servitorii de pretutindeni, fie prin intermediul unor discuții meșteșugit conduse, fie prin intermediul unei simple monede, îl învățase această lecție.

August puse actul de proprietate în mijlocul mesei. Îl împunse cu degetul exact în centru.

– Vreau să-mi spui ce ai reușit să descoperi în privința asta.

Dintre toate talentele lui Duncan în ale legislației și în ale contabilității, adevărata lui măiestrie consta în priceperea de a scoate la iveală informații din locuri despre care lumea nici nu știa că există. Locuri în care un duce nu se putea aventura fără ca lumea să bage de seamă. Era un bărbat a cărui față de flăcăiandru era arareori observată și rapid uitată și care ascundea o minte foarte ascuțită. Felul lui de a fi discret și blând, însoțit de maniera inteligentă în care își folosea șarmul personal și uneori câteva monede îl făceau să fie perceput întotdeauna drept o prezență prietenoasă și în nici un caz una amenințătoare. Și indiferent ce îi ceruse August, el nu dezamăgise niciodată.

Așa că omul lui de încredere se așeză alene pe unul dintre scaunele largi, tapițate, așezat lângă colțul biroului, și se uită lung înspre August.

– Trebuie să vă întreb, Excelență, ați vrut să mă puneți la încercare cu însărcinarea aceasta? întrebă el.

– Ce vrei să spui?

– În decursul cercetărilor mele, mi s-a adus la cunoștință că deja o cunoașteți pe domnișoara Hayward.

August simți un mușchi tresăltându-i când strânse din dinți involuntar în timp ce se întrebă ce anume i se spusese omului său.

– Ni s-au intersectat drumurile acum foarte mulți ani. Nu am mai văzut-o de-atunci, așa că doar cu greu aș putea spune că asta se poate numi că ne cunoaștem.

— Așadar nu anterioara... întâlnire dintre domniile voastre a reprezentat motivul pentru care ați fost de acord cu atâta ușurință să se păstreze secretul absolut privind vânzarea?

August își trânti iritat paharul pe colțul biroului.

— Aș fi fost dispus să dansez și-un dans irlandez în fundul gol dacă asta ar fi fost o condiție ca să văd că, în cele din urmă, Haverhall devine al meu.

Își încrucișă brațele.

— Și aș fi insistat și eu asupra confidențialității, chiar dacă n-ar fi făcut-o familia Hayward.

Aproape toate proprietățile lui August fuseseră deja achiziționate în mod anonim prin companii subsidiare pe care le crease el și cu greu ar fi putut fi asociate în vreun fel cu ducatul. Astfel nu numai că le ușura munca persoanelor competente și demne de încredere pe care le angaja ca să se ocupe în numele lui de investiții, dar nici nu făcea prea mare vâlvă în privința imperiului său financiar.

August își ridică iarăși iute paharul de jos.

— Așa că nu, nu întâlnirea noastră anterioară a fost cea care mi-a influențat decizia de a accepta termenii impuși de ea. Și nici nu mi-a oferit înțelegerea motivului pentru care Clara Hayward a decis brusc și inexplicabil să vândă ceea ce pare să reprezinte scopul ei în viață. Asta trebuia să descoperi dumneata.

— Aha. Ei bine, a trebuit să întreb.

Duncan, brusc, zâmbi larg spre el.

— Și bineînțeles, ați avut dreptate.

— Cu ce?

— Când ați spus că sigur exista un motiv ascuns pentru vânzarea școlii.

August se aplecă în față nerăbdător.

— Bineînțeles c-am avut dreptate.

Duncan mai luă încă o înghițitură din brandy-ul său.

— Știați că actualul baron Strathmore este medic și că încă își practică meseria?

— Da, știam.

Altă excentricitate a clanului Hayward ce părea să fie trecută cu vederea date fiind grămezile de bani aduse de doineniul Strathmore, deși nu era sigur ce avea asta de-a face cu Haverhall.

— Știați că a fost în armată pe timpul campaniei militare ce a culminat cu bătălia de la Waterloo?

– Hmm. Asta n-o știam.

– A plecat imediat după ce a rămas văduv, deși versiunea universal acceptată a istoriei pare să confirme că și-a petrecut perioada de doliu pur și simplu călătorind.

– Soția lui a fost o scorpie. Ținând cont de cum stăteau lucrurile în ultima perioadă a căsniciei lor, pot să înțeleg motivul pentru care i-ar fi făcut multă plăcere prilejul de a trage cu arma. Ca un soi de vindecare, aș putea sugera.

Duncan își examinează marginea paharului.

– Nu a tras cu arma. A servit pe post de chirurg pe câmpul de luptă.

August se simți iarăși cuprins de un impuls de nerăbdare și luă o înghițitură considerabilă de brandy ca să ascundă asta.

– Ceea ce a fost absolut meritoriu, desigur. Dar aș vrea să treci la subiect, domnule Down. Ce-are a face orice din toate astea cu Haverhall sau cu imperiul de transport maritim Strathmore sau...

– Nu există nici un imperiu.

Paharul lui August se opri la jumătatea drumului spre gură. Cu grijă, el îl puse deoparte.

– Poftim?

– Nu există nici un imperiu, deși baronul se descurcă absolut admirabil ca să ascundă acest fapt. Din câte mi-am putut da seama, ceea ce a rămas nu sunt decât niște vagi rămășițe din ceea ce obișnuia să fie o companie de import-export extrem de profitabilă. Ar putea fi folosite pentru a o readuce la viață, desigur, deși nu sunt sigur că bunul nostru doctor este omul potrivit pentru asta.

Duncan lăasă ultima parte în suspensie.

August își înalță ușor capul în timp ce un sentiment vechi și familiar de entuziasm ce-l cuprindea în astfel de ocazii începu să îi furnice venele.

– Explică-mi!

– Bătrânul Strathmore a făcut mare parte din avere din comerțul cu bunuri de consum. Exporta mobilier, tacâmuri, articole din sticlă și jucării, toate cumpărate direct de la producător. Corăbiile lui se întorceau cu zahăr, tutun, bumbac, cupru, minereu de fier și cu încărcătură ocazională de indigo. Nimic special, însă în întregime toate articole cu mare căutare pe piață. Și și-a mărit profitul distribuindu-le și vânzându-le el însuși.

– Ce s-a schimbat?

– În afară de modul de viață indecent de extravagant al lordului și al lui Lady Strathmore?

Duncan bău ultima gură din brandy-ul său.

– S-ar părea că *extravaganța* a devenit ceva contagios. Răposatul baron s-a hotărât că s-ar putea să facă mai mult profit din aducerea de articole de lux din Indiile de Est. Aur, diamante, condimente, mătase.

– Și nu s-a înșelat, spuse August gânditor, sprijinindu-și mâinile de birou.

– Da, dar nici noroc n-a avut. Sau poate că a avut încredere în oamenii nepotriviți. În sfârșit, a forțat mult sumele de bani de care dispunea compania ca să cumpere corăbii și mai mari ca să facă voiaje spre est în loc de vest. A băgat și mai mulți bani în chestii cum ar fi siguranța încărcăturilor, a angajat și mai mulți membri ai echipajelor, a montat armament mai greu la bordul corăbiilor...

– S-a întins prea mult.

– S-a împrumutat din greu ca să își acopere pierderile. M-a costat ceva bani, însă am reușit să obțin documente care atestă pierderea uneia dintre Indiamen¹ într-o furtună și a altor trei din cauza pirăților. Sau poate a revoltelor de la bord. E greu de spus când echipajele dispar cu tot cu încărcătură. Iar toate acele corăbii fuseseră încărcate până la refuz cu bunuri deja cumpărate valorând o avere.

– Ce-a mai rămas?

Aceasta era partea importantă.

Duncan fornăi.

– Datorii uriașe.

– Corăbii?

– Cinci corăbii de diverse tipuri, incluziv două clippere². Actualul baron a vândut trei Indiamen și două corăbii mari cu două catarge, dedicate transportului de mărfuri. Din corăbiile care i-au mai rămas, două sunt active. Alte două au fost modernizate și acum își așteaptă echipajele, iar ultima are nevoie de reparații costisitoare.

– Cele două corăbii care sunt active unde sunt?

¹ Nume generic atribuit corăbiilor ce operau sub contract sau sub licența oricăreia dintre Companiile Indiilor de Est deținute de marele puteri europene (n.tr.)

² Corăbii cu vele rapide, cu trei catarge și corp proiectat și construit astfel încât viteza de deplasare să primeze în detrimentul capacității de încărcare cu marfă (n.tr.)

– Au revenit la vechile lor rute și încărcături. În Virginia, în mare parte. S-ar părea că rețeaua din vest de parteneri comerciali de încredere ai lui Strathmore a supraviețuit intactă.

August își îndreptă corpul, și mai interesat de ce auzea. Deținând el însuși o ditamai flota, știa cât de valoroase erau acele rețele și partenerii de schimburi comerciale.

– Iar aranjamentele lui de distribuție a mărfii de-aici?

Duncan făcu o față lungă și ridică din umeri.

– Nu am date clare în privința asta. Dar de vândut, cu siguranță vinde marfa cuiva. El, împreună cu surorile lui, par hotărâți să salveze compania aceasta pe cale să se scufunde.

– Lăudabil, bănuiesc, însă cu două corăbii?

August începu să bată darabana pe un picior.

– O să moară de bătrânețe înainte să apuce să facă ceva progrese.

– Uneori e destul de greu să nu te împotmolești în cercul vicios reprezentat de faptul că, pentru a face bani, ai nevoie de alții și alții.

Ceea ce reprezenta motivul pentru care Clara Hayward vânduse Haverhall. Răspunsul era evident acum. Dacă ar fi vândut încă ceva din flota rămasă însemna să spulbere orice șansă pe care familia lor o mai putea avea ca să extindă sau măcar să recupereze compania de transport maritim.

– Încearcă să doteze corăbiile rămase cu echipaje și să le repare în timp util înainte să putrezească în locurile de acostare, murmură August. Aș fi făcut și eu exact același lucru.

– Baronul mi s-a părut a fi un om destul de ingenios.

August simți cum i se ridică sprâncenele a mirare.

– Ai vorbit cu el?

– Bineînțeles.

Duncan își duse dramatic degetele la piept.

– L-am consultat în legătură cu palpitațiile teribile pe care le-am avut în ultima vreme.

– Palpitații, spuse August clătinând din cap. Singurele lucruri care îți dau ție palpitații sunt banii, domnule Down. Și doar atunci când sunt mulți.

– În acest punct al discuției, cu tot respectul, mi s-ar părea potrivit să aduc în discuție zicala aceea cu bârna din ochiul propriu și paiul din cel al altuia, Excelență.

– Cât de mari sunt problemele cu care încă se mai confruntă familia Hayward? întrebă August, ignorând împunsătura.

Entuziasmul amețitor care îl cuprinsese înainte îl mai furnica încă.

— Nu există nici un fel de venit provenit din activități agricole sau industriale care să le aducă bani în pungă — Haverhall este unicul domeniu ce exista în legătură directă cu titlul Strathmore. Însă profiturile aduse de școală nu au fost suficiente ca să acopere împrumutul luat de la bancherul lui Strathmore ce are scadența în șase săptămâni. Capitalul plus dobânda.

August nici măcar nu voia să știe cum descoperise Duncan asta, însă nu se îndoia nici măcar o secundă de acuratețea spuselor lui.

— Strathmore se bazează pe corăbiile care sunt actualmente în America, trebuie să se întoarcă la timp cu marfa de la bord ca să acopere împrumutul.

— Da.

August se întoarse într-o parte și traversă încăperea, oprindu-se lângă un corp de bibliotecă înalt. Își plimbă degetele gânditor peste cotoarele din piele veche ale cărților. Din proprie experiență, August știa că, atîmci când venea vorba de punctualitatea corăbilor, nu te puteai baza deloc pe ele.

— Vreau compania aceea, spuse el fără a i se adresa cuiva anume.

Corăbiile lui Strathmore aveau să constituie o suplimentare bine-venită la flota sa, însă rețeaua comercială a baronului era cea care reprezenta adevărata valoare. O rețea ce putea fi extinsă și exploatată în avantajul lui.

Și ca să aibă șansa să o obțină, înainte ca baronul să fie obligat să scoată compania la vânzare pe piața liberă și să declanșeze un război al ofertelor la licitație, August știa că trebuia să se insinueze în lumea lui Strathmore. Să îl convingă că îi este prieten, confident, om de încredere care deținea răspunsuri la toate problemele sale. Să descopere cu exactitate ce își dorea el cu adevărat și apoi să îi arate calea prin care putea obține acel lucru. Câteodată strategia aceasta dădea roade după numai câteva minute. În alte cazuri, după mult mai mult timp. Însă August era un om răbdător. Și orice om avea un preț. Orice om avea un punct de limită a rezistenței, de la care era dispus să cedeze.

— Lordul Strathmore încă mai este în Londra? întrebă August.

Duncan surâse atotștiutor, evident sugerându-i lui August că știa exact ce îi trecea prin minte.

— Este.

Omul său de încredere aruncă demonstrativ o privire către ceasul de pe policioara de deasupra căminului.

– Mai mult de-atât, de obicei poate fi găsit la British Museum până târziu, în după-amiezele zilelor de miercuri. Mi s-a spus că își însoțește întotdeauna surorile acolo.

Făcu o scurtă pauză, ridicând o sprânceană blond-roșcată.

– Vă gândiți să vă redescoperiți vechea relație cu baronul, Excelență?

August fu străbătut de un fior aproape necuviincios de bucurie, diferit de simplul entuziasm anterior, legat de afaceri, deși reuși în bună măsură să se convingă că totul se datora numai perspectivei de a-și spori proprietățile și nu posibilității de a o revedea pe Clara Hayward.

– Trebuie să ajung la Strathmore înainte să fie obligat să vândă. Dacă își scoate compania la vânzare pe piața liberă, o să fie cel puțin o duzină de oameni care să revendice achiziționarea ei. Iar o competiție de genul acesta va ridica prețul peste suma ce mi-ar conveni mie.

Duncan trase aer pe nas.

– Ceea ce mă miră pe mine este că n-au fost cel puțin o duzină de bărbați care să o convingă pe domnișoara Hayward să îi însoțească la altar înainte de toate astea. Cu siguranță, oricine altcineva ar fi putut descoperi că ea este proprietara domeniului Haverhall. În mod sigur, nu sunteți singurul care a conștientizat profitul care poate fi realizat prin dobândirea acelor pământuri.

El își puse paharul gol deoparte și își luă ochelarii din buzunar, ștergându-i de mânecă.

– Sunt bărbați care s-au căsătorit pentru mult mai puțin de-atât, iar legea englezească este din plin în favoarea lor.

August se cam zbârli la auzul acestor vorbe după care se întrebă ce-l apucase, îndeosebi în condițiile în care Duncan nu se înșela.

– Poate că domnișoara Hayward a fost suficient de inteligentă să-și dea seama că era curtată numai pentru situația ei materială. Sau poate că nu o interesează deloc măritișul.

Vorbele îi ieșiră pe gură cu mai multă vehemență decât ar fi vrut.

– Atunci acestea sunt lucruri pe care dumneavoastră și domnișoara Hayward le aveți în comun, Excelență, sugeră Duncan cu suspect de multă nonșalanță. Poate că o să vă servească drept subiecte

de discuție dacă o s-o revedeți când veți încerca să intrați în mediul bunului doctor.

Inima lui August o luă brusc razna, făcându-l din nou să se simtă ca la douăzeci și unu de ani, complet vrăjit pe ringul de dans al unei săli de bal. Se încruntă, și senzația aceea dispăru.

– Să ai grijă să se întocmească așa cum trebuie planurile de dezvoltare a domeniului Haverhall, domnule Down, spuse August, schimbând în mod voit subiectul. Într-un mod discret, desigur. Caută în afara Londrei servicii de specialitate. Busby & Wilds din Brighton – probabil – i-am mai folosit și altă dată și s-au dovedit a fi de încredere. Dacă și când anume va fi dezvăluit familiei Hayward sau oricui altcuiva faptul că eu dețin Haverhall, totul se va face numai în condițiile mele și nu prin intermediul bârfelor sau al zvonurilor.

– Am înțeles, Excelență.

Duncan se uită în sus la August, împingându-și ochelarii la loc pe nas și făcând aproape imposibil să i se vadă ochii în spatele reflexiei lentilelor.

– Muzeul mai este deschis încă o oră. Să cer să vi se aducă trăsura în față?

– Da, spuse August, întinzându-se după haină. Te rog.

Capitolul 2

Clara Hayward contemplă imaginea zugrăvită în piatră dinaintea sa.

Fiecare linie a sculpturii era saturată cu violență nedezlănțuită. Erau reprezentate laolaltă mișcarea disperată, furia sălbatică și vehemența opunerii într-o fermecătoare perfecțiune. Mâna centaurului era încheștată în jurul gâtului lapitului, cu intenția clară întipărită în expresia sculptată, în timp ce lapitul ridicase un picior îndoit ca să respingă atacul. Mușchii erau întinși din cauza efortului, și ambele făpturi erau încheștate așa, într-o luptă eternă, fiecare creatură luptându-se pentru propria-i viață.

Ceea ce nu diferea prea mult de ceea ce simțea Clara în momentul acela.

Sau, mă rog, poate că situația ei era mai puțin melodramatică. Nimemi nu avea să moară, dar viața ei așa cum o știa era pe punctul de a se schimba pentru totdeauna, dându-i un sentiment de pustiere și chiar o ușoară senzație de greață. Actele pe care le semnase marcase începutul sfârșitului poziției ei la Haverhall, și indiferent de cât de mult încercase, Clarei îi era greu să accepte cu bună știință că își vânduse moștenirea ce îi fusese lăsată.

Vânzarea, din fericire, fusese rapidă și probabil că trebuia să se simtă recunoscătoare pentru asta. Ar fi putut să se lungească într-un mod extrem de neplăcut, iar ea ar fi fost silită să îndure cine știe ce evaluări critice din partea potențialilor cumpărători. De fapt, lucrurile fuseseră complet diferite de această perspectivă sumbră. O companie anonimă care își exprimase și altă dată interesul privind proprietatea în sine fusese contactată și acceptase imediat și necondiționat prețul și condițiile de vânzare. Totul se petrecuse în decursul unei singure zile.

Clara știa că ar trebui să fie mai interesată cu privire la cine cumpărase – fețele din spatele companiei anonime – însă nu se putea aduna ca să urmărească acest fir. Deoarece chiar nu conta cine cumpărase școala. Nu schimba cu nimic situația, și nu i-ar fi produs decât amărăciune și disperare să se gândească prea mult la ceva ce fusese făcut și nu mai putea fi schimbat.

Trebuia să privească înainte, nu înapoi.

Harland îi spusese că toată povestea nu avea să fie decât temporară. De îndată ce reușeau să își redreseze situația financiară, iar compania de transport maritim redevenea profitabilă, puteau căuta un nou amplasament pentru o școală. Era un sacrificiu pe termen scurt, spusese el, iar Clara știa că teoretic avea dreptate. Însă știa, de asemenea, și că erau o grămadă de chestii care puteau să nu meargă cum trebuie.

Mărturie în acest sens stătea, de exemplu, ceea ce se întâmplase cu datoria pe care o lăsaseră în urmă părinții ei când muriseră în urmă cu doi ani. Ceea ce fusese un adevărat șoc pentru Clara, fratele și sora ei, luându-i complet pe nepregătite. Și dat fiind că fiecare dintre ei era suficient de inteligent, era destul de umilitor să nu-și fi dat seama mai devreme. Însă Clara fusese absorbită de școala ei, Harland de profesia lui de medic, Rose de studioul ei de artă, și nici unul dintre ei nu fusese conștient de realitatea sumbră și dezastruoasă pe care părinții lor reușiseră să o ascundă.

Iar acum se străduiau să își revină. Fiecare în felul său, făcând orice putea în acest sens. Ea nu putea decât să spera că avea să fie de ajuns.

Clara închise din nou ochii împotriva apăsării ce o simțea în piept și a senzației de strangulare din gât, recunoscătoare pentru faptul că muzeul era aproape gol la această oră târzie și nu era nimeni martor la melancolia ei egoistă. Trebuia să creadă că lucrurile se vor rezolva. Iar ceea ce era și mai important, încă mai avea elevele de pe timpul verii, acele tinere care erau cu mult mai mult decât o simplă...

— Bănuieți că a fost cu-adevărat vorba despre vin, domnișoară Hayward? se auzi o voce joasă în spatele ei. Sau credeți că lapiții și centaurii căutau doar un pretext ca să înceapă un război?

Clara simți cum aerul îi iese din plămâni, iar inima păru că-i stă în loc pentru puțin timp, înainte să continue să bată de două ori mai repede decât ritmul ei normal. Cunoștea vocea aceea. Cbiar și după atâta amar de vreme, nu avusese cum să o uite.

Exact așa cum nu uitase vreodată modul în care August Faulkner o făcuse să se simtă în seara aceea când o invitase la dans. Poate că pentru el fusese un simplu rămășag și ea poate că acceptase din pură răutate și din dorința de a nu lăsa aroganța lui să o învingă. Și poate că între ei fusese mai mult un fel de întrecere decât un dans, nici unul nedorind să cedeze fie și doar un centimetru, însă sentimentul care îi rămăsese la final fusese unul de plăcere pură. Iar când el zâmbise ca răspuns la zâmbetul ei, avusese senzația pentru o clipă că o vedea pe ea, cea adevărată, nu eticheta pe care i-o impusese societatea. Și că îi plăcea ce vede.

Doar că el nu o mai văzuse și nici nu mai vorbise cu ea de atunci încoace și, în afară, probabil, de recenta înscriere a surorii lui la Haverhall, Clara era destul de sigură că el nu se mai gândise nici măcar o dată la ea din seara aceea.

Clara, pe de altă parte, nu fusese atât de norocoasă. Faptul că dobândise pe neașteptate titlul acela nobiliar făcuse imposibil acest lucru. Din momentul în care responsabilitatea ducatului Holloway căzuse pe umerii lui, August Faulkner fusese nelipsit din paginile revistelor de mondenități și bârfe, respectiv ale ziarelor de știri, prin povești privind bogăția lui, ipoteze despre iubitele sau concubinele lui și speculații despre fiecare aspect al vieții sale pe care înalta societate îl considera de interes. Cei asemenea lui îi căutau compania, laolaltă cu o întreagă armată de potențiale ducese, cu toții sperând

doar să aibă puțin de-a face cu bogăția și puterea pe care ajunsese să le reprezinte persoana lui.

Iar acum el era aici, căutând din câte se părea, în mod inexplicabil, compania ei.

Clara deschise încet ochii și dădu de lapitul ce se lupta în continuare, disperat.

– Eu aș considera că băutul excesiv tinde să scoată la iveală adevăratele intenții și sentimente ale cuiva, spuse ea, ușurată că își amintise întrebarea lui și că vocea îi răsună calm. S-ar putea sugera că lupta era inevitabilă.

– Într-adevăr. Cred că vă împărtășesc părerea.

Holloway făcu un pas înainte și ajunse în dreptul ei, deși Clara continua să își mențină privirea ațintită cu fermitate asupra sculpturii.

– Cine credeți că a învins în această înfruntare? întrebă el.

Putea să îi simtă prezența lângă ea la fel de acut ca și cum el ar fi luat-o din nou în brațe. I se făcu pielea de găină și simți un milion de fluturi în stomac. Prinse o dărmă din parfumul lui când se mișcă, aroma aceea de săpun de bărbierit de lux și piele fină dându-i senzația că era iarăși în sala aceea de bal încinsă și nu într-un muzeu prăfuit.

Clara își dresе vocea, încercând să își concentreze atenția asupra întrebării puse și nu asupra celui care o pusese.

– Nu știu. S-ar putea bănui că centaurul este în avantaj. Viteză, mărime, putere. L-a părăsit însă orice urmă de rațiune și s-a abandonat impulsurilor primare. Iar istoria ne învață că puterea pură este arareori suficientă ca să înfrângi un inamic viclean, cu un comportament decent.

– Deci lapitul. Sau, cel puțin, versiunea superioară a lapitului pe care atenienii credeau că o întruchipează.

Pentru o clipă, Clara se întrebă dacă nu cumva visa toate astea. Această conversație... inimaginabilă cu un om cu care nu mai vorbise de aproape zece ani, un om cu care acum, neverosimil, discuta teme de mitologie greacă. În sfârșit, se întoarse ca să se uite fix la el, pe jumătate așteptându-se ca Holloway să strălucească ca un miraj și apoi să dispară într-un nor mic de fum.

El nu dispăru.

Însă probabil ar fi fost mai bine să o fi făcut. La douăzeci și unu de ani, fusese un tip chipeș. Însă bărbatul care devenise de-atunci încoace era nici mai mult, nici mai puțin decât devastator. Era mai

zvelt, avea ținuta mai rafinată, prezența lui emanând o energie plină de mișcare, o virilitate neîmblânzită ce părea să umple orice spațiu din încăpere ce nu era umplut fizic de corpul lui.

Avea încă părul acela negru și des, de culoarea cafelei proaspăt făcute. Era tuns nu foarte scurt, așa cum era la modă, iar ușoara ondulare a părului lui îi amintea de stilul de frizură atât de evident în operele grecești sculptate ce îi înconjurau. De fapt, erau o mulțime de lucruri la el care îi aminteau de extrem de frumoasa statuie de marmură a lui David pe care o văzuse cândva lângă Palazzo Vecchio din Florența. Sprâncenele groase și arcuite îi încadrau ochii dispuși deasupra pomeților largi, bine definiți și a maxilarului pătrășos. Umerii puternici și statura mândră ce emana putere. Înălțimea ce îi dădea un ascendent asupra celorlalți.

Se forță să își mențină expresia plăcută a feței. Curtoazia îndelung exersată pe care se baza ca să le fărâmece pe cele mai pretențioase și dificile persoane din lumea bună amenința să o abandoneze. Ca și, în bună măsură, prezența ei de spirit. Niciodată în viața ei nu se simțise luată atât de pe nepregătite.

Deși adevărul era că niciodată în viața ei nu fusese atât de surprinsă de ceva.

— Știți atât de multe despre mitologie, Excelență, spuse Clara, ferindu-și privirea și revenind la obișnuitele ei tehnici de flatare, întrucât nu avea nici cea mai vagă idee ce altceva să îi spună.

— Știu destule, replică ducele. Deși bănuiala mea este că dumneavoastră știți mai multe.

Privirea Clarei reveni instantaneu la Holloway, întrebându-se dacă își bătea joc de ea, însă el stătea drept, cu privirea concentrată asupra sculpturii și cu mâinile încrucișate la spate.

— Vă datorez niște scuze, domnișoară Hayward. Niște scuze cam târzii, după atâția ani, însă sunt sincere și sper că o să le acceptați.

Clara nu ar fi fost mai șocată nici dacă Holloway s-ar fi transformat brusc într-un unicorn. Reuși într-un final să închidă gura, dându-și seama că rămăsese cu ea căscată.

— Pentru ce anume?

— Trebuie să îmi cer scuze pentru acțiunile mele din seara în care am dansat, spuse el cu gravitate. Intențiile mele inițiale au fost deplorabile, și amândoi știam asta. Eu nu mai sunt acea persoană care încerca să dovedească ce poate unor indivizi ale căror păreri n-ar fi trebuit niciodată să conteze, și mi se pare absolut necesar să

știți și dumneavoastră asta. Dacă sora mea ar fi fost abordată într-o asemenea manieră infantilă, eu, unul, aș fi împușcat acea canalie.

Clara clipi des spre el, încercând să asimileze cuvintele lui, blestemându-și mintea de regulă extrem de vioaie că părea să nu mai funcționeze defel sub forța privirii lui de un albastru strălucitor.

– Sunteți pe moarte, Excelență?

Fu rândul lui să pară șocat.

– Poftim?

Ea mai rosti în gând încă un șir de blesteme la adresa propriei persoane. Nu-i ieșise exact ce voise să spună.

– Am auzit de persoane care simt nevoia să-și ceară iertare celor față de care consideră că au greșit înainte să...

– Nu sunt pe moarte, spuse Holloway, părând perplex.

– Sunt ușurată să aud asta, replică Clara, încercând să salveze această conversație puțin plauzibilă ce devenise deja la fel de sinistru pe cât era de stânjenitoare. Și sunt ușurată că fratele meu s-a abținut să împuște pe cineva din cauza mea în seara aceea. Dacă vă aduceți aminte, arătați foarte prezentabil în acea seară, iar o gaură de glonț ar fi stricat întregul efect vizual. În mod sigur v-ar fi distrus tunică.

Mda, replicile acestea sunaseră destul de bine. Aduceau aproape a tachineare. Ceva care să mai detensioneze atmosfera.

– Tunică.

Vorba răsună sec, fără pic de umor sau înțelegere.

– A fost o glumă, Excelență.

Adevărul era că el nu mai părea să râdă prea des. Nu mai părea bărbatul impulsiv care o ținuse cândva în brațe. Acest August Faulkner era mai dur. Mult mai serios. O versiune ținută în frâu, perfect controlată, a tânărului îndrăzneț care o făcuse să zâmbească.

Probabil că acesta era efectul produs de titlul de duce.

– Desigur.

Fața lui Holloway era acum lipsită de orice fel de expresie.

– Cu toate acestea, aveți cuvântul meu că așa ceva nu se va mai întâmpla.

– Vă accept scuzele, chiar dacă nu le-am considerat necesare, spuse Clara în tăcerea ce se lăsă, simțind o senzație neașteptată de pierdere provocată de conștientizarea faptului că tânărul îndrăzneț care dăinuise în mintea și amintirile ei dispăruse, fiind înlocuit de o persoană care mai degrabă ar fi surprins-o neplăcut cu niște scuze austere decât să o mai invite vreodată la vals.

Deși asta făcea să îi fie mai ușor să respire. Și puțin mai ușor să gândească.

– Vă mulțumesc.

El își mută privirea de la ea, uitându-se înapoi la scenele sculptate în piatră.

– Mie nu îmi pare rău. Adică, pentru faptul că am dansat împreună. Ar trebui să știți că eu consider părerile de rău potrivite numai pentru situațiile nefericite pe care nu le putem controla. Altminteri, nu înseamnă nimic, sunt niște simple scuze.

Ea se uită din nou spre el, măsurându-i trăsăturile rigide.

– Ar mai trebui să știți și că, în eventualitatea puțin probabilă în care m-ați mai invita la dans din pricina unui rămășag, aș spune da.

Cuvintele îi ieșiră pe gură înainte să le mai poată cumpăni.

Ducele se întoarse să se uite la ea, iar ea simți intensitatea privirii lui pătrunzătoare ce parcă o făcea bucăți, făcându-i inima să îi bată cu putere și totul să se răsucescă în interiorul ei. Fluturii pe care îi simțise mai devreme deveniseră păsări de pradă ce încercau să-și croiască drumul de ieșire din pieptul ei.

El își mijise ochii, genele umbrindu-i albastrul acela intens. Gene complet inutile în cazul unui bărbat, îi trecu ei prin cap aiurea. Dese și negre și încadrând atât de frumos ochii aceia care acum erau de culoarea cerului la apus. Ochi ce poate s-ar fi potrivit mai degrabă unei femei, dacă nu ar fi fost liniile severe și puternice ale celorlalte trăsături de pe fața lui și umbra tuleiilor de păr aflate de-o parte și de alta a obrazilor. Toate la un loc creau un efect fascinant, de-a dreptul îmbătător, făcând-o fără să vrea să-și dorească să își treacă degetele...

Dumnezeule mare, trebuia să-și revină, să se adune. Da, bărbatul acesta era frumos ca un diavol. Și da, ea era o femeie care avea instincte. Dar situația aceasta era complet ridicolă.

– O să țin minte asta, domnișoară Hayward.

Clara se forță să rămână complet impasibilă, dând din cap ca și cum tocmai făcuse un comentariu nonșalant asupra vremii și nu unul care era culmea prostiei.

– Sunteți aici cu fratele dumneavoastră, domnișoară Hayward? întrebă Holloway, aruncându-și privirea prin încăperea goală în afara statuilor oarbe încremenite pe coloanele și pedestalele lor. Sau sunteți singură?

Întrebarea căzu asupra ei exact precum o găleată de apă rece ce îi fusese turnată în cap, iar Clara simți instantaneu că ceva era în

neregulă. Ce fel de întrebare mai era și asta? De fapt Holloway punea la îndoială circumstanțele absolut respectabile ale prezenței ei aici? Oare chiar punea la îndoială decența și bunul ei simț?

Și deodată avu o străfulgerare cumplită și înțelese. Prezența ducelui aici nu avea nimic de-a face cu ea, ci era în întregime legată de sora lui. De mâine, Anne Faulkner urma să participe la ultima sesiune de cursuri de vară de la Haverhall, iar Clara era foarte sigură că acesta fusese motivul care îl îmboldise să facă această vizită neașteptată și să își ceară scuze. Faptul că o luase astfel prin surprindere nu fusese nimic altceva decât un test. La urma urmei, nimeni nu și-ar fi încredințat sora unei femei care putea să îi poarte pică și să aibă niște tendințe răzbunătoare precum regina Boudica.

Faptul că abia acum înțelegea asta o făcu să se dezumfle imediat, sentimentul de exaltare de dinainte transformându-se în umilință. Pentru o clipă, nu făcuse altceva decât să creadă în niște iluzii deșarte crezând că ducele o căutase după atâta ainar de vreme pentru cu totul și cu totul altceva.

– Fratele meu nu este aici, deși sora mea este chiar după colț, acolo unde am lăsat-o, făcând niște schițe după sculpturile lui Townley. Am fost însoțite până aici de un prieten. Chiar dacă nu aș fi așa o fată bătrână cunoscută, pot să vă asigur că totul în ceea ce privește prezența noastră aici este cât se poate de adecvat, se simți ea obligată să adauge, știind că vocea nu avea cum să-i ascundă iritarea.

El se încruntă.

– Nu insinuasem nimic. Și nu sunteți bătrână.

Clara aproape că pufni:

– Sunteți foarte amabil să spuneți asta.

Încruntătura lui se adânci.

– Dacă dumneavoastră sunteți bătrână, atunci eu cum sunt?

– O persoană tentantă, dacă ar fi să întrebați o femeie. Una distinsă, dacă ar fi să întrebați un bărbat.

– Asta nu e...

Ducele se întrerupse brusc, desfăcându-și mâinile de la spate.

– Asta nu e vina dumneavoastră, completă Clara propoziția pentru el, enervându-se și mai abitir, dar mascând totul sub un zâmbet larg și politicos, exersat în timp.

Atunci, fără veste, el se întoarse și veni în fața ei, suficient de aproape încât ea să fie pe dată învăluită în căldura lui și mirosul înepător al săpunului lui de bărbierit. Apoi, imediat, îi prinse mâna, iar

Clara își dădu seama ce voia să facă chiar înainte ca buzele lui să i se lipească de piele, chiar la încheietura degetelor.

Gestul îi transmise parcă instantaneu un curent electric prin vene. Nu era de mirare că, după câte se spunea, curtezanele se luptau pentru privilegiul de a se găsi în compania lui, se gândi Clara. Privirea pe care o avea acum și expresia feței probabil că ar fi fost suficiente ca să convingă orice femeie că de amar de ani o venera de la distanță și chiar de mai mult decât atât și nu făcuse decât să-și imagineze cum ar fi fost să o venereze și de la apropiere.

Însă nimic din toate astea nu era real. Nu semăna deloc cu ceea ce îi oferise August Faulkner cu zece ani în urmă. Zâmbetul acela care îi tăia respirația fusese sincer și nedisimulat și îi stăpânea visele de zece ani încoace. Această palidă copie pe care o credea fără îndoială potrivită cu scuzele lui nu însemna absolut nimic. Cu blândețe, Clara încercă să își tragă mâna, însă el nu făcu decât să-și sporească strânsoarea degetelor.

— Pot să vă fac înăine o vizită, domnișoară Hayward? întrebă Holloway pe neașteptate.

Clara se simți din nou luată prin surprindere și îi trebui și ultima fărâmă de stăpânire de sine pe care o mai avea ca să nu se holbeze la el cu gura căscată.

— Poftim?

Acum oare ce încerca să dovedească? Fiindcă nu avea cum să nu știe că ea urma să părăsească Londra a doua zi, împreună cu sora lui și restul elevelor ce participau la școala de vară de la Haverhall.

— Bineînțeles, cu permisiunea lordului Strathmore, adăugă el, în continuare cu mâna ei în mâna lui.

Era clar că uitase. Sau probabil că încurcase datele. Lady Anne fusese cea care se ocupase singură de înscriere și de celelalte aranjamente necesare, ceva ce Clara le încuraja mereu să facă pe elevele sale, însă probabil că la un moment dat comunicarea între frate și soră se întrerupsese. La urma urmei, el era duce și avea de condus un întreg ducat, o sarcină deosebit de solicitantă în majoritatea timpului.

Ezită, gândindu-se cât ar fi fost de indicat să-i anuntească unui bărbat căruia părea să îi placă să aibă totul sub control că îngăduise să lase să-i scape ceva.

— Mi-e teamă că nu este posibil, spuse Clara în cele din urmă, străduindu-se să păstreze o expresie senină pe figură.

Era destul de probabil ca el să-și amintească totuși.

– Măine-dimineață voi părăsi Londra pe toată durata verii, încercă ea. Fratele meu deja a plecat.

– Aha. Și aș putea avea îndrăzneala să vă întreb unde anume o să vă petreceți vara?

– La Dover?

Rosti vorbele pe un ton ușor cântat, sperând ca el să recunoască răspunsul ascuns în întrebare.

– Aha.

Pe fruntea lui apăru o cută.

– Sună de-a dreptul... minunat.

– Într-adevăr.

Ea își păstră zâmbetul pe față în timp ce se chinuia să își găsească cuvintele. Orice fel de cuvinte. Poate că ar fi trebuit să...

– Domnișoară Hayward.

Se auzi o voce în spatele ei parcă ricoșând de jur împrejurul încăperii, rezonând din lucrările de marmură cu un ecou neplăcut.

Clara își trase mâna din mâna lui Holloway și se răsuci pe loc.

– Domnule Stilton.

Ea putu să simtă cum căldura din obraji se transformă în fierbințeală de parcă ar fi avut din nou douăzeci de ani și tocmai ar fi fost surprindă într-o postură necuviincioasă cu ducele. Își înăbuși iute pornirea aceasta juvenilă și umilitoare și își netezi fustele cu un gest delicat.

– Domnule Stilton, repetă ea, salvată de manierele pe care le recăpătă din fericire de la sine. Dați-mi voie să vi-l prezint pe Excelența Sa, ducele de Holloway. Excelență, acesta este domnul Mathias Stilton.

Expiră, apoi se încruntă când nici unul din bărbați nu făcu nici o încercare de a continua cu politețurile obișnuite în astfel de ocazii. De fapt, expresia lui Stilton, de obicei jovială, era acum pur și simplu rece. Aproape ostilă.

Clara își aruncă rapid ochii spre Holloway. Fața ducelui nu lăsa să se întrevadă nimic din gândurile sale, deși îl studia pe celălalt bărbat cu atenție. Clara se încruntă, întorcându-și privirea înapoi la Stilton. De fapt, ea și Rose îl cunoscuseră pe Mathias Stilton chiar aici în British Museum într-una dintre scurtele lor plimbări obișnuite, la puțin timp după moartea părinților lor. Începuseră o conversație

cât se putea de firesc și descoperiseră că bogatul văduv le împărtășea și el interesul pentru istorie și artă.

Era un tip chipeș, se gândi Clara, cu părul blond tuns întocmai după moda vremii, ce abia începea să îi încărunească la tâmpile; ochii cenușii și limpezi, o față lată, amabilă și un trup zvelt ce arăta foarte elegant în tunica lui de un albastru intens precum penele păunilor. Clara se gândise la un moment dat că era posibil ca el să fi nutrit un anumit interes față de sora ei, dincolo de discuțiile lor obișnuite despre formă și perspectivă în artă, însă cei doi rămăseseră altfel indiferenți unul față de celălalt. Ceea ce, totuși, nu îl împiedica pe domnul Stilton să le ducă și pe Clara, și pe Rose să vadă exponatele de la muzeu când fratele lor nu era în măsură să le însoțească el însuși.

Pe de altă parte, această vizită în mod deosebit devenise din câte se părea ea însăși expunerea neașteptată și tăcută a unei reacții de respingere reciprocă. Fără nici un fel de explicație de altfel.

– Excelență.

Stilton rosti în sfârșit ceva ce suna a formulă de salut.

– Domnule Stilton, replică Holloway neutru.

– Vă cunoașteți deja? se forță Clara să spună în tăcerea încordată.

Stilton pufni ușor, cam neplăcut, în timp ce Holloway nu făcu decât să își încline ușor capul.

– Ne cunoaștem, spuse ducele.

Clara așteptă ca Stilton să continue cu detalii în acest sens, însă el rămase neobișnuit de tăcut, iar ea se miră de această fâțișă lipsă de curtoazie.

– Ei bine, atunci, reuși Clara să spună cu o voioșie forțată, cred că o să-mi iau sora și o să ne retragem înainte să ne prindă aici închiderea muzeului.

– Excelent, murmură Stilton. Am cerut deja ca trăsura mea să fie adusă în față așa că nu trebuie să așteptați.

– Ce amabil din partea dumneavoastră!

Clara afișă un zâmbet amabil pe față și se întoarse spre Holloway.

Ochii ducelui clipiră înapoi spre ea, iar Clara se simți din nou complet imobilizată sub acea privire albastră și intensă.

– Nu mi-am dat seama că domnul Stilton v-a însoțit azi aici.

O privi drept în ochi, o fracțiune de secundă mai mult decât ar fi fost cazul înainte să își întoarcă iarăși privirea la Stilton ca și cum ar fi meditat la intențiile bărbatului.

Pe neașteptate un fel de fior ciudat străbătu complet neinvitat corpul Clarei. Era aproape ca și cum ducele ar fi fost... nu neapărat gelos, căci nici o logică pe lumea asta nu ar fi justificat o astfel de reacție. Poate că posesiv ar fi fost cuvântul mai potrivit. Ca și cum pe Holloway l-ar fi interesat cum anume și cu cine putea ea să-și petreacă timpul.

Nu că asta ar fi fost în vreun fel treaba lui. Nici în urmă cu zece ani și în mod sigur nici acum.

O ușoară urmă din iritarea resimțită înai devreme îi reveni, iar Clara se agăță de ea cu fervoare. Când venea vorba despre ducele de Holloway, era mult mai sigur să ai sentimente de iritare decât să-ți îngădui să simți altceva.

— A fost o plăcere să vă revăd, Excelență, spuse ea cât reuși de rece și distins. Vă rog să îi transmițeți urările mele de bine lui Lady Anne.

Văzu cum sprâncenele lui dădură să se încrunte o fracțiune de secundă înainte să se relaxeze.

— Bineînțeles, îi răspunse el. Să aveți o zi bună în continuare, domnișoară Hayward.

El înclină din nou capul.

— La revedere, domnule Stilton.

O spuse fără mici o inflexiune a vocii, însă cu coada ochiului, ea îl văzu pe Stilton devenind din nou rigid.

Ducele plecă în tăcere exact așa cum venise, iar Clara se forță să nu își lase privirea să zăbovească pe spatele lui lat în timp ce ieșea. Se uită imediat la Stilton și descoperi că însoțitorul ei nu avea asemenea rezerve. Bărbatul urmări cu privirea retragerea ducelui cu un rictus batjocoritor pe față.

— Domnule Stilton? Încercă Clara să îi provoace o reacție. S-a întâmplat ceva?

Ochii lui Mathias Stilton revemiră brusc la ai ei, lăsând-o să vadă disprețul din ei.

— Vă rog să mă scuzați, domnișoară Hayward. Îmi pare rău dacă v-a supărat ceva din toate astea.

Ei îi veni să-și dea ochii peste cap.

— Pot să vă asigur că nu sunt supărată. Sunt doar...

Căută un cuvânt ce putea să încurajeze o explicație.

— Intrigată, alese ea să folosească.

Stilton flutură dintr-o mână.

— Ei, simple treburi între bărbați, spuse el cu un zâmbet înpăciuitor care nu i se citea și în privire. Nimic cu care să vă bateți capșorul acela frumos al dumneavoastră. Și nimic care să ne strice restul după-amiezii.

Clara strânse din dinți de nervi din cauza aerului condescendent de superioritate îngăduitoare ce se strecurase în vocea lui, deși știa foarte bine că majoritatea gentlemanilor ar fi spus același lucru.

„Ducele de Holloway nu ar fi făcut-o.”

Clara ignoră hotărât vocea ce-i răsună în minte, știind că nu avea de unde să fie sigură de așa ceva. O singură discuție despre centauri și lapiți după zece ani de tăcere nu însemna că erau prieteni sau că îl cunoștea măcar.

Stilton își întinse brațul.

— Haideți să vă găsim sora, ce ziceți?

— Într-adevăr, murmură Clara, năi aruncând o privire spre ușa pe unde dispăruse Holloway.

Și repetându-și încă o dată în sinea ei că probabil mai aveau să treacă încă zece ani înainte să îl revadă iarăși pe ducele de Holloway.

Capitolul 3

Două zile mai târziu, August se afla la biroul său, uitându-se fix în sus și întrebându-se încă dacă nu cumva își pierduse mințile. În mod sigur își ieșise din mină.

O văzuse pe Clara Hayward în momentul în care pășise în blestematul acela de muzeu și toate gândurile legate de baron, corăbii scumpe, rețele de neprețuit și planuri răsunătoare se dizolvaseră precum ceața în vânt. La început păstrase distanța, încercând să își adune gândurile și să-și limpezească mintea căci era clar că domnișoara Hayward nu mai era cea fată cu care dansase el.

Pe vremea aceea, îmbrăcată într-o rochie de bal pastel ce lucea și împodobită cu bijuterii scumpe, fusese extraordinar de frumoasă. Acum însă, îmbrăcată într-o rochie de zi simplă într-un ton roșu-închis și lipsită de accesorii, era de-a dreptul năucitoare. Încă mai avea același păr ușor strălucitor, deși acum era pieptănat și prins într-un coc auster la ceafă. Avea tenul în continuare fără cusur, deși nu era

machiată, iar în ochii negri îi sclipea inteligența vie pe care el și-o amintea atât de bine. Însă în loc de atitudinea studiată de odinioară potrivită în societate acum radia o încredere în sine rară, caracteristică celor stăpâni pe ei, care nu se temeau, ba dimpotrivă, se bucurau de independența lor. La bărbați, efectul acestei atitudini era admirabil. În cazul unei femei, lui i se păru indecent de seducătoare.

August o urmărise discret prin muzeu, ceea ce nu fusese o treabă prea ușoară ținând cont de faptul că aproape de ora închiderii clădirea era aproape goală. Ea fusese însoțită la momentul respectiv doar de sora ei, un fel de copie a ei mai mică și mai blondă, care manifesta foarte puțin entuziasm pentru conversație. Dimpotrivă, Rose Hayward se arătase extrem de mulțumită când fusese lăsată singură cu carnetul ei de schițe și o încăpere plină de sculpturi mute. August știa că ar fi trebuit să fie dezamăgit că nu se vedea nici urmă de baron, dar se trezise că era la fel de mulțumit și de asta. Fiindcă astfel Clara fusese liberă să se plimbe printr-o încăpere plină de lucrări în marmură ale lui Elgin, iar lui îi făcuse cadou o fărâmă de timp pe care să-l petreacă cu ea. Momente prețioase în care se gândise că avea să o farmece.

În schimb, însă, ajunsese să se implice aiurea într-o conversație pentru care nu se pregătise cum trebuia. Domnișoara Hayward fusese afabilă și plăcută și nu păruse defel uimită de reapariția lui complet neașteptată. Asta până când se trezise că își cere scuze față de ea. Complet inadecvat. Sau suficient de inadecvat dacă domnișoara Hayward îl privise cu atâta îngrijorare.

Iar apoi îl întrebase dacă este pe moarte.

Mândria lui sigur suferise o moarte lentă, iar faptul că i se umeziseră palmele, că i se uscaseră gura și că inima îi bătuse cu putere nu-i fusese de nici un folos, dimpotrivă. Domnișoara Hayward, în încercarea clară de a-l face să se relaxeze, acceptase scuzele lui cu o decență fără cusur și o relaxare care reprezentau fără îndoială aspecte de bază la Școala Haverhall Pentru Tinerele Domnișoare.

Ar fi trebuit să se oprească atunci, chiar să se retragă, dar în loc de asta el continuase și reușise să înrăutățească și mai tare situația. Sărutul cavaleresc și privirea nu atât de cavaleriească pe care i-o aruncase domnișoarei Hayward făceau parte dintr-o practică pe care își dăduse osteneala să o perfecționeze de-a lungul anilor. Era genul de comportament sugestiv obraznic și foarte incitant pentru femei, fără ca el să mai fie nevoit să facă ceva. Iar când reușise să-l aplice

cu măiestrie descoperise că putea stârni evantaie mișcate sugestiv, pleoape fluturânde și chicoteli promițătoare. Cele mai inocente erau gata să leșine. Cele mai experimentate erau gata de consecințe mult mai carnale.

Domnișoara Hayward pur și simplu se uitase la el, la început ușor confuză, așa cum ar fi fost de așteptat să arate în timp ce citea un tratat științific despre termitele din Anglia. Iar apoi acea expresie se atenuase și se transformase în ceva ce aducea a... stânjeneală și chiar a dezamăgire, ca și cum ar fi avut de-a face cu o lady senilă ce picotea căzând cu nasul în ceașca de ceai.

August gemu și își sprijini fruntea în mâini. Din nou, se simțise de parcă ar fi fost tânărul din trecut. Împins parcă de la spate spre ceva ce știa că nu avea să se termine bine, însă incapabil să reziste tentației. Oare ce crezuse el că se va întâmpla? Fetișcana frumusească care se sincronizase cândva cu el pas cu pas, care îi fixase cu privirea pe grosolanii lui tovarăși și îl făcuse să zâmbească larg ca un idiot nu mai era o simplă fetișcană. Fetișcana aceea dispăruse, lăsând în locul ei o femeie frumoasă și inteligentă ce posedea o grație și o distincție care nu făceau decât să amplifice și mai mult efectul pe care îl producea. Reputația ei remarcabilă fusese una construită pas cu pas și era cât se putea de reală, iar el ar fi trebuit să știe mai bine la ce să se aștepte.

Și înainte ca August să o poată asigura pe domnișoara Hayward că nu mai era tânărul lipsit de tact de odinioară, căutând să redobândească avantajul pe care îl pierduse atât de spectaculos pe un ring de dans cu mult timp în urmă, apăruse Mathias Stilton. August simțise cum îi apare un rictus involuntar. Individul nu era altceva decât un papițoi. Un papițoi infatuat și ridicol care nu reușise decât să ruineze profitabila fabrică de dantelă, înființată de tatăl lui, în numai un an și jumătate de când o moștenise.

August o cumpăraseră rapid, fără urmă de remușcare, la pachet cu vasta întindere de pământ pe care era dispusă fabrica, iar aceasta fusese una dintre primele achiziții serioase pe care le făcuse. Prețul de cumpărare ar fi trebuit să fie suficient ca să îl facă pe Stilton să-și ia tălpășița și să-și ducă mai departe existența într-o oarecare bunăstare, însă aproape la un an de la încheierea tranzacției, August fusese obligat să îndure și să respingă constant pisălogeala insistentă a lui Stilton, care cerea fie un împrumut, fie un fel de parteneriat prin care să recâștige ceea ce el insistă că era dreptul

lui dobândit prin naștere. Un alt motiv pentru care August folosea acum numele unor alte companii pe care le deținea în secret, pentru a-și face investițiile.

Deși era complet uluitor ce ar fi putut-o face pe Clara Hayward să-și petreacă timpul cu un asemenea individ. Stilton nu era nici inteligent, nici descurcăreț. În mod sigur nu era genul de bărbat pe care și l-ar fi închipuit August alături de ea, și brusc în interiorul lui apăruse și crescuse iute o animozitate surprinzătoare. Stilton pur și simplu nu era... suficient de bun pentru ea.

„Și tu ești?”

Vocea din capul lui veni să îi reamintească faptul că el avusese deja o șansă și o irosise. Frustrare, dezamăgire și ceva mult mai tulburător creșteau în intensitate înlăuntrul său. Ca și cum ar fi avut la un moment dat ceva extrem de valoros în mână și renunțase la acel ceva, recunoscându-i mult prea târziu valoarea. Probabil că asta era ceea ce îl durea, dat fiind că întotdeauna se mândrise cu marea lui capacitate de a recunoaște valoarea acolo unde alții nu vedeau nimic. La urma urmei, pe asta își construise toată averea.

August își îndreptă spatele și se ridică în picioare de pe scaun. Nu avea nici un sens să cugete amar la toate astea. Nu avea nici un sens să aibă regrete acum. Trebuia să își concentreze atenția asupra mizei aflate în joc în momentul acesta, iar miza aceasta nu era Clara Hayward, indiferent cât de frumoasă, inteligentă și grațioasă ar fi fost. Dacă voia șansa de a achiziționa Strathmore Shipping, avea nevoie de un plan nou.

Începând, din câte se părea, din Dover.

– Excelența Voastră?

Duncan își băgă capul pe ușă.

– Sincronizare perfectă, bombăni August. Aș avea nevoie de ajutorul tău.

Duncan înaintă cu pași șovăielnici.

– Excelență...

– O să trebuiască să facem niște aranjamente ca să...

– Excelență...

Vorbele sunau acum imperativ.

– E vreo problemă, domnule Down?

Pentru prima oară, August se uită mai atent la omul care se ocupa de afacerile sale și observă cuta adâncă de pe frunte și expresia îngrijorată din spatele ochelarilor. Își dădu seama și că omul nu era singur

și că, de fapt, era însoțit de o tânără servitoare. Mai precis, camerista lui Lady Anne.

Iar femeia arăta de parcă era gata să leșine.

— Domnule Down?

August lăsă întrebarea în suspensie, amenințător. Nu avea timp să se ocupe momentan de probleme domestice.

— Este vorba de Lady Anne, Excelență, spuse femeia cu vocea tremurândă.

Fu străfulgerat de o presimțire rea.

— Ce e cu sora mea? E bolnavă? S-a întâmplat ceva?

Tot felul de catastrofe i se perindară prin minte, una mai rea decât cealaltă.

Camerista arăta acum gata să izbucnească în lacrimi.

— Dumneaei nu... nu... nu e aici, Excelență.

— Poftim?

Vorba îi ieși pe gură mult mai stropșit decât intenționase, dar nu putea suporta vorbitul pe ocolite.

Duncan își dresе vocea.

— Se pare, Excelență, că Lady Anne a plecat.

— A plecat?

Răbdarea lui August atârna de un fir de ață.

— Când a plecat? Întrebă el enervat. Poate ca este plecată în vizită sau la cumpărături sau la...

— Ieri, Excelență.

August clipi rapid de câteva ori, neînțelegând.

— Ieri?

— Mi-a spus că nu are nevoie de mine ieri și nici aseară, îi explică cu glas tremurat camerista. Mi-a spus să-mi iau liber și să mă duc să o vizitez pe mama. Așa că m-am dus.

Tânăra își frângea mâinile.

— Dar după aceea, azi-dimineață când m-am întors și m-am dus sus în camerele dumneaei, mi-am dat seama că nu dormise în patul ei.

— Poate că i l-au făcut cameristele de sus înainte să ajungi tu acolo.

Sunase mai mult a poruncă decât a presupunere. Ca și cum, dacă spunea el asta, exact așa aveau să stea lucrurile.

Ea clătină din cap.

— Am întrebat și n-au făcut ele patul. Doar au aranjat prin cameră, asta-i tot. Și unele dintre lucrurile dumneaei lipsesc. Haine și...

– Fir-ar al dracului să fie!

Servitoarea tresări, iar Duncan se încruntă. August se forță să tragă aer adânc în piept. Îi veni în minte ultima întâlnire tensionată pe care o avusese cu soră-sa și-și încleștă pumnii. Deși nu îi venea mai deloc să creadă că Anne ar fugi de-acasă fiindcă era su-părată pe el. Anne nu fugea când nu îi convenea ceva, nu fugea de confruntări.

– A lăsat vreun bilet? Un mesaj? Orice?

– A lăsat.

Duncan fu cel care vorbi. Îi întinse o foaie de hârtie împăturită.

– Ce scrie în aia? se răsti August.

– Am crezut că poate doriți dumneavoastră să o citiți...

– Ce scrie în aia? mârâi August.

Duncan își dresе vocea din nou.

– Că a plecat ca să ia parte la cursurile de vară de la Școala Haverhall Pentru Tinerele Domnișoare. Că nu trebuie să vă faceți griji sau să vă duceți după domnia sa sau... ăăă... să vă amestecați în vreun fel în chestiunea asta. Că se întoarce în șase săptămâni.

August se uită lung la Duncan. Duncan se uită lung, la rândul lui. Foarte încet, August se întoarse spre cameristă.

– Du-te! Și să nu vorbești cu nimeni despre asta, dacă ai de gând să-ți păstrezi slujba.

Omul lui de încredere se încruntă din nou la vorbele lui răstite, însă August trecuse de punctul în care să-i mai pese. Tânăra servitoare aproape că se prăvăli pe jos în graba ei de a pleca, iar ușa se trânti cu putere în urma ei.

August se întoarse din nou spre bărbatul care stătea în picioare în fața biroului.

– Tu ai știut ceva despre asta?

Duncan se burzului:

– Bineînțeles că nu.

– Adu trăsura, mârâi August. Plecăm la Haverhall.

„Vă rog să îi transmiteți urările mele de bine lui Lady Anne.” Asta fusese ceea ce îi spusese Clara Hayward în ziua anterioară, iar August se gândise că spusele ei nu izvorau decât din manierele ei desă-vârșite și din dorința de a păstra eticheta. În loc să fie așa, însă, se părea că sora lui și Clara Hayward se înțeleseseră în secret încă de la început. August nu era sigur pe cine era mai pornit. Pe Anne, pentru că îi ascunsese adevărul? Pe domnișoara Hayward, pentru că îi făcuse

jocul și nu îi spusese lui nimic? Pe el însuși, pentru că nu își dăduse seama de absolut nimic din întreaga tărășenie?

— Lady Anne nu este la Haverhall, Excelență.

Trebură să treacă câteva clipe înainte ca vorbele lui Duncan să străpungă negura ce părea că-l înghițise.

„Și așa putea avea îndrăzneala să vă întreb unde anume o să vă petreceți vara?”

— Este în Dover.

— Da.

Duncan părea nedumerit.

— Cum de-ați știut?

— Nu contează.

August își dădu seama că începuse involuntar să scrâșnească din dinți și încercă să își relaxeze maxilarul înainte să-i spargă.

— Unde în Dover?

Duncan puse biletul pe birou.

— Avondale. Exact în nordul orașului.

— Pe proprietatea contelui de Rivers?

— Exact acolo. Din câte se pare, Haverhall a închiriat-o de ani în șir.

Pentru tinerele înscrise la cursurile de vară. Printre care în noien-
tul acesta se numără și sora dumneavoastră.

August se apucă cu mâinile de marginea biroului, de parcă ar fi vrut să-l smulgă.

— Poți să-mi explici, domnule Down, de ce mama naibii are nevoie sora mea să meargă la o școală privată de fete? O școală privată ce le jupoaie pe participantele la cursuri de o sumă considerabilă și le mai și târăște la mai bine de o sută de kilometri de Londra? Când eu am avut grijă să aibă parte de cea mai bună educație, de cele mai bune guvernante, de tot ce era mai bun, punct. Anne vorbește fluent trei limbi străine. Dansează, pictează, cântă la pian, stăpânește arta conversației, are niște maniere impecabile. Este deșteaptă, capabilă și realizată.

Iar August ar fi fost dispus să îi pună lumea pe tavă, chiar dacă ea nu părea să îl creadă. Se smuci de lângă birou.

— Ce naiba îi trebuie mai mult de-atât?

Duncan nu făcu nici un gest, doar se uită la el.

— Pot să înțeleg de unde vine atracția.

— Poftim?

– Atracția pe care o exercită domnișoara Hayward. O persoană care pare să-și fi ales singură calea de urmat. Care a sfidat regulile înaltei societăți ca să își urmărească propriile țeluri.

Duncan ridică dintr-o sprânceană.

– Exact aidoma unui bărbat pe care îl cunosc, dacă este să mă gândesc la asta.

– Eu n-am ales o cale anume; am fost obligat să o iau pe asta, bo-dogăni August. Și n-am sfidat nimic cu excepția morții ca să devin duce. Mai mult, n-am nici cea mai mică intenție să o las pe soră-mea să sfideze înalta societate. Niciodată. Societatea poate fi îngrozitor de crudă, și sunt sigur că domnișoara Hayward va fi prima care să depună mărturie în sensul acesta.

Duncan oftă:

– Cu tot respectul cuvenit, Excelență, Lady Anne provine dintr-un loc foarte diferit față de tinerele lady din înalta societate. Trecutul dumneaei și experiențele dumneaei i-au conturat viziunea și i-au dat o perspectivă asupra vieții imposibil de regăsit printre colegile ei de generație. Ambițiile și dorințele dumneaei nu ar avea cum să fie aceleași cu cele pe care le-ar putea nutri altele...

– Anne nu este suficient de mare ca să știe ce vrea.

Duncan se încruntă.

– Dacă-mi permiteți să spun, aș putea îndrăzni să subliniez faptul că are aceeași vârstă ca și dumneavoastră când...

– Nu, nu ai putea îndrăzni, domnule Down. Discuția aceasta s-a încheiat.

Poate că Duncan era însufiețit de bune intenții, însă binele lui Anne nu era treaba lui. Și nici nu avea să fie vreodată.

– Bine.

Duncan arăta de parcă ar fi vrut să-l contrazică.

August se uită crunt la el, iar el păru să se răzgândească. Deș-tept om.

– Putein să revenim la problema de care trebuie să ne ocupăm acum? întrebă August iritat.

Duncan se uită lung la el.

– În acest caz, Excelență, dacă doriți răspunsuri, mă aștept ca întrebările dumneavoastră să îi fie adresate direct lui Lady Anne.

„Sau Clarei Hayward.“

Mintea lui August începea încetul cu încetul să funcționeze din nou. Se forță să inspire adânc încă o gură de aer, să-și revină. Se forță

să gândească dincolo de trădare, furie și șoc, căci mereu emoțiile interveneau asupra rațiunii, făcându-i pe oamenii deștepți să facă alegeri proaste. Impulsul lui de moment de a o aduce pe Anne cu forța înapoi la Londra nu servea deloc intereselor lui. Doar nu fugise cu un taraf de țigani ce călătorea în căruțe cu coviltir. Nu fugise cu un bărbat sau, ferească Dumnezeu, nu fugise să se căsătorească în secret cine știe unde. Fugise din Londra ca să participe la cursurile unei nenorocite de școli private pentru domnișoare. La urma urmei mai putea fi ceva salvat de pe urma acțiunilor inpetuoase și absurde ale surorii sale.

Fîndcă acțiunile acelea o trimiseseră la Dover. Chiar dacă mai de vreme nu avusese nici un gând să se ducă la Dover, în mod sigur acum intenționa. Avea toate pretextele din lume să se ducă la Avondale.

Mai înainte de toate, August avea tot dreptul să stabilească dacă sora lui era în siguranță – *trebuia* să vadă cu propriii ochi dacă era bine. În al doilea rând, avea tot dreptul să-i ceară o explicație lui Anne – deși nu își făcea prea mari iluzii să creadă că fata avea să fie foarte deschisă în privința asta, dat fiind că alesese să plece pe furiș ca un nemernic de hoț în noapte.

Recunoscuse însă că trebuia să procedeze cu grijă dacă voia să petreacă un timp acolo. La Avondale, August trebuia să fie ferm dar nu agresiv. Insistent, dar grosolan. Categorie, dar nu arogant. De îndată ce prezența lui era reînscă, trebuia să fie fermecător, deștept și convingător. Adică exact așa cum fusese cu-atâtea și atâtea ocazii înainte.

Îi trebuia însă un motiv ca să rămână acolo mai mult timp.

– Domnule Down, te rog invită-l pe contele de Rivers să vină să mă vadă cât de curând posibil, îi dădu August instrucțiuni pe un ton absolut firesc.

Duncan îl privi circumspect.

– Contele are sănătatea șubrezită, Excelență. Așa a fost de la moartea fiului său la Waterloo.

– Am crezut că Eli Dawes este dat dispărut.

– Și presupus mort, ținând cont cât de mult timp a trecut de la Waterloo încoace.

Duncan dădu din umeri.

– Indiferent cum ar fi, contele arareori participă la orice...

– Nu-ți mai bate capul. O să merg eu la Excelența Sa.

August deja se îndrepta cu pași mari spre ușă.

– Acum, Excelență? La ora asta?

– Acum, confirmă August.

Așa avea să salveze timp prețios.

– Și în timp ce eu sunt acolo, te rog să te ocupi de aranjamentele de călătorie. Voi pleca imediat spre Dover.

Capitolul 4

August alesese să călărească în loc să ia trăsura.

Nu că așa ajungea mai repede la Dover, însă cel puțin îi crea iluzia de acțiune și control. Era mult mai atrăgătoare varianta în care să plece călare decât pur și simplu să lenevească, prins ca într-o cușcă într-o caleașcă sufocantă ore întregi. Deși acum, pe măsură ce se apropia de capătul călătoriei, căci ușoare rotocoale de fum se înălțau deja la orizont semnalând prezența orașului Dover, se întreba dacă nu cumva fusese cam pripit în decizia sa. Era înfometat, obosit și plictisit, plin de praf și extrem de nerăbdător să se dea jos din șa.

August era foarte sigur că și calul lui simțea același lucru.

Mână animalul în afara drumului, ghidându-l de-a lungul unei poteci mai late pentru căruțe, destul de deteriorată și plină de șlea-uri, ce ducea chiar până la periferia orașului. O mai luase pe drumul acesta și altă dată, căci deși era periculoasă pentru osiile trăsurilor, scurtătura avea să îi salveze un kilometru și jumătate de iners. Își îmboldi calul să o ia ușor la trap. Deasupra, în față, o parcelă deasă de copaci se întindea până jos de pe coama dealului, cu frunzele fluturând în briza ușoară a serii. De îndată ce ajungea de partea cealaltă, avea să se vadă și orașul, cuibărit între dealuri și mărginit de mare. Dincolo de asta, silueta gigantică a castelului Dover avea să fie vizibilă pe stâncile mai înalte. Și, undeva dincolo de toate astea, Avondale.

Acolo unde August avea să se ocupe de sora lui cea greu de stăpânit și de directoarea școlii cea frumoasă și la fel de vicleană. Iar după aceea să își îndrepte atenția spre șansa foarte reală ce i se înfățișa ademenitoare, dar la care pentru moment nu putea ajunge încă.

Drumul până aici îi dăduse timp lui August să se gândească și să elaboreze un plan provizoriu. Își petrecuse aproape cincisprezece

ani din viață acumulându-și averea prin achiziții prudente și diverse. Canu tot ce cumpărase căzuse victimă incompetenței, proastei conduceri și, ocazional, chiar corupției, deși Strathmore Shipping părea mai degrabă afectată de ghinion. Schimbarea avea să se întâmple, și toți acei filfizoni din înalta societate care se credeau izolați de lume aveau să se trezească într-o bună zi iremediabil afectați de ea. Răposatul baron Strathmore părea să fi recunoscut acest lucru. Sigur, într-un final dăduse greș, dar eșecul nu era ireversibil. Nu în mâinile potrivite ale cuiva cu experiență în astfel de situații. Ale cuiva cam ca el.

Dar dacă August putea să facă posibil ca actualul baron să se concentreze exclusiv asupra cabinetului său medical? Chiar și cu cunoștințele limitate ale lui August despre baron, profesia lui de medic era ceva față de care Strathmore manifesta pasiune și dedicație, ținând cont de experiența pe care o avusese pe câmpul de luptă și de faptul că o practica încă. Dacă August putea cumpăra Strathmore Shipping la un preț echitabil, eliberându-l pe baron de responsabilitatea extrem de dificilă de a readuce la viață o companie doar cu ajutorul unor mijloace limitate, Strathmore ar fi fost liber să se ocupe de prima lui iubire. Și, desigur, în același timp l-ar fi pus pe baron în situația de a le putea asigura surorilor sale un sprijin financiar generos.

Ceea ce ar fi făcut pe toată lumea fericită.

Crângul larg de copaci și tufișuri din fața lui August devenise un peisaj de frunziș aurit pe măsură ce soarele își începuse coborârea de la apus, iar un gard jos ce se întindea înspre nord crea umbre violacee de culoarea ametistului închis de-a lungul ierburilor înalte. Cerul era acum scăldat în culori strălucitoare, aproape orbitoare, și desenat ici-colo cu nori cu contururi purpurii și maronii-gălbui, precum topazul. August își opri calul, pur și simplu copleșit pentru o clipă de frumusețea pură a împrejurimilor și încercând să își aducă aminte ultima oară când își îngăduise răgazul să observe asta.

Se răsuci în șa, lăsându-și privirea să hoinărească pe deasupra oceanului pe care îl putea vedea întinzându-se dincolo de dealurile îndepărtate din spatele său. Atât de mult spațiu, se gândi el alene. Nu ca în Londra, unde acoperișurile, clădirile și norii de fum de carbune făceau cerul imposibil de văzut. Unde zgomotele orașului nu încetau niciodată, zăngănitul acela neplăcut, constant și...

Calul lui tresări în același timp în care August auzi detunătura asurzitoare ce sparse tăcerea din jur. Un stol de păsări se înălțară

din copaci și se îndepărtară înfricoșate. Reuși să rămână în șa, deși calul se cabră panicat, cu urechile ciulite, cu partea inferioară a corpului și cu picioarele de dinapoi tensionate sub călăreț. La dracu'. Cineva trăgea cu arma, deși August nu putea spune de unde venise împușcătura.

Trase cu multă putere de hățuri, reușind să își calmeze calul, exact în momentul în care ceva țâșni dintre copaci. Nu, își dădu el seama, nu ceva. Cineva. Un băiat. Nu era decât un copil, unul care nu părea să aibă mai mult de șapte sau opt ani. Fugind direct spre el de parcă avea pe urme niște ogari veniți direct din iad, strângând cu putere ceva într-un mic sac de pânză de parcă însăși viața îi depindea de asta.

Pentru o clipă, o clipă îngrozitoare, ce îi făcu măruntaiele să i se contorsioneze, August se trezi transportat înapoi în timp. Pe vremea când el era acel băiat, poate puțin mai mare, dar tot așa, fugind ca nebunul, strângând la piept ceea ce tocmai cerșise, luase cu împrumut sau furase. Dispuns să riște totul, astfel încât să poată să își mențină familia în viață pentru încă o zi.

Calul fornăi. Băiatul ridică imediat capul și aproape că se împiedică, iar August își dădu seama că în fuga lui, cu soarele orbitor în față, copilul probabil că nu îl văzuse. De undeva de cealaltă parte a copacilor, un bubuit creștea în intensitate, asemenea unui sunet distant de tunet. Sau tropotitul multor, multor potcoave, întrerupt de chiar și mai multe împușcături. Fără să se gândească ce face, August se aplecă și apucă cu o mână haina ponosită a copilului, ridicându-l și punându-l în șa. Băiatul dădu să se lupte disperat să se elibereze din strânsoare.

— Ori eu, ori ei, se răsti el la băiat, iar copilul se liniști.

August își înghionti bidiviul cu călcâiele, iar calul o luă la galop, cât se poate de fericit să treacă de copaci și să scape de împușcături și de amenințarea nevăzută, aflată de cealaltă parte a crângului. Băiatul cel necunoscut se agăță de brațul lui August cu o mână numai piele și os ieșită dintr-o mânecă zdrențăroasă, iar cu cealaltă își strânse la piept prada.

August își îndreptă calul în goană în direcția unui șir lung și des de tufișuri, cu vântul șuierând pe lângă el și cu pământul deslușindu-se din ce în ce mai greu pe lângă ei. Riscă și aruncă o privire în spate, însă copaci erau acum ascunși de dealuri, iar orizontul era gol. Calul începu să încetinească, iar August îl lăsă în ritmul lui, strunindu-l

spre umbra șirului de tufișuri înalte. Calul se împletici brusc, iar August îl opri de tot, încruntându-se. Goana bidiviului încetase.

August descălecă, băiatul coborând din șa aproape la fel de rapid. Copilul încercă să țâșnească într-o parte, însă August îl prinse de braț. Se răsuci, încercând să își ascundă partea din față, acolo unde în interiorul cămășii își îndesase ceva voluminos. Ceva inoale și galben, cu un colț care atârna la vedere, scos din betelia pantalonilor, ceva ce semăna mult cu o bucată de înățase.

August se prefăcu pentru un moment că nu observă.

— Cine ești? întrebă el, uitându-se lung în jos la o față slăbuță și sfidătoare.

O față mult, mult prea slăbuță.

Băiatul ridică din umeri într-un mod pe care August și-l amintea mult prea bine. El însuși fusese exact precum acest copil.

În întuneric, în momente de slăbiciune, el încă mai era acest copil. Și asta îl bântuia de-a pururi.

— Bine, nu contează, spuse August. Spune-mi cine te urmărea.

Băiatul își aruncă privirea înapoi în direcția din care veniseră, mișcându-și privirea prin șirul de tufișuri.

— Soldații, spuse el, ca și cum asta ar fi trebuit să fie ceva evident.

— De ce?

Băiatul ridică din nou din umeri și strânse și mai tare mâna pe sac.

— Ce-ai furat? întrebă August.

Privirea sfidătoare deveni și mai dură.

— Ceva pentru care să merite să fii împușcat?

Băiatul își târșâi vârful unui picior în praful de pe jos și se încăpățână să rămână tăcut.

August oftă și îi sinulse sacul din mână cu o mișcare fulgerătoare.

— E-al meu, țipă băiatul.

August îl ignoră și deschise partea de sus a sacului. Se uită atent înăuntru la ceea ce părea a fi doar niște pește sărat amestecat cu o mână de mere.

— E-al meu, repetă copilul.

August îi dădu sacul înapoi.

— Ai o familie? întrebă el.

— Poate.

Era ursuz și suspicios.

— Uite aici!

August își băgă mâna în buzunarul pe care și-l cususe în interiorul hainei, degetele sale găsind o mână de monede. Le scoase, știind că nu era prea mult, însă era înai bine decât nimic.

Băiatul îl privi neîncredător.

– Ia-le, îl îndemnă August. Iar data viitoare când ai nevoie să... iei ceva cu împrumut, vreau să vii la Silver Swan¹ în oraș.

August avusese deja în fața ochilor viziunea băiatului zăcând mort într-un câmp, cu o gaură de glonț în el pentru șase heringi amărați și o bucată de mătase galbenă.

Neîncrederea se transformă în confuzie.

– Taverna și hanul de lângă port? încercă să-l lămurească August. Este o firmă atârnată la intrare.

Băiatul se luminează la față.

– Am crezut că pasărea aia de pe firmă i-o barză-n agonie, spuse el. N-am știut niciodată că-i o lebădă.

August clătină din cap:

– Întreabă de Charleaux. Spune-i că te-a trimis Holloway. O să vadă el ce-ți trebuie.

– N-am nevoie de poimănă.

Mutra îi redevenise suspicioasă.

– Dar nici n-ai nevoie ca familia ta să moară de foame.

Micile degete ezitară iar, apoi, în cele din urmă, se întinseră după monede, băgându-le în sacul cu mâncare ca și cum i-ar fi fost frică că August putea să se răzgândească. Încetul cu încetul, începu să se îndepărteze.

– Nu uita ce-am spus, îi zise August.

– Mulțumesc, murmură băiatul, iar apoi se învârti pe loc, dispărând prin șirul des de tufișuri.

August se uită lung la spațiul îngust prin care se făcuse nevăzut, simțindu-se deodată ca și cum ar fi avut o sută de ani. Cu cât se schimbau înai multe lucruri, cu atât mai multe lucruri rămâneau la fel, indiferent de cât de mult timp trecuse. Numai că, la vremea respectivă, nu soldații fuseseră cei care îl urmăreau pe el, ci alți băieți exact ca el, la fel de disperați să supraviețuiască. Pe-atunci nu existase nimeni care să-i sară în ajutor, să îl salveze. Trebuise să se descurce singur.

¹ Lebăda de argint

August mai aruncă o privire spre orizont. O jumătate de duzină de cai și călăreți își făcură apariția, culoarea roșie a tunicilor acestora fiind ușor vizibilă în razele puternice ale soarelui, chiar și de la distanță. Aceștia se îndepărtau de locul unde el era ascuns, înspre direcția dealurilor, probabil căutând încă băiețelul pe care nu aveau să îl mai găsească. Un băiețel cu o bucată de mătase și un sac de pește uscat ce fuseseră luate, foarte probabil, din cine știe ce butoaie și lăzi de contrabandă aduse la mal și ascunse undeva.

Lui August îi erau bine cunoscuți soldații și potera însărcinată cu respectarea blocadei ce patrulau pe coasta calcaroasă, vânzându-i pe cei care se strecurau printre stânci cu tot felul de produse de contrabandă. Nu era ceva nou. Însă oamenii disperăți erau capabili de lucruri disperate, iar în timp ce unii căutau să facă profit, majoritatea încercau pur și simplu să supraviețuiască. Războiul fusese dur cu aceste comunități, iar taxele ce trebuiseră plătite pentru el, chiar și mai dure.

August înțelegea ce însemna să trebuiască să supraviețuiești. Făcuse și continua să facă orice era nevoie pentru a nu mai trebui vreodată să se întoarcă de unde pornise. Pe vremuri, foamea și frigul erau un dușman constant pe urmele lui, hăituindu-l și amenințându-l cu o moarte sigură, la fel de sigură ca și cea la care se putea aștepta de la fantomele înarmate cu cuțite și disperare. Pe vremuri, în timpuri în care lui îi lipsiseră puterea și orice posibilitate de a-i proteja cu adevărat și de a se îngriji de cei pe care îi iubea.

Apariția aceluși copil îi reamintise de vremurile acelea. Și îi reînnoie hotărârea de a nu se opri nicicând. De a nu îngădui niciodată ca plasa de siguranță pe care o țesuse cu atâta migală să se destrame.

August își îndreptă din nou, obosit, ochii spre calul său. Și înghetă. Armăsarul se liniștise și păștea iarbă, însă piciorul din spate îi era acoperit de dăre de sânge ce se scurgeau în jos peste coapsă. August se apropie încet de cal și se aplecă să examineze rana. Era o zonă crestată de lungimea palmei sale ce fusese brăzdată în pielea lucioasă, de-a lungul părții posterioare chiar în spatele crupei. Murmurând ușor, August își trecu degetele de-a lungul marginii, ușurat să descopere ca rana era destul de superficială. Nu avea să necesite cusături – deja se oprise în bună măsură din sângerat – însă avea să-i lase o contuzie ceea ce îi făcea bidiviul imposibil de călărit cât timp dura vindecarea.

August înjură în barbă și îl înângăie ușor pe spate. Avea să stea de vorbă cu căpitanul garnizoanei cu cea mai apropiată ocazie. Poate că oamenii regelui aveau ordinele lor, dar soldații zeloși care de-abia așteptau să apese pe trăgaci în timp ce urmăreau copii și să tragă focuri de armă violente asupra nobililor din regat nu erau deloc de acceptat. Asta intenționa să spună cât se putea de clar și de răspicat. Căci, atunci când erai duce, aveai o seamă de privilegii, iar unul dintre ele era acela de a-ți face auzită vocea.

August își aruncă rapid privirea înapoi la orizont pentru ultima oară, însă era încă gol. Apucă hățurile de pe grumazul calului și începu obositorul drum pe jos spre Avondale.

Capitolul 5

Orice călătorie era obositoare.

Călătoria de două zile fusese lungă, însă lipsită de evenimente, ceea ce era întotdeauna o ușurare. Faptul că nu avuseseră nici un fel de surprize pe drum însemna că ajunseseră în timp util și că seara trecută elevele reușiseră în cele din urmă să se instaleze în camerele calde și confortabile de la Avondale. Clara știa foarte bine că unele dormiseră probabil destul de prost, anticipând prima zi completă având cursuri la școala de vară. Pentru multe dintre aceste fete, aceasta era prima oară când plecau pe cont propriu, neînsoțite de familie sau de hoardele de servitori bine cunoscuți care în mod normal ar fi mers cu ele peste tot. Era prima oară când simțeau gustul libertății.

Clara zâmbi în sinea ei și își strânse și mai tare șalul în jurul umezilor ca să se ferească de răcoarea brizei, înălțându-și fața spre soare și lăsând ca liniștea și pacea Avondale să i se impregueze până în oase. Aproape toate fetele se întorseseră, după ce-și petrecuseră prima lor zi lămurindu-se că Școala Particulară Pentru Tinerele Domnișoare nu era deloc ceea ce părea a fi. Iar entuziasmul și uimirea ce li se zugrăvisse evident pe fețe nu o dezamăgeau.

Atunci simți brusc o senzație acută de regret, pierdere și întristare, dar Clara se descotorosi imediat de acest sentiment. Chiar dacă pierduse Haverhall, asta nu însemna că trebuia să piardă și asta. Fără școala din spatele ei, avea să îi fie puțin mai dificil să organizeze și să

gestioneze cursuri precum acesta, însă nu imposibil. Dar avea timp să se gândească la asta mai târziu. Pentru moment, voia să se bucure de fiecare minut în parte.

Pentru moment, avea să se bucure de izul ușor de mare adus de briza caldă. Avea să se bucure de soarele care o bătea în spate în timp ce cobora spre apus, făcând să scânteieze fiecare geam de pe fațada clădirii Avondale. Domneau aici o liniște și o senzație de apartenență pe care ea, una, nu le regăsise niciodată în ghiveciul acela agitat și puturos care era Londra. Poate că era datorită mării ce promitea aventură și hrănea imaginația. Poate că era datorită istoriei lipite indisolubil de locul acesta – secole de vieți trăite și povești ce așteptau să fie descoperite. Poate că era sălbăticia dealurilor sau grandoarea cerului ce se deschidea în jurul lor. Indiferent care era explicația, acesta era fără doar și poate unul dintre locurile preferate ale Clarei și îi umplea sufletul așa cum nici un alt loc de pe lumea asta nu putea să o facă.

– Bună seara, domnișoară Hayward.

Clara tresări, nevenindu-i să-și dea crezare urechilor. Vocea venea din spatele ei, iar dacă n-ar fi știut bine cum stătea treaba, ar fi spus că vocea aceea seînăna deconcertant de tare cu cea a ducelui de Holloway. Ceea ce, desigur, era imposibil. Dat fiind că ea era în Dover gata să înceapă cursurile minunate ale școlii de vară, în timp ce August Faulkner era bine mersi în Londra văzându-și de treburile lui și de cele ale prețiosului lui ducat, oricare ar fi fost acelea. În mod sigur nu avea cum să se afle aici, pe aleea largă, circulară, ce dădea înspre grădinile din spate ale reședinței Avondale.

Luând-o prin surprindere. Din nou.

– Domnișoară Hayward?

Vocea se auzi din nou, întrebătoare.

Fără tragere de inimă, Clara se întoarse ca să descopere că prezența ducelui de Holloway nu era, din păcate, rodul imaginației ei, și că el, într-adevăr, se afla exact acolo, pe alee. Soarele coborâse spre apus, învăluindu-l într-o lumină ciudată, aurie, iar Clara făcu un pas într-o parte, astfel încât să nu mai mijească ochii din cauza razelor ce cădeau pieziș.

Bărbatul era îmbrăcat lejer cu o tunică și pantaloni de călărie care văzuseră și zile mai bune. Cizmele îi erau prăfuite, părul îl avea vâlvoi de la vânt, iar lipsa oricărei urme de eleganță căutată îl făcea cumva chiar și mai atrăgător decât fusese în ziua în care o luase prin surprindere

la muzeu. Respirația i se precipită, iar fluturii din stomac se înălțară din nou ca să i se lovească de coaste, iar Clara aproape că se crispă vizibil dându-și seama ce prostie imensă era reacția ei pur fizică față de el.

O reacție ce fu, slavă Domnului, într-un fel temperată de trepidăția în care intră instantaneu la apariția lui neașteptată.

– Excelență, spuse ea, căutându-și tonul plăcut și conciliant pe care îl folosea să se ocupe de părinții dificili care se opuneau inițial ideii de a-și trimite fiicele în ținuturile sălbatice din Kent. Ce... surpriză!

– Da, îmi închipui.

Clara simți că zâmbetul larg era pe punctul să pălească.

– Sincer, chiar vă așteptați ca eu să rămân la Londra, domnișoară Hayward?

„Ăăă, da?” Clara încercă să înțeleagă care era noima comentariului lui, însă nu își dădu seama.

– V-aș putea fi de folos cu ceva, Excelență?

– Sperasem să pot sta de vorbă cu sora mea.

Ochii ducelui licăriră dincolo de ai ei ca și cum s-ar fi așteptat ca sora sa să apară din spatele fustelor Clarei.

– Cred că mi se datorează măcar atâta lucru, nu-i așa?

– Lady Anne nu este disponibilă momentan, spuse ea blând.

De fapt, Lady Anne se afla în momentul acela pe drumul de întoarcere de la o tavernă și un han din Dover. Ceea ce nu trebuia să știe și fratele ei.

– Nu este disponibilă, repetă el cu o voce scăzută. Da, din câte se pare, se pricepe de minune la asta.

Hm, deci asta era. Mintea Clarei lucra cu repeziciune, iar concluziile la care ajunsese nu erau deloc îmbucurătoare, deși pe de altă parte măcar suprimau blestemații aceia de fluturi unul câte unul.

– Se petrece ceva în momentul acesta, Excelență? încercă ea.

– Dacă se petrece?

Holloway se uită la ea întrebător:

– Un deces în familie? O nuntă iminentă?

Privirea lui deveni foarte intensă.

– Dumneavoastră puneți decesul și nunțile în aceeași categorie, domnișoară Hayward?

– Aș zice că de obicei ambele depind de strângerea aceluiasi număr de participanți, Excelență.

El se încruntă ușor și continuă să o privească fix, fără urmă de zâmbet.

Clara rezistă tentației de a se mișca de pe un picior pe altul. O cuprinsese sentimentul de angoasă că Lady Anne alesese să fie mai degrabă nevoită să-și ceară iertare decât să ceară permisiunea când se angajase în această aventură. Asta explica atât prezența lui Holloway aici, cât și de ce el nu adusese subiectul în discuție în timpul ultimei lor conversații din muzeu. Clara făcuse greșeala monumentală de a presupune de la sine că plățile făcute pentru Anne fuseseră făcute sub îndrumarea ducelui, dat fiind că existau foarte puține femei care aveau acces la sumele de bani substanțiale presupuse de taxele de la Haverhall.

Avea să trebuiască să vorbească mai târziu cu Anne. Nu o învinovăța, ba chiar îi admira ingeniozitatea, însă ar fi apreciat dacă măcar ar fi fost avertizată în sensul acesta.

— Sora mea, domnișoară Hayward. Vă rog să o aduceți!

Holloway făcea un efort vizibil să își păstreze răbdarea.

— După cum v-am spus, Excelență, nu este disponibilă. Dacă doriți, puteți să reveniți mâine și vă asigur că Lady Anne va avea timp în programul dumneaei să se întâlnească cu dumneavoastră. Mai mult de atât nu pot face pentru dumneavoastră pentru moment.

— Mai mult de atât nu puteți face?

El se mai apropie un pas, cu ochii ațintiți în continuare în ochii ei. Clara era foarte sigură că fuseseră o mulțime cei care tremuraseră sub acea privire intensă, scrutătoare. Oameni care văzuseră doar un duce puternic și ambițios și nu un băiat care fusese nevoit cândva să danseze din pricina unui rămășag.

— Atunci probabil, domnișoară Hayward, dumneavoastră puteți să-mi dați răspunsul pentru care am venit.

Ea își înalță bărbia și îi susținu privirea cu calm, fără să tresară.

— Și există și o întrebare?

Buzele lui se subțiară.

— Aș vrea să știu ce anume vă face să credeți că îi puteți da surorii mele ceea ce o armată de guvernante scumpe și profesori particulari nu pot. Eu n-am putut să răspund la această întrebare. Bărbatul care se ocupă de afacerile mele nu a putut să răspundă la această întrebare și nici nu a putut să explice cum de sora mea a reușit să îmi falsifice semnătura pe nu mai puțin de două ordine bancare de plată

directionate către dumneavoastră, pe care el nu a reușit să le bage de seamă. Așadar aici mă simt obligat să o întreb chiar pe femeia cu care sora mea a pus la cale planul ei diabolic secret ce a adus-o la Dover fără știința mea.

Clara simți că sprâncenele i se lipesc de breton.

– Dumneavoastră credeți că...

Se opri brusc.

– Ah.

Își dădu seama că nu era deloc o concluzie nerezonabilă la care s-ar fi putut ajunge.

– Acesta nu este un răspuns, domnișoară Hayward.

– Nu, bănuiesc că nu este.

Clara se uită în sus la cer, încercând să își formuleze cu grijă răspunsul pe care îl căuta în minte înainte să vorbească.

– Ea este bine?

Asta îi atrase rapid atenția înapoi la duce, acea notă de îngrijorare autentică din vocea lui făcând astfel încât ceva din interiorul ei să se topească. Dată fiind reputația lui Holloway de tip dur și dat dracului, era foarte evident faptul că ducelui îi păsa foarte mult când venea vorba de sora sa.

– Lady Anne este foarte bine, Excelență, răspunse ea. De asemenea este inteligentă și capabilă și, după cum se dovedește, foarte ingenioasă.

– Așa este.

Acum în spusele lui răsunase o notă de mândrie, iar Clara simți cum altă parte din ea se topește.

– Ar trebui să știți că nu am avut deloc habar că dumneavoastră nu știți, spuse Clara fermă. Mă refer la intențiile lui Lady Anne. S-ar părea că ne-a indus în eroare pe amândoi.

Holloway își trecu mâna prin păr și murmură ceva în bărbie.

– Atunci se pare că vă datorez alte scuze, domnișoară Hayward.

Clara clătină din cap, gândindu-se că ducele părea brusc obosit peste măsură.

– Dacă aș fi știut, aș fi încurajat-o să vă împărtășească și dumneavoastră planurile dumneaei.

– Ați fi încurajat-o? N-ați fi insistat?

Clara se uită fix la el, gândindu-se.

— Ia spuneți-mi, de ce credeți *dumneavoastră* că dumneaei a pus la cale un plan diabolic și secret care a adus-o la Dover fără știința dumneavoastră?

Se uită cumva fascinată cum un mușchi din maxilarul lui Holloway tresăltă, iar el se uită într-o parte.

— N-aș putea să vă spun.

Răspunsul sună răstit, dar demonstra o vulnerabilitate plină de nefericire care pe ea o mișcă.

— Speram ca dumneavoastră să știți de ce a simțit că are nevoie de o școală particulară. Și încă una atât de departe de Londra.

Holloway nu era primul bărbat care pune la îndoială valoarea cursurilor de la Haverhall. Experiențe din trecut o învățaseră pe Clara că era greu de pus ceea ce doreau să audă nobilii când venea vorba de tinerele aflate sub tutela lor. Trebuia să aibă grijă de ideile preconcepute, bine înrădăcinate în mentalitatea lor, că tendințele natural afective și adesea isterice ale femeilor le împiedicau cel mai adesea să primească orice fel de educație mai înaltă. Chiar dacă, după tot acest timp, atitudinea asta o făcea să-i vină să dea cu piciorul în ceva. Sau în cineva.

Însă Clara învățase de mult timp să folosească această atitudine ca pe un scut, prezentând un program de studii ce îi era la fel de familiar precum o chitanță de la o casă de modă de pe Bond Street. Pictură, muzică, dans, limbi străine. Ceva cunoștințe privind geografia și istoria ținutului Kent ca să justifice călătoria. Majoritatea oamenilor dădeau din cap și acceptau discursul ei exersat de atâtea ori, fie cu indiferență, fie interesați să se asigure că tinerele aflate sub tutela lor făceau parte în mod vizibil din ceva exclusivist și elitist mai degrabă decât de ce anume puteau ele de fapt să realizeze acolo.

Ducele de Holloway, pe de altă parte, nu era majoritatea oamenilor. Așa că nu avea cum să fie atât de ușor de liniștit în această privință.

Clara așteptă puțin și își alege cuvintele cu foarte mare grijă:

— Aș putea să sugerez, Excelență, că atracția exercitată asupra lui Lady Anne se datorează caracterului interactiv al multora dintre cursurile noastre și faptului că fetele lucrează împreună. Ceva ce nu prea s-ar putea asigura prin lecțiile făcute acasă cu guvernante. Îmi place să cred că prezența altor tinere cu păreri asemănătoare oferă o șansă unică.

Holloway se încruntă, uitându-se dincolo de ea la fațada reședinței Avondale.

– Lady Anne nu este o fată superficială sau o împătimită a modei, interesată doar de cum ar trebui decorată ultima ei bonetă, cu pene sau cu vreun fruct. Ea este...

Vocea i se stinse treptat, iar Clara îl privi fascinată în timp ce el se lupta să își găsească cuvintele.

Ea nu îndrăzni să îl întrerupă.

– Vă mărturisesc că adesea nu o înțeleg, spuse ducele în cele din urmă. Însă chiar știu că este o fată... excepțională.

Clara deja știa asta. Acest lucru fusese evident din interviul avut cu Lady Anne când venise să se înscrie la Haverhall. Acesta era și motivul pentru care acum era aici, la Avondale.

– Mă bucur să aud asta. Clara se concentrează să mențină un ton moderat și continuă: Deoarece cred că domnia sa se va afla într-o companie bună în această vară.

Făcu o pauză, întrebându-se cât de mult voia el să audă. Întrebându-se doar cât de mult putea să îi spună fără să își facă griji.

– De asemenea mai cred că Lady Anne se va simți aici provocată în cel mai util mod. Cred că dumneaei nu numai că va învăța foarte multe în perioada petrecută aici, dar va reuși în aceeași măsură să contribuie în mod semnificativ la reușita tuturor cursurilor.

El rămase tăcut timp de câteva secunde.

– Știți că vă pricepeți de minune să răspundeți unei întrebări fără a da nici un fel de informație reală? Întrebă într-un târziu.

Privirea lui revenise de la casă ca să îi țintuiască din nou ochii.

– Probabil c-ar trebui să vă aduc să predați un curs de negociere celor care se ocupă de proprietățile mele.

– Nu mi-am dat seama că noi negociam, replică ea cu prudență.

– Totul în viață este o negociere, domnișoară Hayward.

Clara rămase tăcută pentru moment, adunându-și gândurile. Probabil că Holloway avea dreptate.

– Acest program, chiar școala aceasta, este moștenirea care mi-a fost lăsată mie de părinți, începu ea. A devenit însuși țelul vieții mele să mă asigur că fiecare dintre elevele mele primește atenția și educația pe care le încredințează. Și sora dumneavoastră la fel. Și în acest scop, sper că vă veți da seama cât de important este ca Lady Anne să rămână aici pe toată durata cursurilor de vară.

Ducele îi aruncă o privire cercetătoare. Clara nu își mută privirea într-o parte. Undeva lângă casă, o trăsură hurui de-a lungul aleii, iar un cal fornăi.

— Mi s-a spus că ați învățat în particular limba latină și greacă de la profesorii de la Oxford pe care i-au angajat părinții dumneavoastră, spuse el pe neașteptate. Este adevărat?

— Da.

Nu văzu nici un motiv să mintă.

— De ce?

Clara ezită, nesigură ce anume îl interesa pe el de fapt. Însă se părea că ducele de Holloway făcea tot ce îi stătea în putință să ajungă la ceea ce era dincolo de suprafață, dincolo de explicațiile și de ceea ce îi servea ea cu atâta grijă, căutând esența. Și dorindu-și să descopere ceea ce evident considera că lipsește din spusele ei.

— Dar dumneavoastră de ce ați învățat? întrebă ea în loc să răspundă.

— Poftim?

— De ce ați învățat în particular latină și greacă?

— Deoarece asta face parte din educația cerută unui gentilom.

— Însă nu și din aceea a unei lady.

— Nu am spus asta.

Bătea ușor darabana pe o coapsă.

— Dar la ce-ar putea să vă folosească?

— Îmi imaginez că la ce v-ar putea folosi și dumneavoastră, Excelență.

El se uită lung la ea.

— O folosiți în corespondență? În conversațiile de zi cu zi? întrebă ea cu amabilitate.

— Bineînțeles că nu.

— Nici eu. Însă o cunoaștere desăvârșită a acestor limbi deschide comori întregi de filozofie, înțelepciune și poveștile acelor care cândva le-au folosit. Ar fi păcat să ratezi asemenea învățături din trecut când aceleași lecții încă mai pot fi aplicate în prezent, nu sunteți de acord?

El se încruntă din nou la ea, cu ochii îngustați, genele sale închise la culoare umbrindu-i albastrul ochilor.

— Doriți ca Lady Anne să ia anumite lecții? Cum ar fi de latină și greacă? îi sugeră Clara.

— Nu. Da.

Fruntea lui Holloway era plină de încrețituri, iar el părea la fel de nesatisfăcut de răspunsul lui pe cât era și ea.

Clara rămase tăcută, încă nesigură ce anume voia el de la ea. Nesigură ce anume căuta el în acest labirint al unei conversații în care fiecare pas făcut de Clara părea a fi o cursă gata să o prindă. Avea nevoie să îndrepte în altă direcție această conversație.

– Unde stați, Excelență? întrebă Clara. O să am grijă ca Lady Anne să vină să vă vadă diseară, chiar dacă va trebui să o aduc eu însămi. Aveți dreptate – cred că vă datorează cel puțin acest lucru.

– Nu va fi nevoie de așa ceva, domnișoară Hayward.

– Dar am crezut că...

– Nu o să fie nevoie să o aduceți. O să stau aici.

Clara simți că i se face rău. Nu era posibil ca el să vorbească serios.

– Mi-e teamă că este o greșeală la mijloc, spuse ea. Haverhall a închiriat reședința Avondale de la...

– Conte de Rivers. Da, da, domnia sa mi-a spus asta. De asemenea, tot domnia sa mi-a spus că mai sunt încă o mulțime de alte camere în această clădire cărora nimeni nu le-a găsit vreo întrebuințare și că există o reședință secundară vacantă ce practic imploră să fie locuită. Și m-a rugat să îi confirm că totul se află în cea mai bună stare în momentul acesta.

– Starea în care se află această casă și personalul ei sunt exemplare, spuse Clara, încercând să nu îi transpară deloc în glas panica ce o cuprinsese. Așa după cum fratele meu se asigură că se întâmplă și la începutul și la sfârșitul fiecăreia dintre șederile noastre aici și întocmește niște documente în acest sens. La cererea contelui, documentele îi sunt livrate direct domniei sale pentru a le consulta. Bănuiesc că responsabilul său cu întreținerea domeniului face același lucru, deși la niște intervale mai regulate. Nu îmi pot imagina de ce v-ar cere dumneavoastră să faceți, în mod inutil, exact același lucru.

Holloway strânse din umeri.

– O să trebuiască să îl întrebați personal pe Rivers acest lucru data viitoare când îl vedeți.

– Nu vă pot permite să stați în această casă, Excelență.

Ducele se încruntă și așa făcu și Clara.

– O să fiți un factor de distragere a atenției, spuse ea, încercând să reducă o parte din supărarea din vocea ei și să își recapete stăpânirea de sine.

Nu avea să fie împinsă să ridice vocea și în mod sigur nu în fața unui client. Chiar dacă era vorba de un duce care se purta în cea mai illogică și nesuferită manieră.

– Pentru eleve. Pentru sora duinneavoastră.

„Pentru mine.”

Holloway scoase un fel de pufnet a derâdere.

– Nu am nici un fel de intenții de a lua parte la vreunul dintre cursurile duinneavoastră. O să fiu plecat în majoritatea zilelor. Nici înăcar nu o să știți că sunt aici.

Făcu o pauză.

– Gândiți-vă la mine ca la o însoțitoare a lui Lady Anne.

Nu se putea întâmpla așa ceva. Clara nu putea să permită să se întâmple. Își îndreptă spatele înălțându-și umerii.

– Cele două surori văduve ale contelui locuiesc aici. Dacă venerabila prezență a domniilor lor nu este de ajuns, mai sunt zece eleve, cele trei fete în casă care au călătorit cu noi, personalul de-a dreptul numeros care are grijă de această casă, eu însămi și sora mea. Fetele sunt bine supravegheate. Ele sunt aici ca să învețe, Excelență, nu pentru cine știe ce fel de activități mondene sau frivole.

– Factor de distragere a atenției și de distracție frivolă. Ei bine, bănuiesc c-am fost acuzat de lucruri și mai rele.

– Mă înțelegeți greșit, Excelență.

Clara își simțea degetele strângându-i involuntar poalele rochiei într-un efort de a rămâne calmă.

– Nu asta voiam să sugerez...

– A fost o glumă, domnișoară Hayward, spuse ducele cu un zâmbet.

Și zâmbetul acela i se văzu și în ochi. Nu era cel exersat și afișat cu atâta pricepere pe care îl văzuse când îi sărutase mâna, ci cel care cândva îi făcuse inima să îi bată cu putere. Cel care acum o făcu să își țină respirația și îi șterse din minte orice gând rațional.

– Știi deja ce înseamnă să locuiesc cu o tânără lady, îi spuse el, cu ochii încă strălucind. Nu am nici o intenție de a mă descotorosi de ce a mai rămas din sănătatea mea mintală mutându-mă alături de încă nouă. Voi sta în reședința secundară a domeniului.

Clara se strădui să-și recapete respirația.

– Dar tot veți fi un factor de distragere a atenției. Sunteți duce. Și nu aveți nevoie de mine ca să vă spun că sunteți chipeș, bogat și foarte, foarte necăsătorit. Și...

– Un dansator excelent.

– Și un bărbat care nu știe ce să mai facă să primească complimente. Era conștientă că un zâmbet larg îi înflorise fără să vrea în colțul gurii.

Bărbatul ridică o mână să o oprească.

– Devotamentul pentru reputația elevelor dumneavoastră și grija față de ele, inclusiv față de sora mea, sunt de admirat.

– Exagerați.

– Ba nu. Ați muștruluit un duce din cauza unei cereri prostești. Ceea ce se întâmplă foarte des.

În ciuda voinței sale, ei îi scăpă un pufnet de neconceput pentru o lady.

– De ce, de-a lungul timpului ați făcut multe cereri prostești?

Clara știa că ar fi trebuit pur și simplu să dea aprobator din cap și să zâmbească politicos, însă într-un fel sau altul el o târa în această discuție... în doi peri la care nu era deloc normal să participe. Și senzația era extraordinară.

– S-ar putea să fiți surprinsă.

El zâmbi larg, iar ea simți cum îi stă inima.

– Știți, spuse ea, răspunzându-i tot cu un zâmbet larg, de fapt nu cred că aș fi.

Ceva se schimbă în ochii lui. Acum aveau o expresie sexy și posesivă. O expresie ce îi făcu genunchii să i se înmoaie și o făcu să simtă junghiuri în pântec și în sâni.

– Deci iat-o, murmură el, aproape șoptit.

– Pe cine, Excelență?

Putu să-și simtă sângele pulsându-i prin corp în timp ce el o fixa cu privirea. Ochii lui îi cercetau fața, și în adâncul lor ardea o expresie ciudată, de dorință mistuitoare.

El își întinse mâna și pentru un moment în care îi stătu inima, Clara se gândi că avea să o mângâie pe obraz. În schimb, însă, el apucă unul dintre cărlionții ei rebeli ce invariabil îi scăpau din cocul de la ceafă și i-l trecu pe după ureche.

– Fata care cândva a dansat vals cu mine.

Ea îi simți căldura degetelor ce îi atingeau ușor pielea și se cutremură, fiecare fibră a trupului ei cerându-i cu fervoare să se apropie mai mult de el. Să intre în căldura emanată de el și să afle cum s-ar simți dacă el ar atinge-o cu adevărat. Căci felul în care se uita acum la ea era infinit mai amețitor decât privirea fixă de mai înainte.

De data aceasta, admirația era amestecată cu dorință.

Ea făcu un pas ușor înapoi.

— Acea fată a crescut, Excelență. Eu nu mai cad pradă impulsurilor, așa cum nici dumneavoastră nu mai cădeți pradă unor sugestii nechibzuite. Lucrurile s-au schimbat considerabil, iar noi doi odată cu ele.

Mâna lui Holloway căzu brusc.

— E-adevărat.

Clara își dresе vocea, nedorind să lase ca treaba asta — indiferent ce anume era — să meargă mai departe de-atât. Mai presus de toate, trebuia să-și păstreze postura profesională. El era fratele uneia dintre elevele ei, pentru numele lui Dumnezeu. Un *client*. Dacă urma să continue ca directoare la Haverhall sau dacă se întâmpla cel mai rău lucru posibil, anume închiderea școlii, și dacă avea să mai rămână vreodată o speranță de a-și redeschide școala ulterior, nu putea... cocheta cu un duce. Reputația ei, că îi plăcea sau nu, era unicul ei atu. Nimeni sănătos la cap nu și-ar fi trimis vreodată ficele crescute și educate cu atâta grijă la o școală a cărei directoare era cunoscută pentru escapadele amoroase cu unul dintre cei mai vizibili și vânați burlaci din Anglia.

— Și o să dureze mult treaba pe care o aveți aici, Excelență?

Îndreptă conversația spre un teren mult mai sigur.

— Încercați să scăpați de mine atât de curând?

El zâmbea din nou, însă era zâmbetul lui exersat pe care ea îl detesta.

Clara își păstră o expresie neutră:

— Eram doar curioasă, Excelență.

Ceea ce trebuia ea să știe era exact cât de mult avea să zăbovească prin împrejurimi și unde anume își putea face apariția, accidental ori în mod voit. Și cu cât putea să își termine mai repede ceea ce îl determinase să vină aici și să plece din Dover, cu atât mai bine. Pentru toată lumea.

Ea ignoră strângerea de inimă ce o cuprinse brusc, complet inacceptabilă și periculoasă.

– Conte de Rivers m-a rugat de asemenea să îi fac o evaluare a stării actuale a culturilor agricole și a șeptelului domniei sale, spuse Holloway.

– Înțeleg.

Asta nu era bine. Mai deloc. Ea nu voia un duce, și cu-atât mai puțin pe acesta, pe moșie, care să tot dea târcoale până cine știe când.

– Ar trebui să știți că reședința secundară nu este în întregime neocupată, spuse ea, conștientă că acum se agăța de șanse aproape inexistente. Fratele meu stă acolo când suntem aici.

Holloway încuviință din cap și, în loc să fie deranjat, păru aproape mulțumit.

– Da, Rivers a menționat același lucru. Însă această reședință secundară este la fel de mare cât Avondale. Mi s-a spus că are opt dormitoare, două saloane, o sală de muzică și chiar o sală mai mică de bal. Nu cred că o să ne împiedicăm unul de celălalt, însă, deși sunt sigur că Lordul Strathmore este de asemenea o persoană ocupată, mă voi strădui să nu îi stau în vreun fel în cale.

Clara făcu o grimasă. În mod clar, nimic din ce-ar fi putut ea spune nu avea să-l descurajeze.

– Dar cât vă pricepeți la culturile agricole, la cirezi și turme?

Un ultim efort, și încă unul care putea fi interpretat ca nepolitic sau insolent, însă ei nu îi mai păsa.

– Am învățat singur niște cunoștințe de bază, replică el.

– De ce?

– Puneți întrebarea asta de foarte multe ori.

– Da, răspunse ea fără pic de regret. Iar dumneavoastră, desigur, nu aveți nici o obligație să răspundeți.

El o cântări din priviri pentru un moment scurt:

– Deoarece dețin o grămadă de pământuri. Și de culturi agricole. Și de animale. Și îmi place să înțeleg ceea ce am în posesie.

Ușurința cu care vorbise până atunci dispăruse din vocea lui, înlocuită de o franchețe rece cât se putea de reală.

Clara simți un fior de-a lungul șirei spinării. Ducele de Holloway era un bărbat ce trebuia să fie ținut la o distanță sigură. Iar reședința secundară de aici în mod clar nu era suficient de departe.

– Lordul Strathmore este aici? întrebă Holloway. Mi-ar plăcea să îl informez despre prezența mea aici ca să nu fie exagerat de surprins când o să descopere că are un colocatar.

— Este aici, în Dover, însă momentan nu la Avondale.

De fapt, era cu trei dintre elevele ei, undeva în parohie, ocupându-se de nevoile de natură medicală ale comunității.

— Înțeleg că fratele dumneavoastră este un medic desăvârșit, remarcă ducele, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Așa este.

Clara nu avea nici cea mai vagă idee cât de multe știa Holloway despre fratele ei. Bineînțeles că avea habar de profesia lui Harland — acesta nu era un secret. În mod sigur nu după ce soția lui Harland se plânsese cu vehemență în legătură cu acest aspect oricui fusese dispus să o asculte pe tot timpul nefericitei lor căsătorii.

— O profesie admirabilă, adăugă el ca să rupă tăcerea ce se lăsase.

— Nu toată lumea ar fi de acord cu dumneavoastră. Majoritatea v-ar spune că gentilomii nu sunt făcuți să aibă o astfel de profesie... ridicolă, comună oamenilor de rând.

Clara încercă ca vocea ei să nu aibă nici o urmă de derâdere însă nu era sigură dacă reușise.

— Numai un idiot sadea ar crede că un om care posedă cunoștințele necesare pentru a ajuta un suflet să păcălească moartea ar putea fi vreodată considerat ridicol.

Ochii lui August erau închiși, iar în acel moment Clara știa că el se gândea la circumstanțele care îl făcuseră să ajungă duce de Holloway. Febră tifoidă, după câte auzise ea, boală ce decimase două generații întregi ale familiei Faulkner ce își petreceau vara lângă Bath. August și sora sa, care se aflaseră în Londra la momentul respectiv, fuseseră singurii supraviețuitori.

— Îmi pare rău. Pentru familia dumneavoastră.

Cuvintele îi părură că răsună aiurea.

El tresări, ca și cum ar fi fost surprins că vorbele lui fuseseră atât de transparente.

— Vă mulțumesc.

Își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Și condoleanțele mele pentru pierderea părinților dumneavoastră.

Clara încuviință din cap și se uită într-o parte.

— A fost neașteptată.

Cei doi fuseseră la bordul unui pachetot cu destinația Boston ce fusese prins într-o furtună în Atlantic. Întreg echipajul și toți pasagerii pieriseră.

– Întotdeauna este, murmură ducele, aproape imperceptibil.

– Da, încuviință ea cu tristețe, întrebându-se cum de această conversație devenise atât de tristă.

– Aveți noroc că fratele dumneavoastră a preluat cu atâta abilitate frăiele afacerilor aferente titlului de baron. Probabil că este un om incredibil de ocupat.

– Este ocupat, replică ea, bucuroasă să îl lase pe Holloway să îndrepte conversația în cu totul altă direcție, departe de moarte. Dar se descurcă.

– O afacere dură, transportul pe apă, spuse el contemplativ. Una plină de riscuri și imprevizibil.

Habar nu avea cât de adevărat era acest lucru.

– Și dumneavoastră sunteți proprietar de corăbii, Excelență?

Holloway ridică din umeri.

– Cochetez cu ideea din plăcere. Am o pasiune pentru tutunul din Virginia. Așa cum are jumătate din Londra. Faptul că sunt ocazional proprietarul încărcăturii unor vase cu acest tutun face din mine o persoană populară.

Clara aproape că își dădu ochii peste cap.

– Atunci ar trebui să bănuiesc că la fel de bine v-ați pregătit tot de unul singur și în privința cunoștințelor de bază din domeniul acesta?

El dădu din nou din umeri.

– Bineînțeles. După cum am spus, îmi place să înțeleg ceea ce am în posesie.

– Foarte bine, atunci. Dumneavoastră și fratele meu o să aveți multe de discutat.

– Pe asta mă bazez și eu, domnișoară Hayward. Și înă mai bazez și pe abilitatea domniei sale de a juca la un nivel decent whist sau loo, dacă are timp pentru așa ceva, continuă el. Dover poate fi un loc foarte plictisitor...

– August?

Cuvântul rostit pe o tonalitate insistentă veni chiar din spatele Clarei. Se întoarse ca să descopere o pereche de ochi albaștri cu o nuanță mai deschisă decât ai lui Holloway ce scânteiau din cauza mâniei abia ascunse și a lipsei oricărui sentiment de teamă.

– Ce cauți aici?

Capitolul 6

August simți cum fiecare mușchi din corp i se încordează, însă se forță să-și amintească de fapt care era miza aici. Înăbuși vorbele tăioase ce-i veniră instantaneu pe buze și se luptă cu impulsul de a-și băga sora cea impetuoasă și greu de stăpânit într-un sac de pânză, de-a o atârna pe spinarea unui cal și de-a o duce înapoi la siguranța conferită de casa lor din Londra. În schimb, însă, își modifică expresia feței afișând ceea ce spera că este o mască de detașare lipsită de emoții.

O privi atent pe Anne, uitându-se direct la fața ei îmbujorată și la ochii ei acuzatori. Sigur că nu avea nici cea mai mică scuză să strige la el cu vreun fel de indignare, însă nu avea cum să nu admire faptul că era dispusă să sară la luptă. Era foarte curajoasă. În loc să pară că are remușcări, ziceai că e gata să-i tragă una.

— Arăți bine, Anne. Mă bucur să văd că ai supraviețuit călătoriei de la Londra fără să pari deloc extenuată.

El își păstră o tonalitate plăcută a vocii.

— Imaginează-ți surpriza mea când am descoperit că nu mai locuiești în casa noastră.

Ea avu bunul-simț să roșească.

— Am lăsat un bilet.

— Așa este.

— Cu instrucțiuni. Instrucțiuni prin care te rugam să nu mă urmărești.

— Într-adevăr. Deși, dacă te-ai fi gândit să-mi împărtășești și mie planurile tale, aș fi putut să te aduc eu aici. După cum poate că îți amintești, am interese de afaceri în Dover ce necesită din când în când atenția mea. Acum, de exemplu, fiind unul din acele momente.

Anne se holba la el de parcă lui îi crescuse un al doilea cap.

— Nu ești supărat pe mine?

— Oh, nu am spus asta, surioară.

August evită să se uite la domnișoara Hayward. Numai Dumnezeu știa ce anume gândea ea.

Anne arăta acum răzvrătită în mod categoric.

— Ei bine, n-o să mă întorc la Londra cu tine. Gura ei era crispată formând o linie dură, după care continuă: Îmi... pare rău pentru

orice fel de neplăcere ți-aș fi putut cauza, însă eu, una, intenționez să rămân. Nu am nevoie de supravegherea ta. Mă simt extrem de bine de una singură fără să te amesteci tu în vreun fel.

– Atunci te vei bucura să afli că domnișoara Hayward mi-a spus exact același lucru, ți replică August, cu o frustrare crescândă în ciuda strădaniilor lui disperate. Intenția mea nu este aceea de a mă amesteca în vreun fel. Deși aș putea sugera că manierele tale cam lasă de dorit. Nu sunt singura persoană care crede că ți ești datoră cu niște scuze.

Anne se înroși din nou, iar August întâlnește privirea întunecată și scrutătoare a domnișoarei Hayward. El se uită înapoi la ea cu răceală.

– Domnișoară Hayward, spuse Anne încet, îmi cer scuze pentru că nu am fost onestă cu dumneavoastră. Și îmi cer scuze și pentru comportamentul meu de acum. Doar că am fost... surprinsă să îl văd pe fratele meu aici.

– Asta înseamnă că suntem amândouă în aceeași postură, replică domnișoara Hayward pe un ton relaxat, întorcându-se ca să i se adreseze elevei sale. Scuzele sunt acceptate. Și ar trebui să știți că și eu sunt la fel de bine familiarizată cu frații mai mari care fac lucruri complet nerezonabile.

Un zâmbet reticent apărură în colțul gurii lui Anne, iar August simți că mușchii maxilarului i se încordează.

– Să înțeleg că ți-a plăcut prima ta zi aici? o întrebă domnișoara Hayward.

– Da. A fost... incredibilă.

Pe fața lui Anne apărură o expresie de entuziasm viu pe care August nu o mai văzuse de... ei bine, nu o mai văzuse vreodată. Îi făcea ochii să strălucească și obrajii să i se îmbujoreze, iar o gropiță apărură într-unul din obraji la zâmbetul ei larg. El se uită la sora sa, incapabil să se uite într-o parte, însă ea nu explică deloc ce i se păruse atât de incredibil. Nimic din ceea ce îi dăruise el vreodată – nici o rochie, pereche de pantofi sau bijuterii – nu reușise nici pe departe să îi stârnească o asemenea reacție.

– Mă bucur.

Domnișoara Hayward își înclină capul, cu un mic zâmbet abia întrezărit pe buze. Nici ea nu oferă nici un fel de explicație.

— Ar trebui să merg înăuntru, spuse Anne în tăcerea ce se instalase. Nu vreau să întârzii la cină și încă mai am de terminat ceea ce am primit de citit ca temă.

Se uită apoi la August cu o privire clar provocatoare oglindită în ochii ei de un albastru-deschis, ca și cum l-ar fi sfidat să o oprească.

— O idee bună, spuse el.

Anne își mușcă buza, și o expresie suspicioasă i se zugrăvi pe față, ca și cum răspunsul lui venise prea ușor. Și poate că așa fusese, însă pentru moment el trebuia să fie la Avondale, și era mai bine că Anne era aici cu el decât să fi rămas cu propriile ei planuri secrete în Londra, indiferent de cum se ajunsese în situația asta. Aici, înăcar putea să o țină sub observație și să aibă grijă să fie în siguranță în timp ce își urmărea propriile ambiții.

Se gândi că probabil trebuia să fie recunoscător că surorii sale nu îi trecuse prin cap să vadă Italia. Sau Siberia.

— Mulțumesc, August, pentru că ești rezonabil.

Ea îl privea ca și cum pe jumătate s-ar fi așteptat ca bărbatul să izbucnească.

— Când nu sunt eu rezonabil? replică el, încruntându-se.

Anne dădu să spună ceva, iar apoi aparent se răzgândi.

— Vă mulțumesc, domnișoară Hayward, spuse ea în loc să zică ceea ce urmasse să zică. Abia aștept ziua de mâine. Și o seară bună, August, adăugă ea cu un ton curtenitor. Sper ca afacerile tale să meargă bine și să nu dureze mult.

Porni spre casă, iar August se uită la ea cum se îndepărta, la fel de dreptă și de țeapănă ca mai înainte.

— Îmi cer eu scuze în numele surorii mele, domnișoara Hayward, spuse el în timp ce Anne dispăru în casă fără să arunce vreo privire înapoi.

— Nu mă faceți să vă acuz că faceți exact același lucru, în mod inutil, de două ori în exact atâtea minute, Excelență. Lady Anne și-a cerut deja scuze.

Cuvintele ei erau pline de detașare și nu aveau nici o urmă de reproș.

— Chiar și așa, ea nu ar fi trebuit niciodată să vă inducă în eroare. „Sau pe mine.”

Domnișoara Hayward ridică din umeri.

— E încă tânără. Bănuiesc că a acționat așa cum a făcut-o din cauză că a simțit că nu aveți încredere în domnia sa.

– Să am încredere în ea?

– Că se va comporta într-o manieră care să fie aprobată de dumneavoastră.

August se holbă la domnișoara Hayward, descumpănit.

– Asta este ceea ce credeți dumneavoastră? Asta este ceea ce crede ea?

– Nu pot răspunde în locul lui Lady Anne. Dar cred că domnia sa este norocoasă să aibă un frate căruia îi pasă atât de mult de ea cum sunteți dumneavoastră.

Ea făcuse asta într-un mod și inteligent, și eficient – îndulcise refuzul ei de a-i răspunde la întrebare cu un compliment inedit să îi distragă atenția și să îl flateze. Era o stratagemă pe care și el o folosea în mod regulat ca să obțină ceea ce voia – de obicei informații – și avea o senzație stranie să fie el cel care avea parte de același tratament.

– Nu este deloc așa. El clătină din cap și continuă: Anne este cea care nu are încredere în mine.

– Încredere în dumneavoastră în ce sens?

– În sensul de a avea grijă de ea.

De ce oare era nevoie ca el să explice ceea ce era atât de evident?

– Fiți mai clar.

– Cum?

Întrebarea îl năuci.

– Ce anume mai precis credeți că puteți face pentru sora dumneavoastră pe care să nu-l poată face ea însăși?

Din nou, nu era nici o urmă de reproș în vorbele ei, doar curiozitate, și aducea întru câțva cu întrebarea pe care i-o pusese el de la bun început.

– Pot să o apăr de orice nenunnic lăcom și manipulator care va dori să o folosească pentru propriul lui beneficiu. Ca să ajungă la mine sau poate doar la banii mei. Pot să mă asigur că bârfele ce sunt atât de răspândite în înalta societate nu o vor atinge niciodată.

Se opri brusc, conștient că ridicase vocea.

– Hmm.

Sunetul scos de domnișoara Hayward, ce în mod deliberat nu exprima nici o părere, i se păru aproape la fel de enervant ca și izbucnirea lui.

– Adică ce ar trebui să însemne acest „hmm“?

Nu avea nici cea mai vagă idee cum de reușise să fie târât în această conversație, însă părea incapabil să se mai retragă acum din ea.

— Ținând cont de faptul că eu, la rândul meu, am un frate care ține foarte mult atât la sora mea, cât și la mine...

— Spuneți odată ce aveți de gând să spuneți.

Era nepoliticos și grosolan, însă frustrarea îi măcinase răbdarea.

— Foarte bine.

Nu părea ofensată. Nici măcar surprinsă.

— Nu vă puteți controla sora, chiar dacă înțeleg că motivele dumneavoastră sunt onorabile.

— Eu nu vreau să o controlez, se repezi el. Vreau să mă asigur doar că face alegerile potrivite ce îi vor asigura fericirea. Acest rol în care s-a trezit, cel de soră a unui duce, nu are cum să i se potrivească de la sine.

— Cum așa?

August ridică iute mâna. Asta în mod categoric nu era treaba domnișoarei Hayward, însă el fusese cel care o adusese în discuție și în mod straniu se simțea eliberat de șuvoiul de cuvinte care îi ieșiseră pe gură. Fie că îi plăcea sau nu, Clara Hayward urma în viitorul apropiat să fie profesoara lui Anne. Poate că reușea ea să o convingă pe Anne să-și bage mințile în cap.

— Se ține departe și este distantă față de celelalte tinere domnișoare din înalta societate. Nu face nici un efort să se integreze în lumea asta. Și nici nu manifestă vreun interes față de viitorul ei.

Clătină din cap.

— Refuză să creadă că, dacă nu face alegerile potrivite, nu ar avea vreo șansă să fie fericită.

— Înțeleg. Și care, mai exact, sunt alegerile potrivite necesare pentru a fi fericită?

— Aceleași ca pentru toată lumea. Un loc în societate. O căsătorie bună, rezonabilă...

August se opri brusc.

Domnișoara Hayward nu își schimbase expresia feței și nici nu rostise vreun cuvânt, însă ceva în ochii ei negri se schimbase. Acum se citea în ei o dezamăgire ce nu lăsa loc de ambiguități.

— Aha. Nu vreți să ajungă ca mine.

— Nu la asta m-am referit. Nu am intenționat defel să...

— Înțeleg, Excelență. Nu doriți ca sora dumneavoastră să fie ciudățenia de la bal, tolerată datorită unui titlu nobiliar sau poate

datorită bogăției domniei sale sau ambelor. Nu doriți ca Lady Anne să fie fata invitată la dans doar în urma unui răinășag, de un bărbat care să vrea să dovedească ceva.

Spuse asta fără nici o urmă de regret.

August făcu încă un pas spre domnișoara Hayward, simțind că trebuia să spună ceva care să șteargă dezamăgirea pe care o văzuse în ochii ei. Că trebuia să spună ceva care să ușureze regretul ce i se cuibărise în piept. Acel sentiment că pierdea ceva – că ceva îi aluneca din nou printre degete – revenise. Dumnezeuule, reușea să facă un dezastru de proporții din povestea asta.

– Nu inventați lucruri pe care nu le-am spus, domnișoară Hayward. Fîndcă nu asta văd eu când mă uit la dumneavoastră.

Intensitatea cu care rosti aceste vorbe o făcu să se holbeze la el uluită. Dar el continuă:

– Văd o femeie inteligentă, aceeași care cândva a pus un tânăr ignorant la locul lui și l-a învățat că lucrurile sunt arareori așa cum par. Mi-aș dori să fi înțeles asta atunci.

– Și ce-ați fi făcut diferit dacă ați fi înțeles acest lucru? întrebă ea cu voce scăzută.

– V-aș fi invitat din nou la dans.

August se întinse după mîna ei și o prinse, aducînd-o între ei doi, degetul lui mare alunecînd ușor peste încheieturile degetelor ei dezgolite.

– Mi-aș fi dorit să vă invit din nou la dans.

Ea rămase tăcută o clipă lungă și pe față i se zugrăvi un amestec electrizant, ce îi făcu măruntaiele să i se răsucescă, de dorință arzătoare, transfigurîndu-i trăsăturile de obicei impasibile și atât de greu de citit.

Degetele ei se încheștară în ale lui.

– Și eu mi-aș fi dorit ca dumneavoastră să o fi făcut, spuse ea, iar August simți cum îi iese aerul din plămîni.

Ea îi spusese odată că regretele nu sunt nimic altceva decât niște scuze patetice, însă în ruptul capului nu reuși să-și amintească ce scuză patetică ar fi putut să-l împiedice să o sărute pe feineia aceas- ta până la epuizare. Ce scuză patetică putea inventa ca să-l împie- dice să o facă acum? Tot ceea ce avea de făcut era să îi prindă fața în mîini și să își încline capul. Să pună stăpînire pe buzele ei cu bu- zele lui și să nu mai trebuiască să se întrebe oare cum ar putea fi.

Să termine cu regretele și scuzele și să preia controlul în felul în care ar fi trebuit să o facă cu atâta amar de vreme în urmă.

El o privi cu atenție, cu soarele ce apunea rapid sărutându-i pielea fină și dându-i o tentă aurie și aprinzând buclele dese de păr strâns la spate ce se predaseră brizei din jur și învinseseră agrafele ce le ținuseră captive până atunci. Un cârlionț pe care ea încercase cu atâta curaj să și-l bage după ureche îi atârna într-o parte a feței, capătul acestuia balansându-se ușor cât să îi atingă pielea lângă marginea ornată cu dantelă a corsajului rochiei. Se trezi că trece ușor cu ochii peste ușoara proeminență unduitoare a sânilor ascunși de rochia ei modestă. Culoarea intensă a acesteia se potrivea perfect cu pielea ei albă, și pentru o clipă se întrebă ce gust ar fi avut dacă-și lipea buzele de umbra delicată a decolteului, de gâtul ei și apoi de buzele ei. Se întrebă din nou ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi sărutat-o în acea seară, în urmă cu zece ani. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar face-o acum. Privirea lui atentă zăbovi asupra gurii ei. Buzele ei erau generoase, cea de sus ușor inai proeminentă, cerșind parcă atenție și stârnindu-i lui tot felul de gânduri erotice cu efect într-o zonă situată înalt mai jos față de creier.

Nicicând nu i se păruse mai îmbietoare de-atât. Mai atrăgătoare de atât.

Aerul dintre ei se îngroșase, sfârșind parcă din cauza tensiunii și anticipării gesturilor ce aveau să urmeze. Atunci ea făcu un pas în spate, trăgându-și mâna din înăinile sale, iar el aproape că înjură cu voce tare în timp ce o mască neutră i se așternu peste trăsături.

— Vorbiți de căsătorie ca fiind o condiție absolut necesară pentru a fi fericită, Excelență, cu toate că dumneavoastră înșivă rămâneți necăsătorit. Prin urmare aș putea să înțeleg de unde și până unde Lady Anne rămâne sceptică la convingerile dumneavoastră.

August simți cum buza de sus i se încrețește dezaprobat.

— Sunt pe deplin conștient de sarcinile mele față de ducă, domnișoară Hayward. Când o să-mi aleg o mireasă, o să fie o decizie cât se poate de gândită și rezonabilă în plan financiar și din punctul de vedere al afacerilor, așa cum ar trebui să fie toate căsătoriile bune.

— Așadar așteptați o moștenitoare a unui titlu.

Vorbele îi sunaseră atât cinic, cât și amuzat.

— Dacă asta este ceea ce trebuie să fac. Am văzut ce se întâmplă când oamenii se căsătoresc atunci când au impresia că s-au îndrăgostit și nu este deloc plăcut. Contrar părerilor poetilor, dragostea nu învinge orice obstacol.

- Sunteți de-un romantism coplesitor.
- Nu îmi permit luxul de a crede că dragostea și mariajul reprezintă același lucru.
- Și cum rămâne cu sora dumneavoastră?
- Anne va avea parte de respect și admirație. Siguranță financiară și o bună reputație socială. Acestea sunt fundamente absolut necesare dacă e să se ajungă vreodată la iubire într-o căsătorie. Și o să am eu grijă să aibă parte de toate acestea.
- Și domnia sa ce are de spus în privința asta?
- Nu contează.
- Aș putea să vă sugerez că sora dumneavoastră are nevoie de un frate, nu de un dictator, spuse domnișoara Hayward cu o voce egală, în acel fel al ei al naibii de calm.
- El inspiră adânc.
- Eu nu sunt dictatorul ei. Sunt protectorul ei.
- În cazul acesta particular nu reușesc să văd diferența.
- Anne nu este ca dumneavoastră. Dumneavoastră sunteți mai puternică decât este ea, spuse el.
- Atunci vă subestimați sora, Excelență.
- August se uită într-o parte. De unde inama naibii ar ști ea? Ea nu o cunoștea cu-adevărat pe Anne, nu în felul în care o cunoștea el. Toată povestea asta era atât de... imposibilă.
- Ce citește? A zis ceva mai devreme că are o temă? întrebă August pe neașteptate, știind că această schimbare a subiectului era absolut evidentă, dar fără să-i pese deloc.
- Poate că nu era el în măsură să controleze totul – de exemplu nu avea nici o influență asupra creșterii și coborârii marelui la flux și reflux –, dar nu exista nici o scuză pentru a prelungi o conversație fără noimă pe care el, unul, nu ar fi început-o niciodată.
- Sunt sigură că asta nu vă interesează câtuși de puțin.
- Atunci vă înșelați.
- Se numește *Marriage*¹, spuse domnișoara Hayward accentuând ironic cuvântul.
- N-am auzit de ea.
- Nu, nu cred că-ți fi avut cum. Tocmai mi-am primit exemplarele trimise cu corabia de la Edinburgh săptămâna trecută.
- A scris-o un scoțian??

¹ Căsătorie

² Aluzie la faptul că în Scoția se făceau căsătorii fără prea multe formalități (n.red.)

Un mic zâmbet înflori pe buzele domnișoarei Hayward.

— Nu. Mai mult ca sigur, nu a scris-o un scoțian.

— Nu înțeleg.

— Nici nu trebuie, Excelență. După cum ați subliniat mai devreme, dumneavoastră nu sunteți o elevă a Școlii Haverhall Pentru Tinerele Domnișoare. Asta dacă nu cumva, desigur, simțiți nevoia să cenzu-rați ce anume i se permite sau nu să citească lui Lady Anne cât timp este sub tutela mea.

Spusese asta cu veselie, însă August putea auzi provocarea extrem de puternică și de hotărâtă din spusele ei.

Dictator, într-adevăr.

— Bineînțeles că nu.

— Mă bucur să aud asta. Sunteți bine-venit să o citiți, dacă vă place. Pot să vă trimit un exemplar la reședința secundară a domeniului. Ezită puțin, apoi continuă: Probabil că v-ar asigura un alt subiect de conversație care s-ar putea dovedi interesant pentru sora dumneavoastră.

August se încruntă. Nu mai era dispus să accepte nici un fel de sfat al domnișoarei Hayward când venea vorba de Anne. Deja dez-văluise mai mult decât era înțelept să o facă și nu îi plăcea să dea nimănui instrumente pe care să le folosească la o adică împotriva lui.

— Nu, mulțumesc. Sunt foarte sigur că voi avea alte lucruri care îmi vor ocupa timpul.

Cum ar fi să-și concentreze atenția asupra motivului real pentru care era aici.

Füindcă el nu accepta mici un fel de eșec. Eșecul era pentru oame-nii slabi precum tatăl său.

— Vreți să veniți să cinăm împreună? întrebă el.

Avea nevoie să revină la ce își pusese în minte. Să înceapă să facă ceva progrese cu familia Hayward în sensuri care să nu aibă nimic de-a face cu problemele propriiei sale familii.

— Poftim?

Domnișoara Hayward se uită lung la el, cu ochii aceia căprui și clari din ce în ce mai mari din cauza nesiguranței, și o roșeață fru-moasă îi coloră obraji. August încercă să nu pară prea mulțumit.

— Invitația, desigur, îi este adresată și fratelui dumneavoastră. Și de asemenea surorilor dumneavoastră, dacă va dori. La urma urmei, eu sunt cel care într-o oarecare măsură am intrat pe nepusă masă pe această proprietate și mă pot revanșa măcar în felul acesta.

Și era și ceva ce făcea ducele de Holloway când dădea târcoale unei investiții. Îl invita pe proprietarul inițial al unei afaceri sau al unui domeniu care îl interesa la clubul său sau la el acasă și îi trata din belșug cu mâncare bună și băuturi fine. O strategie scumpă, însă una care în mod invariabil dădea rezultatele scontate. Era ușor să îi faci mai puțin dezaprobatori dacă nu chiar mai prietenoși cu privire la următoarea sa ofertă când erau îmbătați de extravaganta din jur.

Deși de data asta avea senzația că nici unul dintre membrii familiei Hayward nu va fi impresionat de o asemenea extravaganta. Îndosebi de când extravaganta fusese în parte cauza pierderii averilor lor, o obsesie ce îi costase pe părinții lor aproape tot ce aveau. Nu, cei din familia Hayward necesitau o altă strategie, deși una nu mai puțin memorabilă.

– Mi-e teamă că o să trebuiască să vă declin invitația, Excelență.

– Minunat... stați puțin, poftim?

El se holbă la domnișoara Hayward. Fir-ar să fie, de ce trebuia femeia asta să îngreuneze lucrurile? O invitație la cină cu un duce părea să fie ceva ce restul societății s-ar fi dat peste cap să accepte.

– De ce? Există vreo cerință cum că trebuie să mâncați cu elevele dumneavoastră?

Ea se încruntă.

– Ba deloc. De fapt, încerc să le acord spațiul necesar să socializeze între ele. O să mă vadă suficient în zilele următoare, însă inereu încerc să fiu pe-acolo în prima seară ca să mă asigur că s-au instalat cum trebuie și să le răspund la orice fel de îngrijorări sau întrebări.

– Atunci înăme.

– Excelență...

– Trebuie să mâncați. De ce nu cu mine?

Nu era dispus să accepte un refuz.

– Hm.

– Este o tavernă în partea de nord a orașului unde se servesc un excelent miel cu mentă și niște vinuri absolut remarcabile. Genul de vinuri care au avut privilegiul de a fi produse în Franța.

– Silver Swan.

– O știți?

– Da, spuse ea încet.

– Bun. O să luăm o trăsură de la Avondale. Cum vi se pare ora șase?

– Mi se pare minunată, însă nu cred...

— Insist. Este cel mai nesemnificativ gest de recunoștință pe care îl pot face în schimbul afabilei dumneavoastră ospitalități. Și bineînțeles, a lordului Strathmore.

Îi zâmbi în felul său cel mai dezarmant.

— Chiar dacă domnia sa încă nu știe asta.

Domnișoara Hayward îi răspunse cu un zâmbet slab, iar el își dădu seama că nu știa ce să facă. Fără îndoială, cântărea consecințele refuzului rugăminții unui duce. Chiar dacă acea rugămințe nu era ridicolă și prostească, ci absolut cuviincioasă și sinceră. Cel puțin la suprafață.

— Promit să nu vă provoc să dansați. Sau să fac orice altceva ce l-ar îndreptăți pe fratele dumneavoastră să-mi facă o gaură de glonț în tunică.

Atunci ea izbucni în râs, un râs jos, cu tente muzicale, și fu ca și cum soarele răzbătuse și trecuse printr-un nor. Ochiul ei se încrețiră la colțuri, iar August avu senzația că timpul s-ar fi putut opri în loc pentru o clipă. În viața lui nu-și dorise atât de tare să sărute o femeie așa cum își dorea acum. Se gândi că ar trebui să o roage să ia cina împreună în fiecare seară doar ca să-i audă din nou râsul acesta.

Până când își aminti că nu îi cerea să cineze cu el ca să o curteze. O invita la cină ca să poată s-o tragă de limbă și să afle de la ea și familia ei orice fel de informații pentru a le folosi în propriul lui avantaj. Posibil avantaj.

Îl tulbură sentimentul de vinovăție ce îl cuprinse instantaneu. August își spuse în sinea lui că nu o mințea – sau, mă rog, nu chiar. După ce cumpărase școala, acum pur și simplu explora o oportunitate reciproc avantajoasă, chiar dacă familia Hayward încă nu știa acest lucru. Și nu era loc de sentimente de vinovăție în afacerile bune.

— În acest caz, vă mulțumesc, spuse ea, deși își mai moderase zâmbetul, iar acum era unul simplu de acceptare politicoasă. Va fi minunat.

Capitolul 7

Biblioteca de la reședința Avondale era o frumusețe.

Cineva sau, și mai precis, un lung șir de proprietari se străduiseră din greu să selecteze și să adune la un loc o colecție stupefiantă. Erau

manuscrise vechi de câteva secole bune, și pe lângă faptul că te purtau în trecut, scrisul de mână și desenele de pe pagini făceau din ele niște piese de artă în adevăratul sens al cuvântului. Mai erau tratate de agricultură și medicină veterinară. Cărți despre bizare creaturi ale lumii și târâmurile exotice în care se găseau acestea. Colecții de hărți și desene. Rafturi întregi de romane, piese de teatru și poezie, și disertații pe teme istorice și politice. Clara se gândea deseori că putea să își petreacă restul vieții în această încăpere fără să i se urască vreodată.

Personalul, eficient ca întotdeauna, trăsesse draperiile de la ferestrele înalte ce încadrau latura de sud, iar lumina soarelui de dimineața devreme năvălise înăuntru dezvăluind privirii o încăpere enormă care pur și simplu scânteia. Trei mese lungi erau poziționate în centrul încăperii, fiecare dintre ele cu propriile sfeșnice și candelabre dispuse pe suprafețele lor lustruite și fiecare dintre ele având de jur împrejur o mulțime de scaune perfect asortate. Scaune mai mari, tapitate erau împrăștiate de jur împrejur, parcă cërșind în mod justificat un corp care să se răsfețe în confortul lor cu o carte bună în mână.

Această încăpere fusese factorul hotărâtor pentru care Clara plecase să caute o casă de închiriat pentru programul ei de vară. Ei bine, asta, și faptul că contele de Rivers le dăduse spre folosință Avondale. Din câte se părea, contele îi era extrem de recunoscător fratelui ei pentru grija sa constantă și pentru faptul că îi tratase mai multe boli și oferise Haverhall proprietatea sa din Dover ca pe un favor. Ceea ce o mulțumise nespus pe Clara.

Multe alte case aveau spații de cazare spațioase și rafinate și personal eficient și capabil, însă nici una nu avea o bibliotecă precum aceasta. Aici era locul în care elevele ei petreceau foarte mult timp, iar Clara se întreba dacă bătrânul conte de Rivers chiar înțelegea cu adevărat ce comoară avea în posesie în această casă. Reședința era una din multele aflate încă în proprietatea domniei sale, deși trecuseră ani buni de când bărbatul fusese suficient de în putere ca să facă o călătorie pe coastă.

Clara porni agale spre o frumoasă măsuță de scris din lemn de trandafir, aflată întâmplător chiar în bătaia unei raze de soare, și își trecu mâna pe suprafața netedă a acesteia, luând de pe ea o călimară de cerneală din sticlă, extrem de delicată. Ca orice alt obiect

din bibliotecă, era gata de a fi folosită, lucind și proaspăt umplută cu cerneală. Trebuia să adauge o notă de subsol la unul dintre rapoartele lui Harland și să își exprime aprecierea față de sollicitudinea și atenția la detalii pe care personalul le...

– Ducele Fatal era cel cu care te-am văzut vorbind pe alee aseară?

Clara tresări și aproape că scăpă călimara de cerneală pe covorul imaculat de sub picioarele ei. Cu mare grijă, o puse la loc pe măsuta de scris și se întoarse.

– Rose. Nu te-am auzit când ai intrat.

Se uită la sora ei ce stătea sprijinită de tocul ușii, cu brațele încrucișate deasupra pieptului, un surâs cinic strâmbându-i trăsăturile delicate.

– M-am prins.

Rose păși mai departe în bibliotecă, iar lumina soarelui ce intra pe geam parcă îi aprinse șuvițele de păr blond-roșcat ce îi atârnavă de-a lungul obrazilor în timp ce adăugă:

– Deci am avut dreptate?

Clara se încruntă:

– În legătură cu ce?

– Cu Ducele Fatal. Aici, în Dover. Rose făcu o pauză. Hmm. Am impresia că vorbele astea se potrivesc de minune ca început de epigramă.

Clara se încruntă la tonalitatea vorbelor rostite de Rose.

– Ducele de Holloway se află într-adevăr în Dover, spuse ea cu voce egală. Și da, vorbeam cu domnia sa.

– De ce este aici? Să-și spioneze sora?

„Foarte posibil.“

– Lady Anne, se pare, a omis să îi menționeze ducelui că își va petrece vara aici cu noi când a făcut aranjamentele necesare. Ducele i-a descoperit planurile abia după plecarea ei.

Sprâncenele elegante ale lui Rose se arcuiră.

– Hmm. Începe să-ți placă din ce în ce mai mult de Lady Anne.

Clara oftă.

– Lasă-mă să ghicesc. Excelența Sa s-a înfuriat teribil și a bătut tot drumul până aici ca să o ducă cu forța înapoi la Londra?

Clara oftă din nou și zise:

– Mai rău.

– Mai rău? Ce-ar putea fi mai rău?

– Are de gând să rămână.

– La Avondale?

Vocea lui Rose era mai înaltă cu o octavă decât de obicei.

– La Avondale, confirmă Clara.

– De ce? Doar se poate spiona și de la distanță, nu?

– Contele de Rivers i-a cerut să evalueze proprietatea. Pământurile, cirezile de vite și tot restul.

– Acum?

Rose părea îngrozită:

– Și când pleacă?

– Nu știu.

– Prezența doamnei sale este mai degrabă deranjantă, nu crezi?

– O să facem astfel încât să evităm orice fel de probleme.

Clara încercase să pară cât se poate de încrezătoare când rostise aceste vorbe.

– Ne-a invitat la cină astă-seară.

– La cină?

Rose își înălță semeț capul, părând neimpresionată.

– Și ce-are a face? Oare ai uitat că acest om a încercat cândva să-și rădă de tine? Am fost și eu acolo, dacă-ți amintești.

– Dumnezeu mare, Rose, asta a fost acum zece ani.

– Și-mi amintesc foarte clar că s-a comportat ca un porc.

– S-au schimbat multe de-atunci. Clara se încruntă și continuă: Și când o să termini cu sora mea, Circe, mi-ar plăcea să mi-o înapoezi așa cum a fost ca să pot avea o conversație civilizată.

Rose își desfăcu brațele și oftă spunând:

– Bine. Îmi cer scuze.

– Mulțumesc. Și să știi că și el și-a cerut.

Nu îi spusese lui Rose detaliile conversației pe care o avusese cu Holloway la muzeu, și nu avea chef să analizeze îndeaproape motivul pentru care nu o făcuse.

– Cine?

– Ducele. Și-a cerut scuze pentru acțiunile domniei sale din acea seară.

Rose se sprijini de spătarul unui scaun tapițat cu brocart albastru și fire aurii.

– Era băut? întrebă ea în tăcerea așternută. Mă refer, când și-a cerut scuze. Căci mi se pare cât se poate de clar că la momentul la care a făcut grosolănia aia era.

— Ba nu a fost băut nici acum și nici atunci, îi replică Clara cu calm. Înui închipui că și-a cerut scuze pentru că nu mai este un simplu puști. Este un bărbat dornic să își asume responsabilitatea acțiunilor sale și să încerce să le schimbe pe cele care s-ar fi putut să nu fie prea inspirate. S-a comportat exact ca un gentilon desăvârșit.

Se crispă în sinea ei, întrebându-se dacă nu cumva modul în care îl apără pe duce nu părea prea fervent.

— Un gentilon desăvârșit?

Surâsul cinic al lui Rose reveni.

— Eu nu am auzit să fi fost descris în acest fel.

Clara își fixă sora cu o privire nimicitoare.

— De cine?

Regretă această întrebare din secunda în care fu rostită. Pentru scopurile lor, nu conta dacă ducele de Holloway era diavolul în persoană deghizat sau dacă dansa gol pușcă în jurul focului în aer liber și se destrăbăla cu regina și întreaga ei curte. Nu, atât timp cât nu le stătea lor în cale în vreun fel sau altul.

Rose își ridică mâinile simulând că se apără zicând:

— Doamnele acelea care ini-au onorat cu prezența vechiul meu studio din Londra. Nu că s-ar fi plâns cineva, spuse ea. Din contră, zvonurile despre lipsa sa de... gentilețe în așternuturi erau considerate de toată lauda.

Ea își lăsă mâinile să îi cadă și își trecu degetele peste bentița de material prinsă de-a lungul spătarului scaunului.

— Iar discuțiile au fost de o mare... lungime.

— Doamnele astea care îți frecventează studioul ar trebui să țină cont de faptul că aceste conversații ale lor probabil că nu sunt atât de private pe cât le-ar plăcea să creadă, o admonestă Clara, încercând să ignore căldura ce brusc i se aprinsese adânc în pânțece.

Rose își trase nasul și spuse:

— Eu sunt o biată artistă. Dacă aş repeta tot ce-am auzit, probabil că aş fi acuzată că sunt spioană și spânzurată pentru trădare de jumătate dintre membrii parlamentului, Camerei Lorzilor, armatei și în mod clar marinei regale. Marinarii sunt foarte sentimentali când vine vorba de soții și amante și sunt dornici să aibă câte o amintire care să le evoce chipul lor. Nu ți-ar veni să crezi ce secrete sunt împărtășite prin discuțiile avute în intimitate, în pat.

— O să te cred pe cuvânt.

Clara făcu o față sugestivă.

– N-am făcut niciodată un portret, un tablou de budoar și nimic altceva, în numele Ducei Fatal, spuse Rose gânditoare.

– De Holloway, o corectă Clara pe un ton sever.

Rose o ignoră.

– Nu ar avea cum să fie din cauza lipsei banilor, chiar și ținând cont de onorariul meu. Mă întreb dacă nu cumva se datorează faptului că nu se poate decide care amantă anume este favorita? Sau e fiindcă până în momentul în care aş termina-o de pictat pe una, domnia sa ar trece deja la următoarea?

– Consider că entuziasmul tău brusc pentru bârfe este total nepotrivit, Rose.

Enervarea îi dădea târcoale, iar Clara decise că era din cauză că Rose era atât de îndărătnică. În mod sigur nu avea nimic de-a face cu cine anume alegea August Faulkner să se însoțească sau să frecventeze.

Rose se uită într-o parte, cu trăsăturile încordate. Clara își studie sora mai mică, văzând încordarea din corpul ei minion și felul în care degetele i se încheștaseră pe spătarul scaunului, și deodată înțelese.

– Ducele de Holloway nu este la fel ca Anthony, spuse Clara cu blândețe.

Chiar dacă asemănarea exista, atât ca înfățișare, cât și, din câte susțineau zvonurile, ca popularitate în rândul femeilor.

– Bineînțeles că nu. Ducele Fatal încă nu pare să fie mort.

Buzele lui Rose se țuguiau.

Clara se uită în jos la mâinile ei. Logodnicul lui Rose nu îi sfâșiasе numai inima, ci și încrederea și, dacă nu ar fi fost omorât la Waterloo, Clara ar fi făcut-o ea însăși. Și în timp ce Clara chiar nu îl cunoștea pe Holloway suficient de îndeaproape ca să emită judecăți asupra caracterului său real, nu era de conceput nici posibilitatea să fi fost la fel de demn de dispreț precum răposatul Anthony Gibson.

– Rose...

– Cine încă nu pare să fie mort? întrebă Harland Hayward în timp ce intră în încăpere, scoțându-și simultan și haina. Este deja al naibii de cald afară, bombăni el, lăsându-și articolul de îmbrăcăminte în cauză să cadă pe suprafața uneia dintre mesele lungi din bibliotecă și se uită la surorile sale cu un aer ce spunea că așteaptă detalii.

– Ducele de Holloway, spuse Clara cu un oftat.

— Ducele de Holloway era într-adevăr foarte viu când l-am văzut ultima oară, spuse Harland încruntându-se ușor. La Londra. Cred că acum o bucată bună de vreme.

— Așadar nu l-ai văzut aseară?

Harland o fixă mirat.

— Aseară?

— Ducele nu mai este la Londra, se oferi Rose să-i explice. Este aici. Harland clipi des, confuz.

— Ducele este în Dover? Și este pe moarte?

— Oho, epigrama mea se pare că devine din ce în ce mai bună, murmură Rose.

— Nu este pe moarte, îi răspunse Clara lui Harland, ignorându-și sora. Este aici cu afaceri în numele contelui de Rivers.

Părea cea mai simplă explicație pentru moment.

Harland se prăbuși într-unul dintre scaunele tapițate și își trecu mâna peste față.

— Deci nu are nevoie de mine ca să-l salvez. Bun. Ceea ce înseamnă o treabă în minus. N-am nevoie și nici nu vreau să știu altceva.

Clara își studie fratele. Părea extenuat. Părul său, mai închis decât al Clarei, dar cu aceleași șuvițe arămii, era ciufulit și avea nevoie de o tunsoare adecvată. Avea cearcăne pronunțate sub ochi, iar trăsăturile feței sale deveniseră mai ascuțite, iar brațele lungi și musculoase, mai subțiri.

— Măcar ai dormit ceva astă-noapte, Harland? întrebă Clara.

El pufni și își lăsă capul să se lipească de spătarul scaunului, închizând ochii, în timp ce spuse:

— O să dorm când o să fiu mort. Acum am prea multe de făcut.

— Harland...

— Ducele ne-a invitat pe toți la cină, se făcu brusc auzită Rose. Astă-seară.

— Astă-seară?

Ochii lui Harland se deschiseră brusc.

— De ce?

— Pentru că este aici, ne-a invitat, și în general lumea nu îndrăznește să le aducă vreo ofensă ducilor refuzându-le invitațiile. Nu prea pare în avantajul nostru.

Clara simți cum îi stă pulsul. Ceea ce era inacceptabil, deoarece asta însemna că undeva, în adâncul ei, ea credea că el o invitase la

cină de dragul de a o invita la cină. Pentru a petrece mai mult timp cu ea sau alte prosteli lipsite de sens.

– Și-atunci ai acceptat?

Asta nu era cu-adevărat o întrebare.

Rose expiră zgomotos în semn de dezgust și spuse:

– Bineînțeles c-a acceptat. Puteți merge cu aceeași trăsură.

Harland se încruntă.

– Stai așa, la ce te referi când spui că este aici? În Dover?

– Avondale, îl corectă Rose tăios. Excelența Sa se mută aici.

– Poftim?

Văzu mâinile fratelui său strângându-se, transformându-se în pumni, înainte să se relaxeze la loc aproape imediat.

Clara făcu o grimasă și zise:

– Stă la reședința secundară a proprietății.

– De ce? Și cât are de gând să stea?

Harland nu părea prea bucuros.

Clara oftă cu un aer obosit și spuse:

– Nu sunt sigură. Rivers i-a cerut să arunce o privire la pământuri și la animalele de pe domeniu.

– Acum? De ce?

Clara ridică neputincioasă o mână, ignorând privirea dezaprobatore pe care i-o arunca Rose.

– Amândoi îl puteți întreba pe Rivers data viitoare când îl vedeți.

Harland părea să ducă un război cu sine însuși ca să-și găsească cuvintele.

– Să se ducă dracului cu tot titlul lui nobiliar și cu monientul pe care l-a ales, fu tot ceea ce izbuti într-un final să spună.

– Atenție la limbaj, îl adăunează Clara șovăitoare. Însă, sunt de acord.

– A mai spus și altceva?

– Spera că vei fi disponibil pentru o partidă de loo.

– Loo?

– Sau whist.

Harland se ciupi de rădăcina nasului.

– La naiba, Clara!

Clara nu se deranjează să își ascundă propria nemulțumire:

– Nu puteam să îi cer pur și simplu să plece, nu-i așa?

– Ba da, ai fi putut, spuse Rose, băgându-se iar în discuție. Dar n-ai făcut-o.

Harland închise ochii și spuse:

– Clara are dreptate, Rose. Nimeni nu prea poate să-i repeadă pe duci. Dar, fir-ar să fie, să îl avem pe August Faulkner aici este ultimul lucru de care avem nevoie.

– Nu mi-am dat seama că nu ai o părere foarte bună despre domnia sa, spuse Clara, dându-și seama că și propriile-i vorbe sunau acuzator. Tu și cu Rose păreți să gândiți la fel în privința asta.

Harland deschise ochii și se ridică în picioare.

– Din contră, spuse el. Ambiția nedisimulată a acestui om l-a făcut extrem de redutabil. Nu o să întâlnești un adversar mai nemilos și mai perfid decât Holloway când urmărește ceva ce își dorește din rărunchi. Poate că are titlul de duce, însă dincolo de asta, a reușit să se afirme prin forțele proprii. Ceea ce nu e deloc o trăsătură care să nu merite tratată cu toată seriozitatea.

Își mută atenția la Rose.

– Nu ești de acord?

– S-a afirmat prin forțele proprii? repetă Rose cu neîncredere. Haide, Harland, ducă nu se afirmă prin forțele proprii. Sunt pur și simplu copiii care au norocul să se nască învingători.

– Știi că tatăl său a stat la închisoarea datornicilor? întrebă Harland, aruncându-i lui Rose o privire iritată. Cu zece ani înainte ca Faulkner să devină duce.

Clara se holbă la fratele ei. Până și Rose păru surprinsă. Holloway avusese probabil vreo cincisprezece ani când tatăl său fusese încarcerat.

– N-am știut asta, spuse Clara.

– Nu, bănuiesc că nu știe multă lume. La vremea respectivă, el nu era decât o notă de subsol distantă în arborele genealogic al familiei ducale și în consecință prezenta puțin interes.

– Dar de ce era tatăl său în închisoare?

– Îmi imaginez că pentru același motive pentru care toți ceilalți sfârșesc în Marshalsea.

– Dar în mod sigur cineva din familie ar fi fost dispus să îl ajute ca să nu ajungă la închisoare, nu? Fie și numai pentru a proteja numele familiei?

– Din cine știe ce motiv, asta nu s-a întâmplat. Tatăl său a fost îndepărtat din familie.

Harland clătină din cap.

– Însă nu asta este ideea. Ce vreau eu să spun este că August Faulkner, în cinci ani, a reușit să facă suficienți bani cât să îi plătească datoriile tatălui său și să îi cumpere eliberarea. La doi ani după aceea, strânsese suficienți bani cât să-și reia stilul de viață de care se bucurase cândva familia sa. Numai că tatăl său nu a mai trăit destul încât să aprecieze toate astea. Din câte înțeleg, omul nu și-a mai recuperat niciodată sănătatea după ce-a fost eliberat.

– Cum de știi toate astea? întrebă Clara.

– L-am îngrijit pe tatăl său în închisoare, când erau student la medicină, spuse Harland. Suferea de gută.

Rose pufni.

– Și-a fost la jocul de cărți sau la cursele de cai?

Harland se încruntă.

– Poftim?

– Ducele și-a găsit norocul în infernul jocurilor de noroc sau la un circuit de curse? La urma urmei, aceasta este modul prin care oamenii ca el...

– Ducele își face banii din industrie. Cumpără companii nerentabile sau măcinate de datorii și le face bucăți, după care le repune pe picioare și le transformă în niște afaceri profitabile.

Părea ușor crispat și frământat de griji, chiar dacă vorbele sale denotau respect.

– Imperiul său financiar este mai mare decât crede lumea. Mult, mult mai mare. Dacă anu avea și noi măcar o parte din capitalul său...

– Nici o veste încă de la Londra?

Clara resimți cu putere în stomac obișnuita-i presimțire sumbră.

Harland își frecă fața cu mâinile înainte să le lase să îi cadă pe lângă corp.

– Nu încă. Dacă aș crede c-ar fi de ajutor, aș sta pe marginea docurilor din Londra și aș aștepta blestemele alea de vase. Însă asta-i tot ce-aș face. Pot să fac mai mult ajutând aici decât acolo.

– Am programate două portrete săptămăna asta, spuse Rose. Și încă două săptămăna viitoare. La toate s-a convenit să se plătească în avans. Îmi pare rău că nu pot picta mai repede...

– Încetează, o întrerupse Harland. Am discutat cu toții asta de sute de ori. Cu toții facem absolut orice ne stă în putință.

– Finalul încununează opera, murmură Clara.

Rose îi aruncă o privire plină de amărăciune.

– Chiar avem nevoie de încă un citat din regina Elisabeta?

– Femeia a reușit să-și păstreze la propriu capul și tronul în timp ce trăia în mijlocul unei haite de șacali.

– Eu m-aș mulțumi și numai cu capul și cu siguranța că va mai fi un acoperiș deasupra lui de-acum într-un an, oftă Rose.

– Haideți să schimbăm subiectul, vreți? le sugeră Harland. Înainte să începem cu toții să ne plângem de milă.

Își aruncă privirea spre Clara.

– Unde, mai exact, este cina noastră cu ilustrul duce?

– La Silver Swan.

Harland păru să se înveselească la auzul vorbelor ei.

– Foarte bine. Pe cât nu ți suport prezența Excelenței Sale, măcar are gusturi bune la mâncare.

Clara se întoarse spre Rose.

– O să vii și tu cu noi?

Rose se uită în jos.

– Cred că am nevoie de timp să termin de aranjat studioul, spuse ea.

– Pot să te ajut eu. Elevele au o dimineață liberă, iar eu nu mă întâlnesc cu ele până când...

– Nu, mulțumesc. O să mă ocup eu de asta.

Clara recunoșcu încăpățânarea din tonul lui Rose. Aruncă o privire spre fratele ei cerându-i ajutor, însă Harland deja își lua haina de pe masă, de-acolo unde o lăsase.

– Ai putea dori să te răzgândești de îndată ce-o să-ți amintești gustul unui vin franțuzesc bun, Rose, spuse Harland.

– Nu prea cred.

– Cum vrei, atunci. Presupun că o să plecăm de-aici, îi aruncă Harland peste umăr, deja la jumătatea drumului spre ușă. La ce oră?

– La șase, răspunse Clara. Acum unde te mai duci?

– La o programare, răspunse el vag, fără să se oprească din mers.

– Pentru ce? strigă Clara după el, însă el era deja plecat. De ce oare tot face asta? întrebă ea în tăcerea așternută.

– Ce, că dispare?

Rose trecu de ea și dădu din umeri.

– Nu cred că vreau să știu.

Capitolul 8

Clarei îi plăcea la nebunie această parte.

Fiindcă, asemenea primei lor zile aici, nici aceasta nu avea deloc să fie cum se așteptau elevele sale. Și indiferent ce anunț avea să se întâmple, dacă aceasta era chiar ultima ei șansă de a face asta – mai ales dacă aceasta era ultima ei șansă – Clara era hotărâtă să se bucure de fiecare clipă.

Își conduse cele zece eleve din casă, prin grădini, și apoi afară peste pajiștea ce acoperea dealurile ce dădeau înspre mare. În lumina soarelui de la acea oră târzie a dimineții, oceanul fusese poleit cu un argintiu strălucitor ce dansa și sclipea ca și cum mii și mii de raze fuseseră împrăștiate de-a lungul suprafeței lui. Mănunchiuri lungi de nori pluteau în derivă pe deasupra capetelor lor, aproape ca niște aripi întinse de înger împinse de vânt înspre vest. Spre sud, conturul distant al castelului Dover bloca parțial vederea orașului ce se întindea în umbra lui.

Fără să vrea, ochii ei cercetară rapid câmpurile din jur și întindea din spate dinspre Avondale, deși casa nu mai era vizibilă dincolo de orizont. Știa după ce se uita – silueta înaltă, cu păr negru care putea fi afară hoinărind de-a lungul domeniului, examinând orzul sau mieii sau indiferent ce altceva putea să îi atragă atenția. Nu îi plăcea deloc faptul că simțise nevoia să îl caute cu privirea și respinse sentimentul de speranță că s-ar putea să îl vadă. Se forță să și-l scoată din minte.

Clara închise ochii și inspiră adânc, lăsând mirosul de sare și vegetație să îi umple plămânii în timp ce vântul îi bătea în păr. Se întoarse la loc spre elevele ei, care stăteau în spatele ei, uitându-se la ea cu fețele pline de entuziasm la care se aștepta. Fetele aveau vârste cuprinse între șaisprezece și optsprezece ani. Jumătate proveneau din familii bogate, cu titluri nobiliare din Anglia, iar alte patru din familii extraordinar de bogate din rândul proprietarilor de pământuri de condiție bună sau a celor proaspăt îmbogățiți. Cea din urmă elevă de pe listă era o moștenitoare din America, care era în același timp disprețuită și foarte căutată de lumea bună din Londra. Și toate fuseseră selectate cu multă osteneală de Clara din lista lungă de fete care depuseseră o cerere de participare la cursuri.

— Luați loc, spuse ea, făcând un gest sugestiv spre iarba sălbatică ce se legăna în vânt.

Își apucă poalele rochiei și se lăsă jos spre pământ, băgându-și materialul sub ea și înfășurându-l în jurul genunchilor. Își ascunse un zâmbet în barbă când unele dintre fete ezitară. Nu existau nici un fel de pături, nici un fel de servitori care să se repeadă cu scaune, ci numai un platou de iarbă și flori sălbatice.

— Pe iarbă?

Întrebarea veni de la o elevă cu un păr blond, foarte deschis. Era fika cea mică a unui marchiz, și ținând cont de ce știa despre familia acesteia, Clara bănuia că probabil era prima oară când fetei i se ceruse să își pună posteriorul pe ceva ce nu avea o pernă moale.

— Pe iarbă, confirmă Clara cu o voce plăcută.

— Dar...

— Nu vă faceți griji, oamenii fac asta de mii și mii de ani. Și noi toate vom avea rochii șifonate și cu pete de iarbă pe ele când o să terminăm aici, și nimeni nu ne va judeca pentru asta.

Se auziră câteva chicoteli. Răbdătoare, ea așteptă în timp ce, una câte una, se așezară și fetele în cele din urmă, unele cu mult mai multă grijă decât altele.

— Bine ați venit la prima noastră oră, spuse Clara.

Văzu câteva schimburi de priviri nesigure și își ascunse alt zâmbet.

— Ne aflăm într-o sală de clasă extrem de frumoasă, nu sunteți de acord?

Câteva încuviințară din cap, ceva mai puțin nesigure.

— Cred că tuturor vi s-a părut excursia la care ați participat ieri... frumoasă?

Această întrebare fu întâmpinată cu zâmbete și surâsuri largi, dar și cu niște priviri curioase adresate colegelor lor — îndeosebi de la cele trei care fuseseră pe cont propriu.

— Bun. O să revenim la asta, spuse Clara. Între timp, presupun că unele dintre voi s-ar putea să vă cunoașteți deja, fie pentru faptul că ați călătorit laolaltă într-o trăsură, fie pentru orele pe care le-ați petrecut aici ieri împreună. Însă o să vă rog să îmi faceți pe plac și să vă prezentați din nou. Spuneți-ne numele și ceva important despre voi, ceva ce ați dori să știm și noi.

Alte priviri curioase aruncate de jur împrejur.

— Ce zici să începem cu tine? spuse Clara făcând un gest spre fata blondă care, chiar și acum, încerca să își netezească poalele rochiei.

– Oh, spuse ea, clipind des spre Clara. Foarte bine. Mă numesc Lady...

– Este nevoie doar de numele de botez, o întrerupse Clara cu blândețe.

– Poftim?

Gura blondei rămase ușor căscată.

– Numele dumneavoastră. Titlul de lady oferă un indiciu cu privire la statutul familiei din care te tragi. Pe mine nu mă interesează familiile voastre și nici dacă familiile voastre au titluri nobiliare. Nu mă interesează nici câți bani sau case au familiile voastre ori unde își au lojele la teatru. Pe mine mă intereseați doar voi.

Ignoră noua rundă de priviri nesigure, cu ochii măriți, schimbate între fete. Înțelegea perfect de ce vorbele ei ar fi sunat șocant pentru mulți.

– Dar...

– Dar nimic.

Clara îi zâmbi.

– Spune-mi numele tău și ceva ce ai vrea să știu despre tine.

Fata se uită lung la Clara și apoi dădu ușor din umeri zicând:

– Foarte bine. Mă numesc Lydia. Și îmi place să călăresc. Repede. Nu că mi s-ar permite vreodată să călăresc unul dintre armăsarii noștri de rasă care participă la curse.

– Încă, spuse Clara, iar Lydia privi în sus cu interes.

– Încă, repetă ea cu o ușoară arcuire a buzelor.

– Mulțumesc.

Clara se uită la fata cu părul argintiu și ochii verzi de lângă ea, fiica unui bărbat a cărui familie făcuse o mare avere din activități de prospectare și minerit.

– Amelia, se repezi fata, iar apoi se uită în jur aproape timidă. Mă numesc Amelia.

– Bun, spuse Clara și îi zâmbi încurajator. Continuă!

Amelia se uită în jur.

– Culoarea mea favorită este roșu?

– Aceasta este o întrebare? întrebă Clara.

Fata roși ușor.

– Nu.

– Ce fel de roșu? întrebă Clara.

– Purpuriu. Precum trandafirii chinezești roșii ce se înfășoară peste cadrul de lemn de lângă fântâna din spate de la Avondale. Este vorba de tipul de sol, cred, și de faptul că se pune îngrășă...

Închise brusc gura ca și cum ar fi spus prea multe.

– Nu contează. Sunt pur și simplu... frumoși.

– De acord, spuse Clara încuviințând din cap, gândindu-se cât de diferit avea să decurgă această conversație peste o săptămână. Ochii ei se mutară la fata cu părul negru, atât de cunoscută, de lângă ea.

– Eu mă numesc Anne. Sora lui Holloway se uită în jur cu interes, apoi continuă: Și am un frate care mă scoate din minți.

Replica stârni chicoteli vesele, iar Clara simți cum ceva din nesiguranța pe care o simțise se evaporă ușor.

– Dar fratele tău este *duce*, șopti Lydia, părând doar puțin scandalizată.

– Și totuși când își îmbracă pantalonii o face la fel ca toată lumea, câte un picior, pe rând.

Anne râsucea un fir de iarbă între degete, părând neimpresionată.

Clara făcu un gest către eleva care stătea lângă Anne, nedorind să se bage într-o discuție care s-o facă să își imagineze cum Holloway își pune sau își scotea vreun articol de îmbrăcăminte.

– Continuați, o încurajă ea.

– Mă numesc Phoebe, spuse o fată frumușică cu un păr de culoarea castanelor care i se asorta cu ochii. Privirea îi alunecă ușor spre Anne când continuă: Eu am crescut în Boston, iar părinții mei cred că ar trebui să mă mărit cu unul. Cu un *duce*, adică.

– Excelent, spuse Anne pe un ton tăios. Am eu unul pe care îl poți lua, atât timp cât îmi promiți să îl iei cu tine la întoarcere, la Boston.

Phoebe pufni scurt.

– Nu am spus și că *eu* aș vrea așa ceva.

– Ce păcat! Există vreo șansă să negociem? De fapt, totul în viață este o negociere. Poate aș putea să aduc în discuție un cal bun sau chiar doi ca să te răzgândești?

– Domnișoarelor, le avertiză Clara, deși zâmbea.

Se întrebă dacă Anne avea cea mai vagă idee cât de mult vorbele ei sunaseră exact precum unele pe care le-ar fi spus fratele său.

– Haideți să continuăm!

Una câte una, vorbiră toate până când apucară să se prezinte. Și în momentul în care și ultima elevă încheie, toată tensiunea se disipase. Ceea ce lipsise cu desăvârșire dintre oricare dintre întrebările și reacțiile lor fusese snobismul pe care îl văzuse la atâtea dintre

elevale sale care participaseră la programele ei de pregătire de-a lungul anului. Ceea ce lipsise cu desăvârșire era diferența dintre clasele sociale, ideile preconceptuate și prejudecățile. Nu era de mirare. Le alesese pe aceste fete exact pentru acest motiv.

– Vă mulțumesc, domnișoarelor, spuse ea. Următoarea activitate. Întindeți-vă pe spate în iarbă!

Lydia îi aruncă o privire sceptică, deși timida Amelia zâmbea larg. Chicotind răzleț, fetele se lăsară pe spate așa că acum se uitau în sus, spre cer.

Această parte, Clara știa din experiență, era mai ușoară, căci nici una dintre fete nu mai avea privirile celorlalte ațintite asupra ei. Fiecare elevă se simțea ca și cum ar fi fost singură pe lume, singură cu visurile ei pe o creastă de pământ deasupra mării, având pe post de companie doar pescărușii și briza.

Clara se uită în jur, fetele fiind aproape invizibile printre firele de iarbă înaltă ce fluturau în vânt.

– Gândiți-vă la momentul în care fiecare dintre voi a venit la mine în birou și am stat de vorbă. Acum gândiți-vă la formularul pe care vi l-am dat să îl completați cât timp ați fost acolo.

Făcu o pauză.

– Ați completat toate același formular. Vă amintiți care era ultima întrebare?

Capetele încuviințară din iarbă.

– Bun. Clara smulse o frumoasă floare de gura-leului de lângă ea și se uită lung în zare pe deasupra oceanului, apoi continuă: Vreau să le spuneți tuturor ce ați răspuns. Oricând sunteți gata să o faceți.

Urnă o pauză lungă. Aproape că putea să le audă gândurile învârtindu-se în jurul ei. Oare era un truc? Oare era o capcană? Oare aveau să urneze consecințe după ce se divulga în mod public ceea ce fusese scris în particular? Nici una nu dorea să spună ceea ce probabil că până atunci nu fusese dispusă să rostească vreodată cu voce tare. Clara rupse o altă floare de un galben strălucitor și o adăugă la cea pe care o avea deja în mână. O a treia se alătură micului ei buchet.

– Administrator de han.

Anne fu cea care vorbi în cele din urmă, rostind cuvintele calm și răspicat în timp ce privea norii ce pluteau în derivă.

– Avocat pledant, spuse Lydia aproape imediat după, și în vorbe îi răsună o notă de mirare.

– Doctor, adăugă vocea lui Phoebe.

– Grădinar peisagist, șopti Amelia.

Și continuară tot așa. Anul acesta avea o tânără ambițioasă interesată de domeniul hotelier, două eleve care erau fascinate de complicatele detalii juridice, trei care aspirau să devină medici, o fată pasionată de grădinărit peisagistic, una de artă și una de arhitectură. Ultima elevă vorbea, iar Clara lăsă să se aștearnă din nou tăcerea.

– Acum vă puteți ridica.

Fetele se ridicară, fiecare dintre ele uitându-se în jur cu o înțelegere ce le lumina ochii.

– Vă mulțumesc pentru sinceritate, spuse Clara. Pentru curajul și dorința de a vă împărtăși gândurile. Mai adăugă o ultimă floare la colecția sa și continuă: Locurile unde ați fost și oamenii cu care v-ați petrecut ieri timpul în afara domeniului Avondale – veți continua să le și să îi vedeți așa cum ați făcut-o ieri vreme de două sau trei zile în fiecare săptămână. Va trebui să veniți cu contribuții personale, pe lângă tot ce veți învăța și vă sugerez să luați notițe și să le puneți o mulțime de întrebări fiecăruia dintre mentorii voștri.

Mentori progresiști, generoși și discreți care făceau parte din programul ei de ani întregi, începând cu fratele ei, care se pricepea la fel de bine să predea medicina așa cum era ca medic. Mentori care apreciau mințile destupate și inteligente mai presus de orice altceva.

Un zumzet de agitație cuprinse întregul grup când fiecare dintre ele își dădu seama că brusc ambițiile și dorințele lor intime nu mai trebuiau ascunse, ci, dimpotrivă, afirmate sus și tare, și asumate. Că aveau în față o șansă pe care era foarte posibil să nu o mai aibă niciodată și că trebuia doar să profite de ea.

– Cred că este absolut cinstit să răspund și eu la aceeași întrebare pe care v-am pus-o tuturor.

Vocea Clarei se auzi peste șoapte și murmure și așteptă ca acestea să pălească. Le zâmbi fiecăreia dintre elevele sale.

– Profesoară. La Cambridge sau Oxford, deși personal am o părere mai bună despre clasici, așa că s-ar putea să trebuiască să fie vorba de Oxford.

Îi dădu proaspătul ei buchet lui Anne care se uita la ea cu ochii mari.

– Asta aș face dacă aș fi bărbat.

*

August încă nu reuşise să îl găsească pe Harland Hayward.

Curăţase din nou rana calului său de dimineată, mulţumit de cum arăta, şi văzuse că animalului îi priise, scandalizându-i încă o dată pe grăjdari prin refuzul său de a le încredinţa animalul în grijă. Nu se deranjă să le explice că şi calul său era asemenea tuturor celorlalte lucruri aflate în posesia lui – responsabilitatea sa, şi prin urmare merita atenţia sa completă când era nevoie. August le oferise însă o explicaţie sumară privind modul în care apăruse rana, lăsând deoparte partea care implica un copil şi făcând cunoscută nemulţumirea sa faţă de soldaţii aceia nechibzuiţi. Drept reacţie primise câteva încuviinţări din cap pline de subînţeles şi câteva schimburi de priviri, lăsându-i lui August impresia clară că genul acesta de comportament nu era deloc surprinzător.

Ceea ce îi întări hotărârea de a da de ofiţerul aflat la comandă cât se putea de curând.

Între timp, August se duse să îl caute pe Harland Hayward, sperând să aibă o discuţie cu baronul înainte de cină. Însă Strathmore părea reticent să se dea prins, iar după câteva ore, August renunţă şi o porni în direcţia şoproanelor unde erau viţei. Încă nu era pe deplin sigur dacă domnişoara Hayward îl crezuse când îi comunicase motivul rămănerii sale la Avondale, însă îi spusese adevărul.

Când August îl vizitase pe bătrânul Rivers, îi pomenise contelui că avea să plece la Dover, ca să evalueze o potenţială proprietate şi se oferise să treacă pe la Avondale. Se simţise însufleţit peste măsură de reuşita planului său machiavelic, când Rivers fusese de acord şi apoi insistase ca el pur şi simplu să stea pe domeniu, dându-i o scuză imbatabilă dacă oricare dintre membrii familiei Hayward ar fi dorit să verifice motivul prezenţei sale acolo.

Din ceea ce văzuse până atunci August, domeniul era un model de control şi administrare adecvată, însă nu avea nici o intenţie de a-şi încălca promisiunea făcută, chiar dacă nu fusese una sinceră. Avea să se țină de promisiune şi să îi trimită înapoi un raport lui Rivers aşa cum îi făgăduise. Şi dată fiind încăpăţânarea lui Harland Hayward de a nu fi găsit, August nu avea nici un fel de scuză să nu treacă la treabă.

Fusese în grajdurile vitelor când o văzuse pe Anne şi pe restul elevelor, urmând-o pe domnişoara Hayward de-a lungul câmpurilor bătute de vânt înspre mare asemenea copiilor din poveste ce îl urmau pe fluierarul din Hamelin. Nu aveau nici un fel de cărţi; nu

aveau nici un fel de hârtii sau șevalete; nu aveau nimic să sugere că făceau lecții în adevăratul sens al cuvântului. În schimb, părea că se îndreaptă spre un loc unde să facă un picnic. Fără nici un fel de coșuri, mâncare sau pături.

Fără să se gândească la ce face, el le urmăsea la o distanță confortabilă, încercând să evite marginea gardului lung de piatră ce se întindea în paralel cu creasta și marginea țărmlui stâncos din fața de la distanță. O văzu pe domnișoara Hayward aruncând o privire înapoi pe furiș, ceea ce nu făcu decât să îi sporească și mai mult curiozitatea și să îi crească suspiciunile. Oare ce pune la cale? Unde duceau? Și ce Dumnezeu aveau de gând să facă?

August se lăsă în jos și se ghemui în spatele gardului vechi, simțind cu vârfurile degetelor mușchiul moale acolo unde creștea piatră. Se simți de parcă avea din nou zece ani, spionându-și tatăl unul dintre jocurile de cărți de la restaurantul de peste drum fața de clădirea veche și dărăpănată în care crescuse.

Ce maina naibii de școală particulară pentru tinerele domnișoare își avea elevele întinse pe jos în mijlocul unui câmp în prima lor zi de cursuri? August se târî puțin mai în față în genunchi, încercând să vadă mai bine.

— Ai pierdut ceva, drăguțule?

August aproape că dislocă cu cotul o piatră prost fixată din partea de sus a gardului, atât de rapid se ridică în picioare, abținându-se să nu înjure printre dinți în timp ce o senzație acută de durere străfulgeră brațul. Se răsuci iute și se trezi în fața unei femei înalte și costelive, flancată de o variantă a ei mai scundă și mai durdulie. Amândouă aveau părul cărunt strâns cu grijă la spate, dezvăluindu-le fețele ridate, și ambele aveau aceiași ochi de un gri spălăcit de supra unor obraji bine îmbujorați. Cea înaltă era înfășurată într-un șal trandafirii decolorat, în timp ce aceea scundă purta ceva similar verde intens.

— Nu.

Bătăile inimii lui August se mai reduceră în timp ce își îndreptă umerii și se sprijini la loc de gardul de piatră. La naiba, nici măcar nu le auzise, atât de absorbit fusese de scena de pe câmp.

— N-am pierdut nimic.

Exceptând, probabil, demnitatea sa.

— Vi s-a făcut rău?

Cea înaltă fu cea care întrebă, mutându-și coșul pe care îl ținea în mână peste braț.

– Ar trebui să aducem pe cineva pentru dumneata? Poate că ar trebui să o alertăm pe domnișoara Hayward...

– Nu.

Răspunsul îi ieși puțin mai tare decât i-ar fi plăcut.

– Nu este nevoie să aduceți pe nimeni. Mă simt perfect.

– Sunteți sigur? Stăteați de ceva vreme ghemuit și sprijinit în mâini și genunchi.

Vorbele fură spuse cu suficientă blândețe, însă ochii pătrunzători ai femeii mai scunde musteau de un umor mai deloc ascuns ce îl făcu pe August să înțeleagă că ea cunoștea exact ceea ce făcuse el.

– Sunt foarte sigur. Vă mulțumesc pentru grijă, replică el sec.

Nu că trebuia să își justifice cuiva acțiunile. Îndeosebi acestor două femei. Continuă să le examineze mai departe, pe furiș, pe cele două. Hainele lor erau simple, însă de bună calitate. Pantofii solizi de piele, oarecum uzați, ieșeau ușor de sub tivul rochiilor, însă nu era nimic ponosit sau simplu la broșa de smarald care era prinsă la umăr pe șalul verde intens sau la inelul cu ditamai safirul de pe degetul celei mai înalte, acolo unde stătea rezemat de mânerul bastonului.

– Lady Tabitha și Lady Theodosia, bănuiesc?

Surorile contelui de Rivers. Cele care locuiau aici, în Dover.

– Ce plăcere, Excelență, replică cea înaltă. Dar majoritatea lumii îmi spune Tabby. Iar ei puteți să îi spuneți Theo.

Făcu un gest spre soră-sa.

August tresări auzind cum i se adresase.

– Știți cine sunt.

Nu-și dădea seama dacă ar trebui să se simtă ușurat sau îngrozit.

– Bineînțeles, Excelență. Veșmintele dumneavoastră sunt de departe prea fine pentru a fi un comis-voiajor, răsună remarca usturătoare a lui Lady Tabitha, ce reușea cu brio să-și ascundă amuzamentul.

Sora ei nu era la fel de capabilă să o facă.

– O simplă deducție, de fapt.

– Ei bine, s-ar putea să nu fi fost atât de simplă. Domnia sa ar fi putut să fie un vraci, îi sugerează Lady Theo surorii sale. Care adună plante, ierburi și ce-o mai fi.

– Adevărat. Sau un biolog, spuse Tabby gânditoare. Ca să cau-te greieri.

— Sau fosile.

— Sau poate examinând fecalele animalelor.

Fecalele animalelor? August închise ochii o clipă, întrebându-se dacă uitaseră că el încă era acolo.

— Sunt foarte bucuros să vă cunosc, Lady Tabitha, Lady Theodosia, replică el accentuând fiecare cuvânt.

Indiferent de cât de impertinente erau aceste două coțofene bătrâne, el nu putea să se coboare până într-acolo încât să îi spună unei femei suficient de bătrână ca să îi fie bunică *Tabby*. Sau *Theo*. Nici măcar în mijlocul unui câmp de la marginea Angliei.

Lady Tabitha își strânse mai tare șalul în jurul unierilor ca să se apere de briză.

— Bine ați venit, Excelență! Fratele meu ne-a dat de veste că veți sta la reședința secundară a doinienului ca să evaluați... animalele de la fermă.

Ochii ei alunecară ușor dincolo de August spre grupul de eleve aflate afară pe câmp, iar August avu sentimentul deloc plăcut că se putea să râdă din nou de el.

— Animalele de la fermă și pământul, repetă August cu fermitate. Tocmai începusem când m-am intersectat cu domnișoara Hayward și elevele dumneaei. Nu am vrut să fiu un factor de distragere a atenției.

De ce le dădea explicații?

— Sper că nu v-am dat afară din reședința dumneavoastră, spuse el făcând un gest sugestiv în direcția reședinței secundare a doinienului și schimbând în mod deliberat subiectul. Nu am crezut că...

Lady Theodosia flutură o mână durdulie ca să îl întrerupă.

— *Tabby* și cu mine încă nu ne-am retras în sihăstrie, spuse ea cu un chicotit ironic. Sora mea și cu mine locuim în reședința principală. Acolo unde este toată acțiunea.

— Acțiunea?

— Tinerele lady de la școala domnișoarei Hayward. Suntem atât de bucuroase să ne bucurăm de compania ei și de cea a elevelor sale în fiecare vară!

— Domnișoara Hayward este o femeie specială, interveni și Lady Tabitha în toiul discuției.

— Așa este. E în stare să facă și un suflet bătrân să se simtă din nou tânăr.

Theodosia zâmbi larg.

– Și iată-le că acum vin.

Se uita din nou peste umărul lui August.

August se întoarse ca să vadă că domnișoara Hayward și elevele sale într-adevăr se întorceau la Avondale. Ea vorbea cu însuflețire cu una dintre fete, cu mâinile la fel de expresive ca și trăsăturile. Fața îi era roz de la mersul pe jos sau de la briza nării ori de la amândouă, iar părul ei pierduse din nou bătălia cu cârlionții rebeli și cu vântul sau cu amândouă la un loc. Simți iar impulsul de a-i trage de ultimele agrafe de la spate ca să-l privească cum se desface și îi cade pe spate.

August avu brusc o viziune cu ea stând pe marginea malului stâncos, numai că de această dată el era cel care o însoțea pe ea. De această dată el era cel care stătea întins pe spate în iarbă, trăgând-o în jos spre el. Dezbrăcând-o până când nu mai rămânea nimic pe ea decât lumina soarelui și acea coamă glorioasă de păr ca de foc ce i se revărsa peste umeri...

– Domnișoara Hayward, bună ziua, ciripi Lady Tabitha.

August tresări, încercând să își adune gândurile de-acolo din adâncurile desfrânate în care alunecaseră mai devreme.

– Bună ziua, Tabby, Theo, veni răspunsul domnișoarei Hayward, iar o parte din expresia ei surâzătoare dispăru când privirea i se fixă asupra lui. Excelență...

– Bună ziua, reuși el să spună.

Domnișoara Hayward se întoarse spre elevele ei.

– Îndreptați-vă spre casă, fetelor, le dădu ea instrucțiuni. Ne vedem în bibliotecă în scurt timp.

August deja se pregătea pentru iritarea pe care fără îndoială avea să o regăsească în expresia surorii sale. Fata însă era adâncită într-o conversație cu o brunetă frumușică cu accent american și abia dacă dădu ușor din cap, distrasă, când trecu pe lângă el.

Ei să fie!

– Cui a fost plimbarea dumneavoastră, scumpele mele doamne? întrebă domnișoara Hayward.

– Oooh, a fost minunată, draguță.

Lady Tabitha zâmbi larg.

– Am găsit trei arici de mare fosilizați și un specimen încântător de scoică bivalvă pe plaja de jos. Oh, și l-am găsit și pe Excelența Sa. Cu toate că domnia sa era puțin mai sus.

Arată cu bastonul în direcția lui, ceea ce îl făcu pe August să suspecteze că el nu prea se putea compara cu un specimen minunat de arici de mare.

Domnișoara Hayward încă o dată își întoarse atenția spre August, iar el se trezi din nou obiectul unei alte priviri din acelea lungi și indescifrabile de-ale ei. Ochii îi coborâră în partea de jos a corpului lui, insistând pe bucățile de iarbă ce încă rămăseseră prinse cu încăpățănare de genunchii pantalonilor săi bufanți, de călărie. El văzu cum buzele ei se subțiară ușor, iar o cută abia vizibilă îi brăzdă fruntea. Însă ca întotdeauna, bunele ei maniere învinseră, iar expresia i se transformă într-una neutră și amabilă.

— V-ați trezit și ați ieșit cam devreme, Excelență.

„Devreme?”

August se încruntă.

— Este iniezul zilei, domnișoară Hayward. N-am fost niciodată unul care să zacă în pat în timp ce sunt o mulțime de lucruri ce trebuie făcute.

Văzu cum sprâncenele ei se ridicară ușor, și s-ar fi putut ca ea să fi roșit, deși era greu de spus cum avea obrajii deja îmbujorați de la vânt.

— Cât de lăudabil, spuse ea într-un fel ce sugera că s-ar fi putut spune orice despre ce avea el de făcut în particular în această după-amiază, mai puțin că era un lucru important.

August era conștient de privirea atentă a surorilor asupra sa.

— Puteți să ne însoțiți să luăm o ceașcă de cafea, Excelență? întrebă Lady Theo. Domnișoara Hayward va fi ocupată cu elevele sale, desigur, însă nouă ne-ar face plăcere compania dumneavoastră.

— Ăăă, vă mulțumesc, dar nu. Am foarte multă treabă azi. Poate altă dată.

Fusese deja obiectul distracției lor prea mult timp și nu avea nici o intenție să o prelungească. Cu toate că nu putea să învinovățească pe nimeni în afară de el însuși.

— Bineînțeles.

Lady Tabitha dădu ușor din umeri și își trecu brațul pe sub cel al surorii sale.

— Atunci haide să mergem, Theo! Hai să nu stăm în calea... treburilor importante.

August se strâmbă în sinea sa.

— Vin și eu imediat, spuse domnișoara Hayward. Am nevoie să discut ceva rapid cu Excelența Sa.

Surorile încuviințară din cap și se îndreptară voioase în direcția casei, mișcându-se cu un avânt surprinzător.

— Dumnealor se plimbă în fiecare zi pe plajă, spuse domnișoara Hayward.

El se încruntă la cuvintele ei. Pe plajă?

— Adică la peste șaizeci de metri diferență de altitudine, mai jos față de aici.

— Și alți șaizeci de metri altitudine la întoarcere.

— De ce?

August era șocat de ce auzise.

— Le place să colecteze fosile. Și mi-au spus că inișcarea este bună pentru sănătate.

Ea îl privi cu acea expresie impenetrabilă pe care el o detesta.

— Asta făceați și dumneavoastră în după-amiaza aceasta, Excelență? Mișcare?

— Verificam grajdurile vitelor, asta dacă chiar vă interesează.

Domnișoara Hayward se uită cu prefăcută curiozitate în jur.

— Grajdurile vitelor.

— Da.

Privirea ei coborî spre genunchii pantalonilor lui de călărie.

— Probabil că este o sarcină extrem de solicitantă dacă trebuie să vă târâți pe coate și pe genunchi ca să faceți asta, comentă ea pe un ton calm, rațional, exasperant.

— Nu mă târam pe coate și genunchi, se răsti el.

Acesta era adevărul. Mersese până când ajunsese la gard. Iar după aceea mai mult se... *ghemuise*.

Ea zâmbi, însă zâmbetul nu i se reflectă deloc și în ochi.

— Dacă aveți de gând să insistați în a mă spiona pe mine, pe sora dumneavoastră și pe restul elevelor mele, o să trebuiască să insist să plecați.

— Nu vă spionam.

Însă era greu să se contrazică cu petele de iarbă de pe genunchi.

— Bineînțeles că nu.

Buzele ei se țuguieră și începură să se arcuiască ironic în expresia aceea pe care el și-o amintea atât de bine.

Atunci trecu la atac, detestând să fi fost acuzat în felul acela. Probabil pentru că era pe bună dreptate.

— Mergeam pe-aici când am dat cu ochii de... indiferent ce naiba făceați acolo pe câmpul acela. Am văzut că fetele erau întinse pe iarbă asemenea unei adunături de lăptărese gata de-o tăvăleală.

Se îngrozi de cuvintele ce-i ieșiseră pe gură chiar în secunda în care le rosti. Și asta pentru că ele nu arătaseră defel precum o adunătură de lăptărese gata de tăvăleală; arătaseră exact precum un grup de fete tinere ce râdeau în soarele de-afară.

Domnișoara Hayward își pierdu stăpânirea de sine ireproșabilă, iar furia i se întipări pe față, ochii ei scăpărându-i, iar mâinile strângându-i-se în pumni, pe lângă corp.

— Aveți grijă, Excelență! Cea despre care vorbiți este sora dumneavoastră. Și încă alte opt domnișoare care nu merită asemenea remarci lipsite de considerație și de orice fel de maniere. Acest gen de comentarii poate că vă fac popular în camerele din spate de la cârciumi precum Boodle, însă nu vor fi tolerate aici.

August își trecu o mână peste față. Nu alte opt. Nouă. Ea nu se inclusese în rândul celor cărora le lua apărarea. Ce mama naibii era în neregulă cu el? Sarcina sa față de domnișoara Hayward era să fie șarmant și atrăgător și să o facă să fie deschisă față de el. Să o facă să aibă încredere în el. Să îl placă al naibii de tare. Iar în momentul de față, nici măcar el însuși nu se mai putea suferi.

— Aveți dreptate. A fost o remarcă nehibzuită.

Ea clipi des.

— Doar că... știți, a fost o priveliște complet neașteptată.

— Complet neașteptată?

Avea încă mânie în glas, însă părea că se luptă să își recapete răbdarea.

— Poate că sunteți fratele și protectorul lui Lady Anne, dar asta nu vă dă dreptul să judecați ceva ce nu înțelegeți.

— Am văzut-o pe sora mea râzând.

Nu voise să spună asta. Dar se părea că această femeie era în stare să-l provoace să aibă accese de sinceritate ce erau la fel de terifiante pe cât erau de eliberatoare. Ținând cont mai întâi de toate de motivul pentru care era aici, ironia sortii era cât se poate de evidentă.

Domnișoara Hayward se calmă și apoi inspiră lung. Își luă ochii de la el și se uită pe deasupra întinderii mării.

– Știi de ce le duc acolo?

August rămase tăcut.

– Să le scot din elementul lor și să le aduc în al meu.

Își plimbă degetele ușor pe deasupra gardului de piatră.

– Nu sunt sigur că înțeleg.

Ea râse ușor, încă uitându-se lung la întinderea strălucitoare de apă.

– Excelență, în mod normal ar trebui să mă gândesc că dumneavoastră înțelegeți mai mult decât oricine. Valoarea dumneavoastră în societate este măsurată prin titlul nobiliar pe care îl aveți. Cu toate acestea, v-aș contrazice și aș spune că adevăratul dumneavoastră merit ca individ nu ar trebui să aibă de-a face cu unde și în ce familie v-ați născut, ci mai degrabă ce ați făcut cu timpul cuprins între acel moment și cel de față.

Domnișoara Hayward tăcu, iar August privi cum emoția ce o cuprinsese brusc o transfigură, parcă, dându-i o aură gânditoare întregii ei ființe. Ceva ciudat pulsă prin el când își dădu seama că această femeie îl înțelesese. Această femeie înțelegea exact fiecare sentiment ce îl anima și îl bântuia deopotrivă.

În cele din urmă, ea privi înapoi la el, ochii ei cercetându-i pe ai lui.

– În această clasă, am fete care provin din familii de duci și conți. Am fete care sunt fiice de bancheri sau de proprietari de mine și fabrici și una dintre ele nici măcar nu este englezoaică. Buzele ei frumoase se arcuiră. Dumneavoastră să îmi spuneți cum ar fi încurajat acest grup de femei să interacționeze într-o sală de bal din societate.

El știa răspunsul, căci îl trăise pe propria piele. Recuperase averea tatălui său și apoi încercase cu disperare să reabiliteze bunul nume al familiei sale în rândurile societății. O situație fără sorți de izbândă, ceea ce îl făcuse să o invite pe domnișoara Hayward la dans, căci și rămașagul acela făcuse parte din sentimentele de disperare ce îl încercaseră. Dar totul fusese în van până când titlul de Holloway îi căzuse în mod neașteptat pe umeri.

– Nu ar fi.

Ea avea dreptate. El știa asta mai bine ca oricine.

Domnișoara Hayward își înclină capul și păru să își aleagă cuvintele cu multă grijă.

— În timpul cursurilor mele, îmi doresc ca elevele mele să aibă șansa de a fi apreciate pentru ceea ce sunt. Nu pentru faptul că s-au născut din întâmplare cu titlu nobiliar sau după sumele totale înscrise în partea inferioară a declarațiilor de avere ale familiei lor. Nu după tipul de dantelă folosită la tivul rochiei de bal sau după felul în care le arată coafura. Nu după eticheta pe care le-o pune societatea, căci aceea se bazează pe o listă plină de idei preconceptuate cu privire la ceea ce e și ceea ce nu e acceptabil.

August se holbă la ea. Era de-a dreptul ridicol. Absurd, chiar, deoarece pur și simplu nu acesta era modul în care funcționa lumea. Cu toate acestea, el niciodată în toți acești ani nu o văzuse pe Anne așa de lipsită de griji și voioasă precum îi păruse acolo, pe câmpul acela cu flori sălbatice.

Și nici nu o mai văzuse pe domnișoara Hayward așa de puțin reținută pe cât fusese. Pe cât era acum.

Iar atunci își dădu seama că era din cauză că și ea trecuse la rândul ei prin toate astea. Îi fusese îngăduit să existe la marginea societății exact ca și el, tolerată, dar nu bine-venită. Spre deosebire de el, însă, ea nu moștenise un ducat.

— Asta este ceea ce ați dorit? Să fiți apreciată pentru ceea ce sunteți?

Ea îi aruncă o privire lungă.

— Dumneavoastră, nu?

— Eu știu cine sunt. Și îmi pasă foarte puțin de părerile celorlalți.

Ea îl îngână vag.

— Ați vorbit ca un bărbat și ca un duce.

August se încruntă.

— Nu e drept.

Domnișoara Hayward nu își mută privirea din ochii lui.

— Nu este, nu-i așa? întrebă ea, iar acum cuvintele ei trădau o anumită tensiune.

August bătu ușor darabana cu degetele pe piatră.

— Încercați să vă faceți că nu înțelegeți?

— Ba deloc. Încerc să vă fac să vă gândiți cum cum ar fi, doar pentru o clipă, să nu fiți duce și nici măcar bărbat, într-o lume ce acordă întâietate și valoare acestor două lucruri mai presus de orice altceva. Gândiți-vă cum ar fi să trebuiască să vă descurcați...

Domnișoara Hayward se opri brusc și își strânse buzele.

Pasiunea nesăbuită și căldura ce se simțise în vocea ei îl făcuseră incapabil să se uite într-o parte. Aceasta era Clara Hayward, cea care nu îi ieșise niciodată din minte.

– Scuzele mele, Excelență, spuse ea, uitându-se în jos. Aceasta nu este deloc o conversație potrivită pentru...

– Nu vă mai cereți scuze.

El întinse mâna și îi împinse ușor bărbia în sus, obligând-o să se uite din nou în ochii lui. Era greu să descifrezi ce se afla în adâncul acelor ochi câprui și limpezi, dar nu avea de gând să o lase să se retragă din nou în spatele acelei etichete desăvârșite pe care o purta ca pe o mantie.

Îi simți răsuflarea pe încheietura mâinii când ea expiră. Foarte încet, ea întinse o mână și o îndepărtă pe a lui de pe fața ei, deși el nu o lăsă să își retragă degetele din degetele lui. Mâna ei rămase prinsă în a lui, ascunsă în faldurile rochiei. El o mai lăsase o dată să îi scape și nu avea de gând să o lase din nou să plece.

Ea clătină din cap.

– Excelență...

– Prefaceți-vă că nu sunt duce, spuse el impetuos. Prefaceți-vă, doar pentru un moment, că sunt din nou un tânăr idiot, care are nevoie să îi fie explicat încă în parte cum inerg lucrurile pe lumea asta.

– Dar nu ați fost niciodată un idiot, spuse ea, cu un zâmbet slab.

– E de discutat.

Degetele lui le strânseseră pe ale ei, iar ea nu făcu nici o mișcare să își retragă mâna.

– Ei bine, dumneavoastră ați fost singurul bărbat care m-a invitat vreodată la dans și care nu a făcut asta ca o favoare pentru tatăl meu.

Rosti vorbele cu amărăciune.

– Atunci aș sugera că asta dovedește că sunt un geniu dat naibii, iar restul sunt cu toții niște cretini.

Își păstră tonul calm și egal chiar dacă simțea cum în el crește o furie intensă și posesivă pentru ceea ce fusese silită să îndure ea.

Ea pufni ușor, deși de data asta sună aproape ca un chicotit.

– Vă rog, terminați ce voiati să spuneți, domnișoara Hayward.

Ea mai trase încă o dată aer adânc în piept și îl lăsă să iasă ușor.

— Foarte bine. Aveam de gând să vă rog să vă gândiți cum ar fi să vă descurcați în lumea dumneavoastră din postura inea. Sau și mai important, din postura surorii dumneavoastră.

August rămase tăcut, așteptând ca ea să continue.

— În calitate de soră a unui duce, ea trebuie să fie grațioasă și frumoasă, deși nu într-o asemenea măsură încât să poată inspira invidie sau gelozie. Ar trebui să fie fermă, hotărâtă și capabilă, însă numai în acele privințe în care dumneavoastră sau viitorul său soț îi permiteți să fie. Ar trebui să nu manifeste vreun interes față de subiecte ce au fost deja catalogate ca nedemne pentru o lady sau dincolo de puterea ei de înțelegere. Ceea ce nu înseamnă că nu ar trebui să fie inteligentă. Doar că trebuie să aibă grijă să nu îi demonstreze accidental intelectul său superior gentilomului așezat în dreapta ei la cină.

August avea senzația că va scoate foc pe nări.

— Ah. Sunteți nervos.

— Nu sunt.

— Îmi striviți degetele.

El își relaxă strânsoarea.

— Îmi pare rău.

— Nimic din ce am spus nu a vrut să fie o critică la adresa dumneavoastră, Excelență.

— Așa a sunat.

Domnișoara Hayward oftă, pârând coplesită.

— Nu asta a fost intenția mea.

Se întoarse ușor din fața lui, în direcția casei.

— Ar trebui să mă întorc la elevele mele.

— Nu încă.

August nu își slăbi strânsoarea asupra mâinii ei.

— Care a fost?

— Poftim?

— Intenția dumneavoastră. Care a fost, dacă nu să criticați?

— Care este cea mai mare pasiune a dumneavoastră, Excelență? întrebă ea pe neașteptate.

— Cum adică?

— Ce vă oferă cea mai mare bucurie în viață? Ce vă face să vă dați jos din pat în fiecare dimineață?

„Să cumpăr proprietăți. Să găsesc companii și domnenii noi. Să construiesc ceva din nimic.“

El știa că probabil ar trebui să spună ceva nesperios precum cărțile de joc sau whisky-ul, sau tutunul de prizat.

– Afacerile, spuse el în schiub.

Ea se uită lung la el.

– Și sunteți bun la afaceri?

– Cel mai bun. Da.

– Acum doar pentru un moment, imaginați-vă că Lady Anne nu ar fi de acord cu ceea ce faceți.

Ea își trase degetele din ale lui și se îndepărtă.

– Iar acum, doar pentru un moment, imaginați-vă că domnia sa ar deține controlul și puterea de a vă opri să faceți ceea ce vă place cel mai mult.

Capitolul 9

Clara se plimba dintr-o parte în alta de-a lungul holului de la Avondale.

Ceasul de lângă baza scărilor ticăia zgomotos, iar Clara se întrebă de ce nu observase niciodată până atunci că această casă avea atât de multe ceasuri enervante ce ticăiau într-una. Era ora șase fără cinci minute. Și nici urmă de fratele ei. Și nici urmă nici de duce.

Ceea ce, după conversația sau mai degrabă prelegerea pe care i-o ținuse lui Holloway mai devreme, era probabil de înțeles, deși ducele nu anunțase că își anulasе invitația. Clara nu era sigură ce anume la bărbatul acela o provocase să spună fără să vrea tot felul de adevăruri ce nu aveau nici o treabă în a fi împărtășite, îndeosebi clienței ce plătea facturile la Haverhall. Probabil din cauza faptului că el îi prinsese mâna în mâna lui, iar căldura lui fermă îi dăduse senzația falsă de curaj de a fi mai onestă cu ele decât era înțelept său sigur. Ca și cum prin faptul că o ținea de mână, că degetele ei se împlețiseră cu ale lui, promitea cel puțin să încerce să îi înțeleagă vorbele.

Gestul acela posesiv încă o mai făcea să simtă fiori reci și o senzație ciudată de amețală. În mare parte cam la fel cu cea pe care o simțise când stătuse la marginea țărmlui stâncos, uitându-se în jos la marea ce se lovea de țărм. Deloc sigură pe ea sau înțeleaptă.

— Te cam plimbi dintr-o parte în alta, drăguțo, se auzi o voce d
pe scări.

Clara se uită în sus și o văzu pe Lady Tabitha coborând pe scar
largă. Era îmbrăcată într-una dintre ținutele ei de plimbare și păre
că tocmai se întorsese de afară.

— Ați fost afară? întrebă Clara.

— Acum mă duc.

Își trase șalul puțin mai strâns în jurul umerilor.

— Mă așteaptă Theo. Există o secțiune a plajei unde țărmul stânc
tocmai a fost descoperit de ape și am vrea să ne ducem să aruncăr
o privire. Nu se știe niciodată ce poți să găsești în cele mai neaștep
tate locuri.

— Nu, bănuiesc că nu, murmură Clara.

— Un gentilom s-a oprit mai devreme ca să întrebe de dumneat
spuse Tabby. În timp ce erai cu elevele dumitale.

— Un gentilom?

— Un domn Stilton? Zicea că se află în zonă ca să își viziteze mișt
prieteni și că o să se întoarcă mai târziu să îți facă o vizită.

Clara se încruntă ușor. Stilton nu pomenise nimic despre vre
călătorie la Dover ultima oară când îl văzuse.

— Nu prea îți convine că te-a căutat? întrebă Tabby, cu och
îngustați.

— Ba nu, nu, bineînțeles că nu. Este o cunoștință de la Londra car
a fost atât de amabil încât să se ofere să mă însoțească la ieșiril
ocasionale în oraș.

— Domnul Stilton a întrebat și de Excelența Sa. Și dumnealor sun
tot cunoștințe?

Clara clătină din cap.

— Se cunosc, dar din câte am reușit să-mi dau seama, nu cred că s
plac prea mult.

— Hmm.

Tabby o privi cu atenție.

— Ei bine, că tot veni vorba de Excelența Sa, înțeleg că iei cina c
ducele astă-seară, comentă ea cu un aer degajat. La o tavernă.

— Da.

Toate gândurile legate de apariția neașteptată a lui Stilton se eva
porară la menționarea iminentului eveniment.

– Nu că aş avea nu ştiu ce mare experienţă în a cina cu ducii, dar m-aş fi gândit că domnia sa ar fi insistat să ia o cină ca lumea, într-o încăpere ca lumea. De exemplu, sufrageria noastră de aici este cât se poate de adecvată.

– Excelenţa Sa nu face mereu lucrurile aşa cum ar fi de aşteptat. Clara îşi aruncă din nou privirea la ceas.

– Asta include şi punctualitatea?

Clara se mută de pe un picior pe altul.

– Nu sunt sigură dacă domnia sa nu cumva şi-a anulat în întregime invitaţia. S-ar putea să îl fi mâniat într-un mod iremediabil.

– Ducele nu mi se pare a fi genul de bărbat uşor de supărat.

– Nu cred că asta se aplică când abordezi subiectul surorii domniei sale.

– Este prea protector cu ea, hm?

Clara oftă.

– Cred că s-ar putea să îl fi acuzat că este un dictator ce o pune să facă numai ce vrea domnia sa. Şi i-am sugerat să îşi schimbe comportamentul înainte să îndepărteze şi mai tare tocmai omul pe care îşi doreşte să-l înţeleagă.

– Da, ei bine, Iulius Caesar a învăţat lecţia asta pe pielea lui, nu-i aşa? murmură Tabby.

– Asta nu i-am spus-o, răspunse Clara, deşi simţi un zâmbet înţipărindu-i-se pe buze. Nu m-am gândit că exemplul acesta ar ajuta. Tabby dădu din umeri.

– Am fost măritată timp de treizeci şi şapte de ani, draguţo. Câteodată, bărbaţii trebuie să înţeleagă lucrurile astea de unii singuri.

– Ce anume să înţeleagă de unii singuri?

Capul Clarei se întoarse rapid în momentul în care ducele de Holloway intră pe uşă, scoţându-şi mănuşile. Era îmbrăcat cu pantaloni bufanţi de călărie din pâslă, o haină fără nici un fel de ornament şi cizme prăfuite, şi exceptând aura de putere emanată, atât de caracteristică lui, ar fi putut să treacă drept un simplu gentilom din provincie care tocmai se întorsese de la o partidă de călărie.

Numai că un simplu gentilom din provincie nu ar fi lăsa-o nicio dată pe Clara fără cuvinte şi nu i-ar fi clintit prezenţa de spirit în felul în care o făcea acest bărbat cu un singur zâmbet. Un simplu gentilom de provincie nu i-ar fi transformat măruntaiele în lavă încinsă. Încăperea i se păru deodată sufocantă.

— Să înțeleagă că unei doamne nu îi place să fie făcută să aștepte, spuse Tabby mios în tăcerea din jur.

— Eu, unul, nici nu aş visa la așa ceva, Lady Tabitha, spuse Holloway cu un zâmbet fermecător. Motiv pentru care am venit, spuse el scoțând din buzunar un ceas ce arăta destul de vechi, cu trei minute mai devreme. Deși trebuie să vă mărturisesc că mai trebuie să așteptăm puțin. Aveam chef să mân chiar eu caii, așa că am cerut să fie pregătită trăsurica contelui, doar ca să descopăr că unuia dintre cai i-a căzut o potcoavă. Un fierar se ocupă să i-o pună chiar acum, în timp ce stăm de vorbă, și ar trebui să fie gata în scurt timp. Nu mi-am dorit în vreun fel să credeți că v-am abandonat.

Se uită în jur cu interes.

— Lordul Strathmore încă nu a ajuns?

Ca la un semnal, un servitor apărură de după colț, tocurile lui răsunând de-a lungul podelei de marmură lustruită din hol.

— Domnișoară Hayward, un mesaj de la domnia sa.

Întinse o tavă de argint lucioasă având pe ea o bucată de hârtie inițial mototolită, apoi îndreptată și împăturită în mare grabă.

Clara o culese de pe tavă, iar servitorul dispărură la fel de rapid pe cum venise. Ea desfăcu biletul, deși deja știa ce urma să citească.

„Întârzii. Ne întâlnim la S. Swan. H.“

— S-ar părea că fratele meu este în întârziere, spuse ea, folosindu-se de bilet ca scuză să nu trebuiască să se uite la Holloway.

Nu era sigură dacă era pregătită să reziste la întreaga atenție acordată de ochii aceia intensi.

— Întrebă dacă putem să ne întâlnim cu el la Silver Swan.

Ea netezi hârtia cu degetul, încruntându-se la vederea petelor ruginii de pe margine. Dumnezeu mare. Oare era sânge?

— Asta e și mai bine, nu? replică Holloway amabil, iar Clara se uită din nou în sus la el, minunându-se de comportamentul lui fermecător, plin de voioșie.

După ce mai devreme îl lăsase încruntat și supărat în mijlocul unui câmp, se așteptase mai degrabă la o atitudine cel puțin rezervată. Până și Lady Tabitha îl măsură cumva bănuitor.

— Sunt onorat că domnia sa lordul îmi încredințează siguranța și starea de bine a dumneavoastră.

— Am eu grijă de propria-mi siguranță și stare de bine de aproape treizeci de ani încoace, Excelență. Sunt o femeie capabilă, nu o

pisicuță capricioasă aflată sub controlul cuiva. Vă promit să nu mă arunc din trăsură aflată în mișcare după o veveriță. Cel puțin nu când o să prindem viteză.

– Mă bucur să aud asta, domnișoară Hayward.

Ochii lui se încrețiră la colțuri în timp ce zâmbi spre ea, iar Clara simți fiori de dorință în jos pe șira spinării. Nici un bărbat nu avea dreptul să arate atât de bine când zâmbea.

– Ați dori să ne însoțiți, Lady Tabitha? continuă Holloway. Ar fi trebuit să mă gândesc să extind invitația. Scuzele mele pentru lipsa de atenție.

– Nu, vă mulțumesc, Excelență. Sora mea și cu mine ne-am plănuit o seară de colectat fosile.

Tabby își mută coșul pe mâna cealaltă și se duse spre ușă.

– Și am făcut-o să aștepte suficient de mult. Poate altă dată. Să aveți o seară plăcută, domnișoară Hayward, Excelență.

Clara o privi pe femeie cum pleacă, conștientizând acut că acum era singură cu ducele. Se întoarse înapoi ca să se uite la el nesigură.

– Excelență...

– Pot să pun să aducă trăsură în timp ce dumneavoastră așteptați aici, domnișoară Hayward, o întrerupse Holloway înainte ca ea să mai poată spună ceva. Dar este o seară frumoasă ce ar putea fi făcută și mai frumoasă doar de compania dumneavoastră. Ce spuneți să mergeți cu mine înapoi la reședința secundară ca să o luăm de-acolo?

Clara clipi des. „Da”, șuieră partea nesăbuită din ea. „Categoric nu”, o contră partea mai prudentă.

– Hm.

– Nu o faceți, spuse el.

– Ce să fac?

– Nu căutați scuze politicoase ca să motivați că nu ar trebui să mergeți. Nu ați făcut-o acum zece ani. Nu o faceți nici acum.

Clara își simțea inima bubuindu-i în piept. Se uită în sus la el, nemaigăsindu-și deloc cuvintele. Era pur și simplu pierdută, punct.

– O să vă întreb din nou, domnișoară Hayward. Ce spuneți de o mică plimbare pe jos înainte să plecăm?

– Da, se auzi ea răspunzând. Mi-ar plăcea.

– Foarte bine atunci.

Îi oferi brațul lui.

Clara păși în față, mâna ei strecurându-se ușor în jurul brațului lui. Instantaneu, el o acoperi cu cealaltă mână, iar ea îi simți căldura palmei prin mănua ei subțire. Îi simți și puterea de oțel a brațului și felul în care corpul lui se atingea în treacăt de al ei în mers. Închise ochii și își spuse în sinea ei că nu o însoțea în oraș să se distreze împreună, ci o ducea la o cină obișnuită cu fratele ei. Ceea ce însemna că, dacă voia ca atmosfera să fie suportabilă, ar fi fost mai bine să încheie orice controversă cu ducele înainte ca măcar să ajungă la tavernă. Nu voia să îl atragă pe Harland într-o discuție despre un subiect atât de necugetat ales.

Își dresе vocea.

– Excelență, m-am tot gândit la ultima noastră conversație și cred că ar trebui să îmi cer scu...

– Da, și eu m-am gândit foarte mult la ultima noastră conversație, spuse el, conducând-o în jos pe scări în lumina serii timpurii.

– Nu era treaba mea să...

– Vă rog lăsați-mă să termin, spuse el, iar Clara icmi ușor.

El o privi întrebător.

– Ce este?

– Nu sunteți atât de amabil să-mi oferiți și mie șansa asta? Nici măcar nu m-ați lăsat să termin o propoziție ca lumea, murmură ea.

– Dintr-un motiv foarte bun, domnișoară Hayward.

O conduse spre marginea curții reședinței Avondale și apoi spre o potecă ce avea să îi ducă de-a lungul bucății de pajiște și prin micul crâng ce separau reședința secundară de cea principală de la Avondale.

– Ați încercat să vă cereți scuze pentru ceva ce nu necesită nici un fel de scuză. De fapt, mai degrabă mi se pare că v-ați cerut mult prea multe scuze față de mine în ultima vreme. Iar eu nu pot decât să trag concluzia că motivul este temerea dumneavoastră ca nu cumva, dacă mă provocați, să mă comport în maniera unui copil temperamental de doi ani, să îmi iau sora și să plec într-un acces de nebunie în trombă înapoi la Londra.

Clara întoarse capul ca să se uite lung la el.

– O posibilitate foarte... dramatică.

– Nu-i așa?

Mâna lui se strânse și mai tare peste a ei.

– Doar că una complet străină mie. Și lui Anne. Ea arareori se plânge de ceva. Ceea ce probabil că reprezintă motivul pentru care nu am prea reușit să țin cont de punctul ei de vedere în ultima vreme. Și ar trebui să vă mulțumesc pentru că mi-ați deschis ochii în privința asta.

Brusc simți că îi este foarte greu să respire cum trebuie. Mergeau foarte aproape unul de celălalt, iar ea putea să vadă pete de safir presărate în irisul azuriu al ochilor lui. Ochii lui erau chiar mai uluitori acum, dat fiind fața-i arsă de soare, iar privirea lui pusese complet stăpânire pe a ei. Dacă în momentul respectiv ar fi început să iasă de pe coșurile de fum de la Avondale niște dragoni înaripați, Clara avea îndoieli că ar fi băgat măcar de seamă.

– Înțeleg, reuși ea să spună, căci acesta fu singurul lucru pe care-l putu produce mintea ei confuză.

Holloway era evident proaspăt bărbierit, iar ea putea să simtă mirosul puternic, de curat și proaspăt al săpunului pe care îl folosisese. Lângă ureche i se vedea un semn ușor înroșit, unde lama apăsase puțin cam tare, iar ea simți acut impulsul brusc de a se ridica pe vârfuri și de a-și lipi buzele acolo, pe piele.

– Îmi iubesc sora foarte mult, domnișoară Hayward. Și nu vreau să o văd nefericită.

Dumnezeule mare, dar dacă nu și-ar fi amintit să respire din nou, ar fi fost în stare pur și simplu să cadă la picioarele lui ca un sac de ceapă.

– Mă bucur că am putut să vă fiu de ajutor, Excelență.

– Să nu cumva să încetați vreodată, spuse el cu o voce joasă, cercetându-i fața.

Nevoia dureroasă de a-l săruta crescuse și se transformă în nevoia de a primi ceva cu mult mai mult decât niște biete sărutări. Sfârcurile i se întăriră, lipindu-se de corset și se sunți și umedă între picioare.

– Ce să nu încetez? șopti ea.

Când scăpase situația asta de sub controlul ei? Când se transformase această conversație în ceva atât de desfrânat în capul ei? Căci nu avea în minte decât cum ar fi fost să îl aibă la mila mâinilor și a buzelor ei și să îl audă spunând *să nu cumva să înceteze vreodată*.

– Să nu încetați vreodată să îmi puneți întrebări dificile, spuse Holloway. Să nu încetați vreodată să mă faceți răspunzător pentru acțiunile mele.

Clara clătină din cap, neavând încredere în voce ei.

— Ați făcut-o în ziua în care v-am cunoscut și ați făcut-o din nou ieri. Și cred că aș putea să fiu un oin mai bun – sau cel puțin un frate mai bun – datorită acestui fapt. Datorită dumneavoastră.

— Eu sunt convinsă că vă descurcați foarte bine de unul singur.

Glasul îi sunase puțin tremurător.

— Mă îndoiesc profund că ați avea nevoie de ajutorul meu.

Ochii Clarei alunecară într-o parte și se desprinseră de ai lui, concentrându-se asupra unui mic fluture alb ce fâlfâia din aripi pe lângă marginea potecii acoperite cu iarbă.

Holloway nu răspunse. Merseă mai departe, poteca urmând acum un gard jos de piatră ce se întindea spre marginea copacilor bătuți de vânt. Aici, departe de reședința principală, sunetul valurilor ce se spârgeau de țărm era mai tare, iar briza ceva mai puternică. Aproape că ajunseseră lângă copaci când ducele se opri.

— Ar fi trebuit să vă sărut, spuse el pe neașteptate.

— Poftim?

Ochii ei se fixară din nou în ochii lui.

— În seara aceea, când am dansat vals.

El nu îi permise să se uite într-o parte.

— Atunci am vrut să vă sărut. Și vreau și acum.

Clara înghiți în sec. Nu nimeni că avea probleme să respire, însă începuse și să i se clatine pământul de sub picioare.

— De ce?

Întrebarea îi ieși involuntar printre buze, iar Clara blesteină prostia ce o împinsese să pună o asemenea întrebare ineptă.

Holloway izbucni în râs.

— Numai dumneavoastră ați întreba așa ceva.

Veselia dispăru de pe fața lui, înlocuită cu o căldură arzătoare. Mâna lui alunecă ușor, iar degetele îi mângâiară pielea expusă a brațului ei.

— De ce m-ați invitat de fapt aici? întrebă ea brusc.

— De ce întrebați?

Ea își mușcă buza.

— Deveniți din ce în ce mai bun la asta, Excelență. Să îmi răspundeți la „de ce” cu un alt „de ce”.

— Înainte să vă cunosc, m-am considerat ca fiind unul dintre cei mai buni la asta. Dumneavoastră, însă, mi-ați dovedit că m-am înșelat.

– Nu sunt sigură dacă acesta este un compliment.

– Este.

– Și nu mi-ați răspuns la întrebare.

– Asta-i adevărat.

Clara își trecu degetele mâinii libere peste piatra rece și aspră.

– Mi-ar plăcea să fiți sincer.

Ducele rămase tăcut un moment foarte lung.

– Fiindcă mă fascinați. Sunteți extraordinară.

Clara simți cum i se înroșesc obraji. Încercă din răspuțeri să găsească un răspuns adecvat, însă nu putu să găsească nici unul.

– V-am făcut să vă sunțiți stânjemită.

Vocea lui era joasă.

– Nu, doar că m-ați surprins cu remarca aceasta măgulitoare.

– Nu este vorba de nici o remarcă măgulitoare. Este doar purul adevăr.

– Excelență...

– August. Vreau să-mi spuneți August.

Mintea Clarei funcționa cu rapiditate, însă nu la fel de rapid precum îi bătea inima în piept.

– Nu sunt sigură că se cuvine ținând cont de poziția mea de...

– De ce anume? De femeie extraordinar de inteligentă și de frumoasă? Căci aici, chiar acum, exact asta sunteți.

El își plimbă un deget în sus de-a lungul feței ei înainte să își treacă agale degetele prin părul ei de la ceafă. Simți cum agrafele de păr se rostogoliră ca să cadă fără pic de zgomot în iarbă.

– Femeia pe care cândva am lăsat-o să scape.

Ea îi simți degetele mângâindu-i ceafa.

– Ați avut dreptate, știți, spuse el, apropiindu-se și mai mult, astfel încât partea din spate a picioarelor ei era blocată de gardul de piatră, iar partea din față era la numai o șoptă distanță de trupul lui.

– Cu ce? reuși ea să șoptească.

– Că regretele nu sunt nimic altceva decât niște scuze. Iar au am terminat-o cu ambele.

Cealaltă mână a lui urcă să îi cuprindă fața.

Clara închise ochii, simțindu-și fiecare terminație nervoasă pe care o poseda în flăcări. Timpul păru să încetinească. O cuprinse o senzație ciudată de inevitabil, ca și cum acest moment fusese menit chiar din secunda în care ea spusese da invitației la vals. Degetele lui

coborâra de pe față ca să-i alunece ușor pe gât, de-a lungul curburii claviculei și în jos spre marginea corsetului.

Căldura ce se întindea cu repeziciune de-a lungul pielii i se strânse toată în stomac și între picioare. Își simțea sânii greoi, iar sfârcurile i se întăriră. Își ținu ochii închiși, concentrându-se doar să simtă atingerea mâinilor lui și căldura emanată de trupul lui ce veni mai aproape și mai aproape, până ce se lipi de ea.

Iar apoi îl simți mișcându-se din nou, iar buzele lui le atinseră ușor pe ale ei, cu îndemănare. Ea rămase complet nemișcată, istovită de dorință. Mâna lui ce se oprise la marginea corsajului ei coborî și mai mult, atingându-i sânul și oprindu-se pe talia ei, trăgând-o și lipind-o și mai ferm de el. Îi simți membrul erect prin materialul fin al rochiei și își reprimă cu o gură de aer trasă cu sete starea de excitație tot mai puternică și neastâmpărul ce pulsa în ea, depozitând-o de orice urmă de gând coerent ce îi mai rămăsese.

Iar apoi gura lui reveni la a ei, într-o mișcare din nou controlată și tandră și începu să-i atingă ușor și jucăuș buzele. Era ca o tortură intensă, deși plină de blândețe, ca și cum lui i-ar fi fost frică să nu o rănească cumva. Clara își ridică și ea mâinile, le băgă ușor pe sub haina lui și, strecurându-le pe deasupra vestei spre umeri, îi simți puterea de oțel pe sub cămașa moale de în. Mâinile ei hoinăriră mai departe pe sub haină și în jos pe spatele lui, îmbătate de modul în care mușchii lui se încordau sub atingerea ei.

El scoase un sunet incoerent și o sărută și mai apăsător, deși păstrându-și încă același control precaut. Nu era destul. Ea deschise gura, apucându-i buza de jos și își plimbă limba peste ea, chinuitor.

Era ca și cum l-ar fi atins cu fierul înroșit. Capul lui se trase înapoi, iar el o privi uluit, respirând iute și sacadat, cu mâinile ținându-l încă în loc.

— Drăcia dracului, crezu ea că îl aude gemând.

Clara nu era sigură dacă să fie la rândul ei uimită sau mai degrabă îngrozită. Ce era în neregulă cu ea? Ce făcuse?

— V-am supărat cu ceva? murmură ea, dorindu-și ca pământul să se desfacă și să o înghită ca să nu mai trebuiască să îi audă răspunsul sau să se uite la el când i-l va da.

— Nu sunt primul bărbat care vă sărută, îi scăpă lui, părând la fel de confuz pe cât se simțea ea.

Clara se uită la el cu niște ochi mari.

— Ce?

— Am crezut... vreau să spun... că nu mă așteptam...

— Într-adevăr, drăcia dracului, spuse ea cu respirația întretăiată.

Ați crezut că n-am mai fost sărutată *niciodată*?

El avu bunul-simț să roșească. Dumnezeu mare, exact asta crezuse. Ei bine, asta putea explica de ce fusese atât de precaut, chiar exagerat de precaut. Nu era sigură dacă trebuia să fie mișcată de blândețea lui sau șocată de aroganța lui uluitoare.

— De ce să fi crezut așa ceva? spuse ea pe nerăsuflăte.

August clătină din cap.

— Eu nu sunt... nu pot...

Ea pufni involuntar, într-un mod complet lipsit de eleganță.

— Din cauză că eram tână complet nepopulară, cea pe care nu o invita nimeni la dans? Cea prețioasă și studioasă care nu s-a măritat *niciodată* și s-a transformat firesc într-o fată bătrână?

— Nu-mi place deloc ce spuneți, mârâi el. Ca și cum ați fi... lipsită de importanță. Nu sunteți.

— Sunt, desigur, mișcată de cuvintele dumneavoastră, dar dați-mi voie să vă asigur că nu m-am considerat *niciodată* ca fiind mai lipsită de importanță. Diferită, desigur, dar în nici un caz mai puțin importantă decât altele.

Ea făcu o pauză.

— Dumneavoastră ați mai fost?

— Ce anume?

— Ați mai fost sărutat? Adică, înainte de astă-seară.

— Aceasta este cea mai prostească întrebare ce mi s-a pus vreodată.

— O să consider răspunsul acesta ca pe un da. Dar nu sunteți căsătorit.

— Bineînțeles că nu.

Acum el părea iritat.

— Înțelegeți ce vreau să spun prin asta?

— Nu sunt nerod, mârâi el. Doar că... m-ați luat prin surprindere.

— Ați vrea să vă opriți?

Capul lui se lăsă brusc în jos, iar Clara văzu cum îi tremurau buzele.

— Exact asta voiam să vă întreb și eu.

— Aha. Ei bine, cred că ați avut răspunsul meu. Înainte să fi reacționat precum o pisică opărită.

Mâna lui se strânse pe talia ei.

– Îmi displace profund să fiu comparat cu o pisică.

– Iar mie îmi displace profund să fiu sărutată precum o școlăriță.

Ar fi vrut să își retragă acele cuvinte din secunda în care le rostise. Căci umorul dispăru complet de pe fața lui ca să fie înlocuit cu ceva întunecat.

– Pot să vă asigur, domnișoară Hayward, că nu se va mai întâmpla.

Ea înghiți în sec.

– Probabil că este cel mai bine.

Era adevărat. Mintea ei părea să-și fi redobândit controlul, iar acest sărut, indiferent de cât de scurt și de dulce fusese, nu trebuia să meargă mai departe de atât.

– M-ați înțeles greșit.

Ducele își schimbă poziția, aducându-și piciorul în față astfel încât fu prins între picioarele ei. Mâna ce încă o avea pe ceafa ei se ridică și apoi se lăsă în jos mângâindu-i părul ce i se rostogolise peste umeri, oprindu-se în locul în care spatele începea să i se curbeze, cu degetele răsfirate posesiv.

– Când o să vă sărut din nou, nu va mai fi ca pe o școlăriță.

Gura Clarei se uscă.

– Cine v-a sărutat înaintea mea? Întrebă el cu o voce scăzută.

– Ce?

Îi era greu să se concentreze cu trupul lui lipit de al ei.

– Bărbatul care v-a sărutat. Erați îndrăgostită de el?

Clara clătină din cap.

– Femeia pe care ați sărutat-o înaintea mea. Erați îndrăgostit de ea?

Holloway râse ușor făcând să-i vibreze pieptul.

– Bună întrebare.

– A fost o întrebare rezonabilă. Cel puțin la fel de rezonabilă precum cea pe care mi-ați adresat-o mie.

– *Touché*.

Mâna de pe spatele ei urcă încet la loc până la ceafă.

– Așadar spuneți-mi, domnișoară Hayward, sărutatul a făcut parte din impresionanta dumneavoastră educație? Întrebă el șoptit.

– Da.

El se trase înapoi.

– Ce?

– Da. A fost.

– Am glumit, domnișoară Hayward.

– Eu nu.

– Nu înțeleg.

Clara își aduse mâinile în partea din față a hainei lui și le plimbă de-a lungul reverului, concentrându-se să-și aleagă cuvintele potrivite. Nu era un subiect pe care ar fi vrut să-l discute vreodată cu acest bărbat. Dar iată că ajunseseră aici, iar ea nu avea să dea înapoi. Și dacă el nu putea pricepe ce urma ea să spună, atunci era mai bine ca totul să se oprească aici și acum.

– Ideea că un gentilom ar trebui să intre în căsătorie foarte priceput în arta sportului dintre așternuturi, în timp ce iubita lui doamnă ar trebui să intre în aceeași căsătorie complet neștiutoare în chestiunea acelorași așternuturi este puțin cam învechită, nu vi se pare?

Ea îl simți cum rămâne nemișcat.

– Poftim?

– Știați că mama mea, demna fică bine-crescută a unui baron, atunci când s-a măritat cu tatăl meu habar nu avea cum se fac copii? Habar nu avea ce părți ale corpului se folosesc și unde. I s-a spus că relațiile maritale sunt dureroase, însă că sunt datoria ei și că prin urmare trebuie să se supună soțului.

Se uită în sus la Holloway.

– Nu pot să-mi imaginez că acesta este și discursul de care au parte majoritatea tinerilor lorzi, nu-i așa?

Ducele se uita lung la ea.

– De fapt, după câte înțeleg, dacă un bărbat posesor de titlu nobiliar nu și-a luat și fiul la curtezana sau amanta favorită a domniei sale până la vârsta la care tânărul mascul împlinește șaisprezece ani, se consideră că a dat greș într-una din îndatoririle sale de bază în calitate de tată.

Ea își înălță ușor capul.

– Mă înșel?

Acum Holloway se încruntase îndârjit.

– Din fericire, mama mea s-a măritat cu un bărbat foarte iubitor, foarte răbdător și foarte lipsit de prejudecăți. Nu orice mireasă are norocul acesta. Așa că, atunci când a avut la rândul ei niște fete, ne-a încurajat să... citim, să ne educăm. Cel puțin să înțelegem exact cum sunt concepuți copii. Să devenim puternice prin cunoștințele

dobândite și prin puterea de înțelegere. Și da, prin experiență, deși asta a fost alegerea mea.

Holloway tot nu spusese nimic.

– Nu sunteți de acord cu asta.

El clătină din cap.

– Nu spuneți asta. Iar îmi atribuiți vorbe pe care nu le-am zis.

– Excelență...

– August.

El îi atinse buzele cu degetele.

– Te-am rugat să îmi spui August.

Scoase un sunet vag aînzat.

– Ținând cont de natura acestei... întregi conversații, cred că am depășit de mult faza politețurilor. Și nu cred că eu sunt în poziția de a fi de acord sau nu.

Clara își plimbă degetul mare peste unul dintre nasturii din față ai hainei lui, simțind în continuare că nu-i dă pace strângerea de inimă.

– Apreciez acest lucru, însă nu sunt sigură că este în întregime adevărat.

– Ce vreți să spuneți?

Ea își păstră privirea ațintită cu fermitate pe nasturele de sub degetele ei, nedorind să se uite în sus.

– Există o inoașă bătrână care locuiește chiar lângă Dover, continuă ea. Vara, o angajez să le vorbească elevelor mele. Să completeze orice fel de goluri în educația lor când vine vorba de... făcut amor, de sarcină și nașterea unui copil. Să răspundă la niște întrebări privind sănătatea unei femei pe care majoritatea celor în mijlocul cărora trăiesc ele le consideră inadecvate sau chiar scandaloase. Unele dintre elevele mele sunt suficient de norocoase să aibă femei în viața lor care să le fi învățat suficient de multe lucruri, însă altele sunt la fel de ignorante pe cât a fost inama mea.

Clara făcu o pauză.

– Sora dumneavoastră probabil face parte din această categorie.

Ducele făcu un pas în spate, depărtându-se de ea, cu mâinile căzându-i pe lângă corp, luându-și și căldura trupului cu el. O parte din Clara, partea ce reușise să-și recapete cât de cât rațiunea, se simți ușurată. Cealaltă parte era gata să izbucnească în plâns din cauza frustrării și a senzației de pierdere. Încercă să citească expresia

feței lui, însă trăsăturile lui nu dezvăluiau nimic din ce îi trecea prin minte.

– Dacă ar fi să existe un moment potrivit să începeți să vă comportați în maniera unui copil temperamental de doi ani, să vă luați sora și să plecați într-un acces de nebunie în trombă înapoi la Londra, atunci cam acesta ar trebui să fie, murmură ea.

– V-ați pierdut mințile? întrebă Holloway vehement.

Bărbia Clarei se ridică odată cu indignarea din ea.

– Am avut fete care mi-au mărturisit că au crezut că sunt pe moarte când au avut pentru prima dată menstruația lunară, căci nimeni, absolut nimeni, nu găsisese timp să le explice măcar asta. Eu, una, nu pot accepta o asemenea...

– Încetați! Iarăși m-ați înțeles greșit, spuse el, cu o voce gâtuită. În totalitate.

– Excelență...

– August.

– August.

Ea își îndreptă umerii.

– Mulțumesc. Și nu...

El se opri, ca și cum ar fi căutat cuvintele potrivite.

– Nu sunt sigur că eu sunt... sursa de îndrumare de care sora mea are nevoie când vine vorba de... treburile femeiești. Faptul că v-ați asumat să îi asigurați o asemenea îndrumare este o ușurare pentru mine.

Expiră greoi.

– Așa că da, probabil că v-ați pierdut mințile dacă credeți că eu cred că o pot face mai bine. Asta dacă are vreo noimă ceea ce spun.

– Oh!

Sentimentul ciudat care îi strângea inima reveni.

August își propti mâinile pe gardul de piatră și se aplecă în față, studiind orizontul.

– Sunteți plină de surprize, domnișoară Hayward.

– Clara.

El întoarse capul.

– Ținând cont de natura acestei întregi conversații, cred că am depășit de mult faza politeturilor.

Ea îi repetă ca un ecou cuvintele, încercând să le facă să sune neutru, însă nu era sigură dacă reușise să evite să transpară din ele dorința arzătoare pe care o simțea.

— Ei bine, atunci mă bucur că am convenit asupra acestui aspect. El își îndreptă corpul și păși spre ea.

— Clara.

Sunetul numelui ei pe buzele lui făcu ca pulsul să i se accelereze. Învăluită ca într-un cocon de senzație pe care o crease sărutul lor sub razele soarelui, ar fi fost tentată să uite că realitatea chiar exista.

— Înțeleg dacă ești scandalizat. Îngrozit. Ținând cont de ce — cine — se presupune că sunt. Deși nu sunt pregătită să îmi cer scuze pentru asta.

— Și anume ce? Ce se presupune că ești?

— O femeie modestă și virtuoasă. O femeie care este considerată potrivită să își învețe tinerele eleve, nu datorită experienței și cunoștințelor sale despre lume, ci datorită lipsei acestora.

— Eu nu o doresc pe femeia care se presupune că ești, spuse el cu o voce scăzută. Niciodată n-am dorit-o. Eu o doresc pe femeia care ești de fapt și tot ce înseamnă ea. Am dorit-o acum zece ani și o doresc și acum.

El păși și mai aproape de ea, ridicând mâinile să se joace cu funda din partea din față a corsetului rochiei ei.

— O femeie care își cunoaște propria minte. O femeie care poate face un bărbat să și-o piardă pe a lui. Să îl determine să facă lucruri nesăbuite.

— August...

El acoperi și distanța rămasă, lipind-o din nou cu spatele de gardul de piatră. Mâinile lui alunecară spre șalele ei, iar apoi coborâră brusc pe fese, ridicând-o astfel încât să stea pe marginea pietrei reci. El își plimbă mâinile în jos pe partea de dinapoi a coapselor ei, ridicându-i rochia ușor în sus și rezemându-i picioarele de fiecare parte a șoldurilor lui.

Dorința o străfulgeră pe Clara. Își strânse picioarele în jurul lui, cu călcâiele lipite de șalele. August scoase un sunet gutural de aprobare și se aplecă peste ea, iar ea putu să fi simtă tăria, apăsând cu putere direct pe însuși miezul feminității ei.

Îi simți respirația pe partea laterală a gâtului ei și se cutremură.

— Ar trebui să fii sărutată adesea, șopti el. Sărutată adesea de un bărbat care știe cum să o facă. Un bărbat care să te sărute până când nu mai poți respira. Nu mai poți gândi. Ceva care să-ți încingă sângele și să te facă să te simți singura femeie din lume.

Clara era foarte sigură că el făcuse cam tot ce înșirase pe listă chiar înainte ca măcar să o fi sărutat. Măinile lui se plimbară pe fundul ei și apoi în sus pe spate, trăgând-o chiar mai aproape decât era deja.

— Dar spune-mi ce vrei tu, Clara!

— Mi-ar plăcea să fiu sărutată de un bărbat care știe cum să o facă, îi răspunse ea șoptit. Până când n-o să mai pot respira. N-o să mai pot gândi.

Degetele ei îi găsiră contururile feței, atingându-i ușor obrajii înainte să le lase să se afunde în părul lui așa cum tânjise să o facă, încălcându-le în coama mătăsoasă. Își ridică gura spre a lui, începând așa cum o făcuse el. Cu atingeri ușoare, tandre, ale buzelor ei peste buzele lui. Pipăind, gustând, măsurat, fără grabă. El o lăsă, timp de câteva secunde lungi, și doar presiunea crescândă a degetelor lui pe umerii ei îi trădară faptul că era pe cale să-și piardă controlul.

Iar după aceea mâinile lui se mutară, iar el îi prinse ceafa, înclșându-și degetele în părul ei și împingându-i ușor capul înapoi, astfel încât gura lui să se poată înclina peste a ei. Ea gâfâi, iar el își aplecă și mai mult capul, limba sa plimbându-se intens și posesiv peste a ei. Acesta nu era un sărut plin de tandrețe. Acesta era încins, apăsător, solicitant și îi fura fiecare gând lucid în afara nevoii acute de a fi a acestui bărbat. Ea îl sărută înapoi, toată emoția și dorința arzătoare pe care și le suprimase vreodată fiind canalizate într-un limbaj pe care se părea că el îl înțelege la perfecțiune. Ar fi putut să fie secunde, minute sau ore de când el o săruta, însă era greu de spus, căci timpul încetase să aibă vreun înțeles. Senzațiile îi străbăteau corpul, făcând-o să sufere și să pulseze de la nevoia de el. Își strânse și mai tare picioarele în jurul soldurilor lui, iar el scoase un geamăt torturat, mâinile lui mutându-i-se de la ceafă ca să îi atingă ușor corsajul.

Îi cuprinse sânii prin materialul textil, umplându-și mâinile cu ei, frecându-i sfârcurile dureroase cu degetele mari. Era o durere atroce să îl aibă așa acolo, atingând-o, dar fără s-o simtă. Să nu aibă mâinile lui pe piele. Gura lui îngropată în gâtul ei, limba și buzele lui lăsându-i dăre de foc peste tot pe unde ajungeau. Capul ei se dădu ușor pe spate, în timp ce se arcui lipită de el, gâfâind întretăiat.

— Clara, șopti el cu gura lipită de pielea ei.

Ea își putea auzi inima bubuindu-i în urechi, bătăile devenind și mai zgomotoase cu fiecare secundă. Zgomotul îi vibra prin vene, un bubuit neîntrerupt ce nu putea fi ignorat. Capul îi căzu într-o

parte, cu privirea deloc concentrată, cu pete de culoare jucându-i în fața ochilor.

Iar după aceea, clipi des, și cu groază, își dădu seama că tunetul nu era doar de la pulsul ei, ci de la două duzini de cai ce își croiau calea în galop de-a lungul pajiștii de sub ei.

August o trase brusc spre el, lipind-o strâns și lăsându-se rapid în genunchi chiar în spatele zidului. Măinile lui erau înfășurate în jurul spatelui ei, ținând-o nemișcată. Ea se uită în sus la el în lumina palidă și dădu din cap, eliberându-se puțin din strânsoarea lui, astfel încât să poată să își relaxeze picioarele și să se tragă ușor într-o parte. Apoi se sprijini în mâini și în genunchi și se uită cu grijă peste vârful gardului, rugându-se să nu fi fost văzuți.

Soldații nu părură să fi fi văzut deloc. În schimb, își mânaseră caii concentrându-și toată atenția asupra mării strălucitoare. Clara putu să audă strigăte înăbușite, căci se dădeau ordine, deși briza era suficient de puternică ca să nu le audă vorbele. Caii se învârtiră fără încetare timp de un minut înainte să se despartă în două grupuri, unul pornind mai departe spre nord, iar celălalt orientându-se înspre uscat, înapoi pe direcția principală a orașului.

— Oare încetează vreodată? șopti August cu aspriune, lângă ea. Blestemații de soldați?

Ea se întoarse spre el surprinsă.

— Ce știi despre ei?

— Suficient.

Ea se încruntă ușor la răspunsul lui vag.

— O să fie o noapte clară, cu lună plină. O să fie ușor de văzut oricine e pe-afară și n-ar trebui să fie. Oricine de-a lungul plajelor. Orice ambarcațiune mică de pe apă. Probabil că au primit un pont.

Bătăile inimii îi reveniră încetul cu încetul la normal. Se lăsă să alunece în jos de-a lungul gardului de piatră și se întoarse, sprijinindu-și spatele de el.

— Soldații vin din când în când la Avondale. Întrebând dacă Tabby și Theo au văzut vreun fel de activitate suspectă, ținând cont de proximitatea casei față de coastă. Ocazional, îi pun întrebări lui Harland când suntem aici.

— De ce?

— Fiindcă este doctor și e chemat peste tot la toate orele din zi și din noapte. Și probabil că sunt puține lucruri pe care nu le-a văzut în călătoriile lui.

– Soldații se vor duce acolo acum? August se încruntă. La Avondale?

– Nu cred. Ea se împinse în picioare. Ar trebui să mergem.

Oamenii erau niște pete distante de culoare jos pe coastă, în timp ce soldații ce o luaseră spre partea interioară a ținutului dispăruseră dincolo de deal.

– Da.

August se ridică de lângă ea, însă o apucă de braț înainte ca ea să se poată întoarce într-o parte.

– Tu ești... sunteți bine?

– Bine?

– Nu vreau ca tot ce s-a întâmplat să facă ca lucrurile să fie ciudate și complicate între noi.

– Deja ai regrete în privința asta?

Expresia lui se înăspri, și bărbatul o trase brusc spre el, sărutând-o lung și apăsător, acaparându-i cu sălbăticie gura și promițându-i fără vorbe că între ei aveau să urmeze alte și alte episoade de natură carnală.

Ea ar fi trebuit să se tragă într-o parte. În schimb, însă, îi răspunse cu însufletire la sărut.

– Ți se pare că aș avea vreun fel de regret? mârâi el cu buzele lipite de ale ei.

– Nu, răspunse ea ușor șovăielnic.

– Atunci mă bucur că am convenit și asupra acestui aspect. El își ridică ușor capul. Deoarece o să te sărut din nou.

– Crezi că este un lucru înțelept?

– Nu-mi pasă dacă este înțelept. Este ceea ce vreau. Și cred că este ceea ce vrei și tu.

„Da“, voia ea să îi spună. „Da, da“, și la orice altceva credea el că voia ea de la el, *da* și la asta. Căci el era îndreptățit să facă orice. Iar asta nu era deloc ceva înțelept.

– Unde o să ducă toate astea? întrebă ea deodată.

– Astea?

– Noi doi.

El se întinse și îi dădu părul de pe față.

– Oriunde dorești tu.

– August, nici eu nu regret ceea ce s-a petrecut aici. Doar că toate astea nu pot deveni vreodată... ceva, spuse Clara, resimțind ca pe un junghi senzația de pierdere și singurătate în timp ce totul revenea treptat la realitate. Ea se scutură să scape de junghi și adăugă fără

ocolişuri: Nu pot fi amanta unui duce dacă mai am speranțe să conduc vreodată Hav... o școală pentru tinerele domnișoare. Dacă s-ar duce vestea că *noi* suntem *noi doi*, mi-aș pierde reputația și mijlocul de trai. Și nu voi sacrifica asta pentru o relație amoroasă temporară și secretă.

Expresia de pe fața lui era de nepătruns, iar el rămase tăcut.

Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută ușor.

– Hai să mergem, spuse ea, iar de data aceasta el o lăsa să se îndepărteze.

Capitolul 10

Băiatul de la grajduri care veni afară să ia caii nu era deloc un băiat, deși dacă nu te uitai cu mare atenție, arareori era observat acest lucru.

– Bună seara, Excelență, spuse ea în timp ce August opri trăsura cu două locuri în curtea aglomerată din fața grajdurilor.

Dacă fata de treisprezece ani era surprinsă să îl vadă, ascunse asta la fel de bine cum își ascundea genul feminin.

– Bună seara.

El sări jos.

– Să înțeleg că frații tăi sunt în zonă?

– Cu siguranță sunt în zonă, spuse ea, părând ușor descumpănită.

Este o seară încărcată.

– Bun.

Lui îi trebui un moment să examineze rapid curtea plină de agitație și taverna ce era deja plină de viață, luminată și plină de zgomote cum era. Din motive de interes al proprietarului, desigur, însă și ca să-și ofere un moment ca să își adune gândurile înainte să dea ochii cu Clara.

O relație amoroasă temporară și secretă.

Cuvintele continuau să reverbereze prin conștiința sa asemenea unui foc inocnit ce nu putea fi stins. Vorbele sunaseră aproape... josnic. Ca și cum ei erau pur și simplu o simplă distracție unul pentru celălalt, o distracție în care puteau găsi puțină plăcere, la care mai apoi puteau renunța, de îndată ce se plectiseau de ea. Deloc diferită,

de fapt, de oricare dintre fostele lui relații, asta dacă măcar puteau fi numite așa.

Nu simțise nicicând cu adevărat dorința să ajungă să cunoască o femeie în felul în care voia să o cunoască pe Clara. Atât timp cât el și amanta sa se înțelegeau destul de bine în puținul răstimp petrecut împreună, iar relația sexuală era plăcută, îi era suficient. Asta până când, în mod inevitabil, femeile ajungeau să îi ceară mai mult. Aluzii fâțișe la măritiș sau un aranjament cu un caracter permanent pe post de amantă oficială. Mai multe bijuterii, o casă ca lumea, haine scumpe. Toate voiau mai mult. Ceea ce era destul de previzibil.

Clara Hayward părea să vrea mai puțin.

Iar după ce o sărutase, asta pur și simplu era de neacceptat. Îl făcuse să se cutremure până în vârful degetelor de la picioare. Simplul gând la gura ei lipită de a lui, amintirea felului în care coapsele ei se înfășuraseră în jurul taliei lui, îl făceau să aibă o erecție continuă și să nu-și găsească liniștea.

Fusese un lucru bun că August insistase să conducă el însuși trăsura. Dacă ar fi trebuit să facă această călătorie stând lângă Clara sau direct în fața ei, era foarte sigur că ar fi făcut ceva complet lipsit de înțelepciune. Cum ar fi fost, de pildă, să o tragă pe genunchii lui și să o sărute. Iar apoi să sară cu totul peste cină, astfel încât să o poată duce undeva unde să termine ce începuseră. Ceea ce era la fel de inacceptabil.

Deoarece până când oprise caii în blestemata asta de curte din fața grajdurilor, uitase complet de ce anume se afla de fapt aici. Iar acum că își reamintise, un sentiment neplăcut de vinovăție începuse să plutească în aer, scurgându-i-se parcă în crevasele minții și subminându-i sentimentul că știa ce vrea. Nu intenționase niciodată să dea la iveală faptul că școala se afla în proprietatea sa – în mod sigur nu cât timp încerca să pună mâna pe Strathmore Shipping. Însă pe de altă parte, nici nu intenționase vreodată să devină de-a dreptul nebun după directoarea școlii.

August încercă să se întărească. Nu mai trăise vreodată un asemenea sentiment până atunci și nu îi plăcea asta. Mirosea a slăbiciune. A ambiție viciată și afectată. Iar August Faulkner nu fusese niciodată un om slab. Ce fusese făcut rămânea făcut. Dacă nu ar fi cumpărat el Haverhall, ar fi făcut-o altcineva. Sentimentele și emoțiile nu își aveau locul în afaceri, căci sentimentele și emoțiile îi făceau pe

oamenii deștepți să ia decizii proaste. Nu puteai ști niciodată peste ce dădeai. Ce dezastru se putea produce, ce urgență putea să apară. El trebuia să se asigure că familia lui era întreținută și trăia în bună-stare pentru totdeauna, chiar și după moartea sa. Trebuia să se asigure că lupta lui acerbă pentru supraviețuire și modul în care Anne fusese obligată să trăiască nu se vor mai întoarce. Nu câtă vreme putea el controla acest lucru.

August își îndreptă umerii și se întoarse de la curtea interioară, ocolind prin partea laterală a trăsorii.

— La dispoziția dumneavoastră, domnișoară Hayward.

Făcu o plecăciune ușoară în timp ce deschidea ușa mică a atelajului.

Ea își rearanjase părul pe drum într-un mod admirabil, însă obraji îi erau încă îmbujorați așa cum fuseseră când gura și mâinile lui...

Simți că se excită instantaneu și își întoarse privirea.

— Excelență...

— Ducii încă pot să deschidă ușile doamnelor lor, la fel de ușor cum pot și să mâne singuri trăsurile, spuse el, mulțumit de cât de ușor îi fusese să spună asta. Am descoperit că, după ce am devenit duce, nici mobilitatea, nici simțul meu de orientare nu au avut prea mult de suferit. Deși de regulă creează o vâlvă nedorită oriunde mă duc. În general nu sunt recunoscut în Dover și prefer să păstrez lucrurile așa cum sunt. Nici un om nu poate suporta atâtea reverențe, atâtea periat și stat în sufletul lui.

— Aha. Deci fără haine sofisticate, fără trăsură cu blazon.

Ea părea amuzată.

— Fără servitori, fără birjari...

— Și la fel de bine, astă-seară ain lăsat acasă și mesagerii, cornul de anunțat și fetele care să arunce cu flori.

El îi răspunse la zâmbet, incapabil să se abțină.

O auzi cum își ține ușor respirația în momentul în care îi luă mâna și coborî din trăsurică.

— Ce păcat, spuse ea dându-i drumul la degete de îndată ce ajunsese cu picioarele pe pământ, iar domnișoara Baker duse iute caii de acolo.

— În general spectacolele nu au parte de atenția pe care o merită, continuă ea. Eu întotdeauna nui-am dorit să pășesc sub o ploaie de petale de trandafiri.

— O să țin asta în minte data viitoare când o să te invit la cină.

Exceptând faptul că în imaginația lui August nu se ivise o cină, ci un pat acoperit cu moliciunea ca de catifea a petalelor stacojii, parfumul lor la fel de îmbătător ca și femeia ce avea să fie întinsă în mijlocul lor. El avea să înceapă prin a...

– Fata care a luat caii. Știa cine ești, chiar dacă nu ești îmbrăcat ca un duce și conduceai trăsură.

Îngustându-și dintr-odată privirea, Clara privi caii ce se retrăgeau la grajd.

– De ce?

– Ce spirit de observație ai, spuse el, profitând fără ezitare de schimbarea subiectului ca să nu mai dea curs imaginației lui obscene.

El îi oferă brațul.

– Majoritatea oamenilor nu observă deloc că domnișoara Baker este o domnișoară.

– Iar tu nu mi-ai răspuns deloc la întrebare.

August simți cum mâna ei veni să se sprijine cu delicatețe de brațul lui, ca și cum era hotărâtă să mențină o distanță cuviincioasă între ei.

– Domnișoara Baker și frații ei lucrează pentru mine.

Nu văzu nici un motiv să ascundă de ea acest lucru.

Clara se opri brusc.

– Lucrează pentru tine, repetă ea ușor. Deci tu ești proprietarul acestei tavernă.

– Da.

El făcu o pauză scurtă.

– Ooo. Îmi închipui că ai crezut că este proprietatea lui *monsieur* Charleaux.

– Da.

Vocea ei era slabă.

– Faptul că e a mea nu este chiar un secret, însă nici nu este ceva ce eu – sau Charleaux – să strigăm în gura mare. Nu pot fi tot timpul în toate locurile, așa că angajez persoane competente să se ocupe de bunurile mele. Charleaux – și alți indivizi pe care i-am angajat pe poziții similare – reușesc mai bine să ia deciziile de zi cu zi decât cei mai mulți oameni pur și simplu cred că ei sunt proprietarii.

– Sora ta nu mi-a spus nimic cum că ai avea o proprietate în oraș. Avea o expresie ciudată pe față.

August își ascunse o încruntătură.

— Ea n-a fost la Silver Swan decât o dată, iar asta a fost cu ani buni în urmă, chiar după ce-am cumpărat-o și cu inult înainte să o renovez. De ce, contează?

Clara murmură ceva ce August nu reuși să audă.

— Uită de faptul că am adus asta în discuție. Te rog, povestește-mi despre domnișoara Baker.

August începu din nou să se încrunte.

— Adevărul este că fratele ei cel mai mare este giuvaierul coroanei familiei Baker, cum s-ar spune. Un vrăjitor dat naibii când vine vorba să se ocupe de grajduri și tot ce ține de activitatea asta. L-am pescuit dintr-unul dintre cele mai pline hanuri de poștă din Londra.

— Iar el pur și simplu a fost de acord să plece?

— Domnul Baker și-a dorit să poată să-și protejeze și să asigure bunăstarea familiei sale. Ceva ce eu am putut să înțeleg. La momentul la care l-am angajat, sora sa nu avea decât opt ani, iar fratele, zece. Dorința mea de a-i angaja pe amândoi, atât pe fratele, cât și pe sora lui, și de a-i lăsa în grija lui, a făcut din el un angajat loial.

El făcu o pauză.

— Iar domnișoara Baker mai ales s-a dovedit o achiziție neașteptată. Se descurcă de minune cu caii.

— Înțeleg.

— Am dezvoltat în mod substanțial stabilimentul. Am păstrat taverna, am îmbunătățit zona de servire a mesei și am extins hanul. Era într-o stare deplorabilă atunci când am cumpărat-o, însă locul în sine este cel mai bun posibil. Este una dintre primele cârciumi peste care dă un marinăr însetat și primul adăpost pe care îl vede un călător obosit. Acum, că războaiele s-au încheiat, a crescut considerabil numărul pasagerilor ce traversează canalul spre Franța. Comerțul pe apă a crescut în mod similar, iar afacerea merge foarte bine.

— Înțeleg.

August își aruncă privirea spre ea. Spunea foarte des asta.

— Vino, hai să vedem dacă a sosit fratele tău. O fi venit călare?

El își aruncă privirea înapoi spre curtea grajdurilor, însă cei trei Baker nu erau de văzut niciunde. Ar fi trebuit să o întrebe pe domnișoara Baker când avusese șansa să o facă.

— Presupun că da.

Clara părea distrasă.

— Ce alte proprietăți mai ai?

August dădu din mână nepăsător.

– Tot felul de alte câteva investiții. Nici una care să te intereseze, însă, sunt sigur.

Nu voia să intre într-o discuție lungă referitoare la proprietățile lui. Ca să fie sincer, ar fi durat toată noaptea și i-ar fi diminuat obiectivele dacă ar fi discutat de marjele de profit, taxe și titluri de proprietate. Nu, August trebuia să îi facă pe cei din familia Hayward să vorbească despre ei, despre familia Hayward. Și despre cum putea el să facă familia Hayward fericită și să le rezolve problemele financiare.

– Ai rămas fără bani? întrebă Clara în timp ce se apropiau de ușă.

– Poftim?

Ea făcu un gest cu mâna deasupra capetelor lor, acolo unde placa inscripționată cu numele atârna deasupra ușii.

– Exteriorul a fost reparat și îmbunătățit, se vede cu ochiul liber, dar firma cu gravură de deasupra arată de parcă a fost făcută pe vremea cruciadelor.

August aruncă o privire în sus la placa uzată din lemn ce venise la pachet, odată cu clădirea.

– Dar ce-are?

Era încă perfect lizibilă, chiar dacă era puțin ștearsă. Ei bine, probabil ștearsă destul de binișor și puțin crăpată la bază. Și probabil că pasărea gravată semăna mai mult cu un curcan decât cu o lebedă. Însă își servea scopul. Și le era cunoscut celor care locuiau în Dover.

Clara îi aruncă o privire suspicioasă.

– Te-ai străduit să înnoiești totul pe aici și ai lăsat stabilimentul să fie în continuare reprezentat de un flamingo strâmb?

– Este o lebedă, nu un flamingo. Și parcă ești sora mea, deși ea i-a spus liliac, bombâni August.

– Ar fi trebuit să o ascuți.

August se opri, cu mâna pe jumătate întinsă spre ușă. Poate că punctul de vedere al Clarei era îndreptățit. Poate că, într-un efort de a micșora prăpastia dintre ei și pentru a-i da asigurări lui Anne că el nu intenționase să aibă o atitudine dezaprobatore față de talentele ei, putea să pună să i se facă o nouă placă cu gravură. O firmă care avea să fie făcută după schița ei. Nu avea nici o îndoială că astfel îi va face o plăcere incomensurabilă. Și că îi va dovedi că, deși era fratele ei și era responsabil pentru viitorul ei, era dispus și să facă efortul de a o asculta și de a nu încerca pur și simplu să îi controleze viața. Și la urma urmei, cât de rău era și dacă așa ar fi stat lucrurile?

Desenul lui Anne era încă pe masa lui de lucru. Avea să îi trimită un bilet lui Duncan să o comande și când era gata să o trimită imediat cu un vas.

— Haide, domnișoară Hayward, spuse el, îmbărbătat de decizia lui. El apucă cu putere mânerul greoi de fier.

— Povestește-mi despre fratele tău. Ce l-a făcut să urmeze medicina?

Clara păși pe lângă el și intră în larma din tavernă.

— De ce nu îl întrebi chiar tu?

August îi urmări privirea spre locul în care ea îi făcu semn spre un bărbat care stătea lipit de peretele îndepărtat, cu o halbă de bere cu capac în mână, vorbind cu o altă persoană îmbrăcată ca un marinar. Trecuse mult timp de când îl văzuse pe Strathmore. Baronul avea același păr negru ca mahonul precum sora sa și aceiași ochi închiși la culoare. Era îmbrăcat îngrijit, cu părul dat pe spate și strâns în coadă, însă înfățișarea lui îngrijită și curată nu ascundea ridurile de îngrijorare și oboseală de pe față. August recunoscuse acea privire. Și el avusese cândva aceeași privire extenuată mult prea mulți ani. Probabil că totul avea să fie mai ușor decât se așteptase.

August se duse cu pași apăsați spre partea îndepărtată a tavernei, croindu-și calea printre mesele și banchetele lungi ale acestora. Taverna era plină în această seară, exact așa cum spusese domnișoara Baker, și îl bucură nespus pe August să vadă tăvile de halbe de bere și bolurile de tocană cu carne fiind servite cu cea mai satisfăcătoare rapiditate.

Strathmore probabil că îi văzuse venind, întrucât își întrerupse conversația și se ridică în picioare. Bărbatul cu care vorbea se întoarce, iar August îi observă tunică ponosită și tricornul demodat pe care îl ținea în mână. Probabil un comandant de corabie, deși unul ce arăta mai mult ca un pirat, ținând cont de barba închisă la culoare și de mica șuviță împletită de la tâmplă.

Baronul păși în față, prinzându-i mâinile surorii sale și sărutând-o ușor pe obraz, înainte să se întoarcă spre August.

— Excelență, ce plăcere, spuse el. Scuzele mele pentru schimbarea de plan. Sper că nu am creat nici un fel de neplăceri.

— Ba deloc, replică August, evitând să se uite în direcția Clarei. Iar plăcerea este în întregime de partea mea. N-am intenționat să vă întrerup conversația.

El își lăsă privirea să îi cadă pe comandantul de corabie.

– Căpitanul Black la dispoziția dumneavoastră, Excelență, spuse bărbatul, nemaiașteptând prezentările și schițând o plecăciune scurtă.

Ochii lui negri reveniră la August timp de o secundă înainte să fie ațintiți asupra Clarei. Făcu un gest larg în fața sa cu tricornul, iar plecăciunea deveni exagerată.

– Iar dumneavoastră trebuie să fiți frumoasa soră a doctorului Hayward despre care dumnealui vorbește atât de des.

– Una dintre ele, spuse Strathmore sec. Clara, dă-mi voie să ți-l prezint pe Richard Black, comandantul corabiei Azores. Domnule comandant, sora mea, domnișoara Clara Hayward.

– Încântat, spuse comandantul corabiei, zâmbind larg spre Clara.

– Ce plăcere, replică Clara, părând amuzată.

– Ar putea fi, replică la rândul său comandantul făcându-i cu ochiul. August deveni încordat, însă baronul râse ușor.

– Dacă doriți să ne scuzați acum, căpitane? spuse Strathmore.

– Desigur, desigur.

Black își puse și își aranjă tricornul pe cap.

– Adevărul este că și eu trebuie să plec. Am oameni de văzut, corăbii de condus pe mare. Vă doresc o seară plăcută!

Bătu ușor cu degetele în pălăria de pe cap și se amestecă în mulțime.

August îl privi cum dispare în mulțimea aglomerată. Un om de ținut minte, își spuse August în sine sa. Nu fiindcă își dorise în mod deosebit să facă cunoștință cu bărbatul, ci fiindcă orice comandant de corabie care în mod clar era atât de familiar cu baronul ar fi putut fi o sursă neprețuită de informații când venea vorba de Harland Hayward. Sau Strathmore Shipping.

– Îmi pare rău dacă v-am întrerupt conversația înainte să o puteți termina, îi spuse August baronului. Ați dori să vă fie adus înapoi interlocutorul? Ar fi bine-venit să ni se alăture...

– Hemoroizi, spuse Strathmore succint. Vorbeam de hemoroizi. Mai precis de modalitățile prin care cineva ar putea să îi reducă. Pot să vă asigur că nu este o conversație adecvată pentru cină.

– Desigur.

August îl măsură cu privirea pe baron. O scuză foarte ingenioasă. Un subiect menit să încheie o conversație chiar înainte ca aceasta să fi început.

– Atunci punem să pornim spre sala de mese?

El făcu un semn spre ușa mare, arcuită ce dădea mai departe spre partea din spate a clădirii.

— Da, vă rog.

Clara vorbi prima.

— Mie chiar îmi este foame.

August îi conduse în încăperea unde mesele erau aranjate cu fețe de masă și veselă bună întinsă pe ele, iar zgomotul era redus la o treime din ceea ce se auzea în corpul principal al tavernei. Mesele erau toate ocupate cu excepția celei mai mari de lângă peretele îndepărtat, așezată în fața unei ferestre mari care domina portul.

— Vă rog.

August le făcu semn oaspeților săi să ia loc. Baronul trase un scaun pentru Clara și, de îndată ce ea se așeză, ambii bărbați își ocupară și ei scaunele. Abia se făcură comozi, că un ospătar apărură la marginea mesei lor.

— Bună seara, spuse el, iar August fu mulțumit să constate că înfățișarea bărbatului ar fi fost adecvată în orice zonă stilată de servire a mesei din Londra.

August lucrase din răputeri cu Charleaux să se asigure că serviciul era impecabil. Împreună cu un bucătar-șef francez, asta nu făcea decât să crească popularitatea restaurantului. Bărbatul scoase o sticlă de vin și începu să toarne lichidul rubiniu în paharele de pe masă cu un subtil gest teatral.

— Spune-i lui Charleaux că noi suntem gata să fim serviți, îl instrui August.

— Desigur.

Bărbatul puse sticla pe centrul mesei și dispărură la fel de discret după cum apăruse.

— Am înțeles că ați avut o problemă cu niște soldați, spuse baronul fără avertizare.

August înțepeni.

— Poftim?

O imagine a Clarei, imobilizată și lipită de un gard de piatră, de dinaintea momentului în care ei fuseseră întrerupți îi umplu mintea. Cu coada ochiului, o văzu pe Clara luând o înghițitură lungă din vinul său, ceea ce îi spuse că și ea avea în fața ochilor exact același lucru. Dumnezeu, dar dacă era să înceapă o negociere cu Strathmore așa, cu mintea distrasă, avea într-adevăr să fie o discuție foarte scurtă.

– Din câte am înțeles, deunăzi, ați dat peste o patrulă la sud-est de oraș în timp ce îi ofereați ajutor unui băiat.

Băiatul. Desigur.

– Nu am dat peste ei, ca să fiu mai exact, spuse August. Mai degrabă, i-am evitat. Deși calul meu nu a fost așa norocos.

Ochii baronului se îngustară ușor.

– Calul dumneavoastră?

Strathmore în mod evident vorbise cu cineva, cineva care nu lucra la Avondale. Poate cu copilul necunoscut. Sau poate cu cineva din familia lui. La urma urmei baronul era doctor, părea să petreacă o grămadă de timp în sânul comunității locale și nu ar fi fost deloc de mirare să fi auzit povestea asta în drumurile lui.

– O rană deschisă de la un glonț tras la întâmplare. Calul se va face bine, spuse August.

– Nu ați spus niciodată nimic.

Clara părea îngrozită.

– Sunteți bine?

– În realitate n-a fost mai nimic. Nu s-a întâmplat nimic rău. Pur și simplu am fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

– Sau în locul potrivit la momentul potrivit.

Baronul încă îl privea atent.

August încuviință din cap.

– Sau în locul potrivit la momentul potrivit, depinde de perspectiva din care privești.

Nu intră în detalii. Deoarece asta avea să provoace întrebări referitoare la acțiunile sale la care nu avea nici un fel de interes să răspundă. Nici Clara și nici fratele ei nu trebuiau să știe de ce făcuse ceea ce făcuse pentru un băiat pe care nici măcar nu îl cunoștea.

Baronul îl privea pe August cu multă atenție.

– Ultimii ani au fost dificili. Foametea este un factor motivator puternic.

– Înțeleg.

Strathmore și Clara habar nu aveau cât de mult.

– Probabil că mâncați aici adesea, remarcă baronul, uitându-se în jur la mesele pline cu doamne și gentilomi bine îmbrăcați și la mesele ocupate din când în când de ofițeri de marină militară. Asta ținând cont de faptul că sunteți în niște termeni atât de... familiari cu administratorul de-aici.

– Ocazional, răspunse August.

Ridică paharul și sorbi apreciativ.

— Vă mărturisesc că îmi place vinul pe care l-ați ales.

Clara scoase un zgomot nearticulat.

— Ducele este proprietarul acestei taverne și a hanului.

— N-am avut nici cea mai vagă idee, murmură Strathmore.

Fratele și sora schimbă o privire pe care August nu putu să o descifreze.

— În general nu fac public acest lucru. *Monsieur Charleaux* se ocupă de afacerile de zi cu zi.

Baronul își plimbă degetul pe piciorul paharului său de vin.

— Dacă sunteți proprietarul acestui loc, cu siguranță puteți face ceva cu privire la scândura inscripționată cu numele de la intrare. Prima oară când am fost aici am crezut că locul se numește „Corbul putrezit”.

August aruncă o privire rapidă spre Clara care deodată devenise fascinată de marginea șervetului ei de masă.

— Adevărul este, Strathmore, că de acest aspect se ocupă deja cineva în timp ce vorbim. În viitorul apropiat va fi montată una nouă.

August se lăsă pe spate în scaunul său. Nu era deloc în interesul lui să vorbească de afacerile sale.

— O întrebam pe sora dumneavoastră despre profesia pe care o practicați. Despre ce anume v-a făcut să deveniți medic?

Strathmore îl măsură curios.

— A fost ceva ce mi-am dorit să fac de când mă știu. Și am fost suficient de norocos să am o familie care să mă sprijine.

Baronul aruncă o privire spre sora lui.

— Cu toții am fost.

— Și de ce nu practicați medicina tot timpul, cu cabinet și tot restul? întrebă August cu nonșalanță.

Sprâncenele baronului se înălțară rapid spre linia părului de la baza frunții.

— Dacă aș fi avut cum să fiu în mai multe părți în același timp, mi-ar fi plăcut să o fac, spuse el, iar în vorbele sale se simți o ușoară doză de amărăciune.

August oftă în semn de înțelegere.

— Mda. Pot să înțeleg acest lucru. Afacerea pe care v-a lăsat-o răposatul dumneavoastră tată probabil că este incredibil de solicitantă.

— Ceva de genul acesta, murmură Strathmore, dând pe gât restul vinului său.

Lui August îi trebui un moment ca să își aleagă cuvintele.

– V-ați gândit vreodată să vă luați un partener?

– Un partener? repetă Strathmore, continuând să fie extrem de calm.

Lângă el, Clara înțepeni vizibil.

– Comentariul dumneavoastră cum că v-ar plăcea să fiți în mai multe părți în același timp m-a făcut să mă gândesc la asta.

August simți primele împunsături ale unui presentiment de îndoială. Poate că apreciasse greșit...

– Nu, spuse baronul.

– Nu, nu v-ați gândit la asta, sau nu, nu v-ați gândi la această posibilitate? întrebă el.

– Ambele. Am deja doi parteneri. Unul dintre ei stă lângă dumneavoastră.

August se forță să râdă ușor.

– Iar domnia sa este un partener formidabil. Am învățat asta pe propria piele, dacă vă amintiți.

– Mi-amintesc.

Baronul nu era deloc zâmbitor.

August încercă o tactică diferită.

– Iertați-mă dacă vorbesc fără nici un fel de autoritate, însă din experiența mea, câteodată pentru a face ceva să prospere cu adevărat și să își atingă întregul potențial, cineva trebuie să caute din când în când ajutor. Sau să dezmembreze întregul în piese mai mici ce s-ar putea dovedi mult mai ușor de gestionat. O schimbare de structură, dacă doriți.

– O schimbare de structură?

Strathmore se întinse după sticla de vin și își umplu iar paharul.

– Spuneți-mi, Excelență, asta este ceea ce i-ați sugerat lui Walter Merrill?

August își păstră expresia binevoitoare. Asta, da, remarcă neașteptată.

– Vorbiți, desigur, de fostul proprietar al Silver Swan.

– Într-adevăr.

Vocea lui Strathmore era complet lipsită de orice fel de provocare, ca și cum ceea ce scoase la iveală acea întrebare era doar o simplă curiozitate. August nu se lăsă păcălit nici măcar o secundă.

– Cred că refuzul domnului Merrill de a adopta o schimbare a condus la eșecul afacerii sale, dacă asta este ceea ce întrebați.

— Presupun că da.

Strathmore își aruncă privirea afară pe fereastră, spre portul ce se întuneca.

— Ați știut că locul acesta a aparținut familiei domnului Merrill timp de șase generații înainte să îl cumpărați?

August își încrucișă degetele, întrebându-se dacă era o acuzație în acea afirmație. Însă se părea că Strathmore avea mai multe în comun cu sora sa decât simpla culoare a ochilor. El, ca și Clara, era cu adevărat imposibil de citit.

— Da. Deși nu reușesc să înțeleg ce relevanță are.

— Relevanță.

Baronul păru să mediteze asupra acestui lucru.

— V-aș sugera că o asemenea informație ar putea fi relevantă în ceea ce privește mândria personală sau încrederea în sine pe care proprietatea ar putea să i-o aducă unui om precum Merrill. Asta nu v-a făcut să vă opriți și să vă gândiți cu atenție la ceea ce faceți?

August se încruntă ușor.

— Dumnezeu mare! Oare sugerați că ar fi trebuit să las locul acesta pe mâinile lui Merrill de dragul unor... sentimentalisme?

Baronul dădu din umeri.

— Poate că acesta e un cuvânt bun pentru a descrie situația.

August se încruntă și mai tare. Crezuse că omul acesta este mult mai deștept de atât.

— Nu. În afaceri nu există loc de sentimentalisme. Și nici nu fac lucrurile pe jumătate. Dacă domnul Merrill a simțit vreun fel de mândrie ca proprietar al acestui loc, atunci cu siguranță a avut un mod ciudat de a o arăta.

— Aha.

Baronul se întoarse înapoi de la fereastră, degetele sale jucându-se cu piciorul paharului său de vin. August nu putea spune dacă era vorba de dezaprobare sau de acceptare în acea singură silabă, și nu era sigur că îi plăcea asta.

— Domnul Merrill a avut șansa sa. Și a dat greș. Dar din acel eșec, eu am văzut oportunitatea. Eu cumpăr lucruri cu potențial, Lord Strathmore. Iar apoi fac ca acel potențial să se dezvolte ca să asigure siguranța și bunăstarea familiei mele.

— Cu toate acestea nu i-ați oferit lui Walter Merrill un parteneriat.

— Nu.

Singura cale prin care Strathmore ar fi știut asta era dacă îl cunoștea în persoană pe Merrill. Chiar și ținând cont de legăturile lui Strathmore cu comunitatea, acest gen de cunoștință era puțin ciudat pentru o persoană care numea Londra acasă, iar Dover o reședință temporară.

– Nivelul de deteriorare la care ajunsese acest loc, atât în plan fizic, cât și financiar, a fost extrem. Domnul Merrill nu a susținut schimbările propuse de mine pentru a remedia situația. Deși a profitat din plin de ordinul bancar pe care i l-am dat.

El se uită atent la baron.

– Și dacă v-a spus altceva, mințe.

– Walter Merrill a murit anul trecut. Împușcat de soldați în timp ce se strecura prin întuneric cu o ladă de brandy franțuzesc de contrabandă, prinsă în chingi la spate.

– Îmi pare rău să aud asta.

Strathmore își ridică ochii spre August.

– Sunt convins.

August îi întâlnește privirea întunecată, nemulțumit de direcția în care o luase conversația. El sperase să planteze semințele unei soluții pentru dificultățile financiare ale lui Hayward, însă când venea vorba de afaceri, se părea că baronul avea niște convingeri și niște idealuri dificil de zdruncinat. Lordul Strathmore părea să fie un om care trebuia mai întâi înghesuit într-un colț, confruntat cu spectrul extrem de real al falimentului total al familiei sale, înainte să înceapă să vadă lucrurile în felul în care voia August.

– Strathmore Shipping nu este de vânzare, Excelență.

Replica veni de la Clara și fu spusă atât de încet, încât August aproape că nu o auzi.

– Poftim?

August se întoarse spre ea.

Fața ei era palidă, mâinile ei strânse în poală.

– Acesta este motivul pentru care ați venit în Dover, nu-i așa?

„Nu o să întâlnești un adversar mai nemilos și mai perfid decât Holloway când urmărește ceva ce își dorește cu tot dinadinsul.”

Asta fusese ce îi spusese ei Harland. Clara îl auzise, însă nu îl ascultase. Nu cu suficientă atenție.

Însă ascultase stând în acea seară la nenorocita aceea de masă cum August Faulkner făcea cât se poate de clar motivul real pentru

care se afla de fapt aici. Făcuse clar motivul pentru care o căutase de fapt în acea zi la muzeu și motivul pentru care venise după ea la Dover. Nu, se corectă Clara, nu fusese ea cea pe care o căutase. Tot timpul fusese Harland. El se interesase de fiecare dată despre Harland. Ea pur și simplu nu băgase de seamă.

Era o mare proastă. Clara își îngăduise să creadă că bărbatul venise într-adevăr la Avondale pentru Anne, întrucât dorise să creadă în fratele grijuliu și nu în adversarul nemilos. Și mai rău de atât, căzuse complet pradă fiecărui cuvânt fermecător ce i se strecurase în suflet direct de pe limba lui meșteșugită și o convinsese că el o considera cu-adevărat – oare cum spusese? *Extraordinară*. Ea îl sărutase. Și-ar fi făcut mult mai mult decât să îl sărute.

Umilire și furie i se adunau în piept, iar ea le primea cu brațele deschise. Așa nu lăsa loc pentru tristețe sau dezamăgire.

„Cumpără companii nerentabile sau măcinate de datorii și le face bucați, după care le repune pe picioare și le transformă în niște afaceri profitabile.”

Harland îi spusese și asta. Companii precum Silver Swan. Precum Strathmore Shipping.

Expresia ducelui era interzisă, cu ochii închiși și buzele subțiate.

– Cl... domnișoară Hayward, eu...

– Da sau nu, Excelență, șuieră Clara.

Trăsăturile lui Holloway se înăspriă chiar mai mult.

– S-a ivit și această posibilitate.

– În timp ce cochetăți cu comerțul cu tutun? spuse Clara pe un ton batjocoritor, întrebându-se, pentru o clipă, dacă n-ar fi trebuit să se ridice chiar atunci și să plece. Înainte să spună ceva ce avea să regrete cu-adevărat.

De partea cealaltă a mesei, Harland își încrucișă degetele.

– Dumnezeule mare, Excelență, așa numiți ceea ce faceți în domeniul comerțului cu tutun? Cochetăți?

Aruncă o privire către Clara.

– Știi că Holloway este cel mai mare importator de tutun din sudul Angliei?

„Imperiul său financiar este mai mare decât realizează lumea.”

Clara înghiți cu dificultate, simțind vinul acru în măruntaie. Asta explica cu siguranță cum reușise să descopere dificultățile financiare cu care se confruntau ei. Dacă Holloway era atât de adânc implicat

în importuri, atunci avea acces la toate tipurile de informații când venea vorba de docurile din Londra. Era o mare idioată.

Holloway se uită cu răceală înapoi la fratele ei.

– Sunteți neobișnuit de bine informat, Lord Strathmore.

– Și, aparent, la fel sunteți și dumneavoastră.

– Aveți corăbii avariate, scoase din folosință ce vor putrezi înainte să le reparați și să le asigurați echipaje. Fără capitalul necesar pentru a remedia asta, o să fie dificil să vă reveniți. Sunt pregătit să vă ofer un preț foarte echitabil...

– Nu, spuse Harland. Noi suntem custozii moștenirii ce ne-a rămas. Ne vom asigura că supraviețuiește și că în timp va continua să prospere, prin indiferent ce mijloace. Nu este ceva de care să ne descotorosim așa, ca să ne satisfacem niște capricii personale sau din cauză că devine *dificil*.

Făcu o scurtă pauză.

– Pot să vă asigur, Excelență, că avem totul sub control.

– Excelență, domnule baron, scuzați-mă că intervin.

Un servitor în uniformă apăru deodată la umărul lui Harland purtând o tavă metalică.

– Tocmai a sosit un mesaj pentru Lordul Strathmore, spuse el, întinzând tăvița. Mi s-a dat de înțeles că este o urgență.

Ochii lui Harland se desprinseseră în sfârșit de la August în timp ce luă biletul, crăpând o bucată roșie de ceară, fără vreo urmă de sigiliu. Citi iute mesajul, apoi își băgă hârtia în interiorul tunicii.

– Doriți să trimiteți un răspuns? întrebă servitorul. Mesagerul așteaptă în afara tavernei.

– Nu este nevoie. Plec chiar acum.

– Foarte bine, Lord Strathmore.

Bărbatul se îndepărtă la fel de repede pe cât apăruse.

– Trebuie să plec, spuse Harland fără să își ceară scuze în vreun fel. Aruncă o privire spre Clara.

– O să o conduc în siguranță acasă, spuse August fără să se uite la ea.

– Nu o să fie nevoie de așa ceva, Excelență, replică Clara printre dinții strânși. O să mă descurc eu cumva. Am făcut-o de multe ori.

– Insist, spuse ducele hotărât.

Ochii lui Harland licăriră între Holloway și Clara. Ea își mușcă limba ca să-și înăbușe o replică caustică. Fratele ei s-ar fi așteptat ca ea să fie furioasă din cauza comportamentului necinstit al ducelui,

însă nu într-un mod atât de irațional. Iar ea nu avea nici o dorință de a-i explica amploarea problemei. Nu voia decât să fie lăsată în pace. Suficient de mult cât să își lingă rănila și să își adune ce mai rămăsese din deințitatea ei.

— Foarte bine.

Harland își îndreptă încă o dată atenția spre duce.

— Consider că ne-am exprimat suficient de clar poziția privind Strathmore Shipping, spuse el cu răceală.

— Ați făcut-o.

Holloway trebui însă să se uite la ea.

— Bun. Atunci îți urez o seară bună, Clara. Excelență.

Clara se uită în timp ce Harland pleacă în grabă.

— Știi că n-ar fi funcționat niciodată, spuse ea.

— Despre ce vorbești?

Holloway se întoarse în cele din urmă spre ea.

— Să mă folosești ca să ajungi la fratele meu. Ai crezut că, dacă mă atragi în patul tău, ți-aș pune o vorbă bună la urechea fratelui meu?

Un mușchi tresări în maxilarul său.

— Ce s-a întâmplat între tine și mine nu a avut nimic de-a face cu...

Clara râse, însă fără umor.

— Hai să fim serioși, Excelență. Ai venit aici fiindcă ai descoperit că ne zbatem în dificultăți financiare la compania familiei noastre și ai vrut-o pentru tine.

El îi susținu privirea.

— Acesta a fost unul dintre motive, spuse într-un târziu.

Ea deja știa asta, însă resimți confirmarea ca o palmă peste față.

— Totul a fost o făcătură, nu-i așa? întrebă Clara, simțind că-i vine rău fizic. Apariția ta neașteptată la muzeu. Serviciile convenabile făcute în beneficiul lui Rivers. Îngrijorarea cu privire la sora ta. Noi...

— Nu. Îmi pasă foarte mult de Anne.

Se întinse după mâna ei.

— Și îmi pasă de tine. Tu și cu mine am fost...

— O greșală.

Clara își trase mâna într-o parte cu putere.

— O distracție picantă în timp ce încercai să îți duci la capăt scopurile reale.

Ducele se uită într-o parte, cu fața împietrită în linii dure.

— Ba nu.

– Nu te înțeleg, spuse Clara, forțându-se să își mențină vocea pe o tonalitate joasă, conștientă că încă se aflau într-un loc public. Ai totul. Bani, putere, poziție socială. Cu toate astea te năpustești asupra noastră ca un vultur ce se învârte în cerc deasupra unui animal rănit.

Se luptă să își păstreze cumpătul.

– Până unde ești în stare să mergi? Când o să te oprești?

El se întoarse din nou spre ea.

– Niciodată. Răspunsul fu rapid și dur. Numai un prost se culcă pe lauri.

Ei bine, cel puțin în cele din urmă era și el cinstit. Însă era prea târziu. Clara se ridică și ducele sări în picioare odată cu ea.

– Unde te duci? Întrebă el.

– Înapoi la Avondale.

Porni spre ușă.

– O să te conduc acasă.

Holloway era pe urmele ei.

– Te rog nu-mi mai face nici un fel de favoruri, spuse Clara, ieșind iute afară în umbrele lungi ale serii.

Inspiră adânc, cu nesaț, o gură din aerul rece al nopții.

– O să te conduc acasă, repetă ducele, deja făcându-i semn domnișoarei Baker, care traversa în grabă curtea grajdurilor.

Ea clătină din cap.

– Eu...

– Te iau pe sus, te pun pe umăr și pe urmă în blestemata aia de trăsură dacă mă silești.

– Bine.

Brusc, Clara nu mai avu energia să se contrazică.

– N-o să te las să pleci de lângă mine, Clara.

În sufletul ei se deschise un abis întunecat.

– N-am fost niciodată lângă tine.

Capitolul 11

După modul în care August se apucase de evaluarea proprietății Avondale, cineva ar fi presupus că era a lui. Sau că plănuia să o obțină.

Nicicând înainte nu se afundase mai adânc în rapoartele privind calitatea solului și aprecierea recoltelor de furaje. Estimările datelor când aveau să fie fătați mieii și proiecțiile sezoanelor de împerechere. Și, desigur, costurile potențiale și veniturile provenind din toate acestea puse laolaltă. Însă indiferent de cât de tare încerca, nimic nu putea să îl facă să uite dezastrul pe care îl provocase la Silver Swan. Niciodată în viața lui nu gestionase ceva atât de prost precum o făcuse cu cercetările și informațiile referitoare la Strathmore Shipping. Și gândul acesta care nu-i dădea pace îl făcea și în dimineața aceasta să aibă o stare de spirit absolut sumbră și periculoasă.

Acesta era motivul pentru care August nu amesteca niciodată afacerile cu plăcerea. Nu că ar fi avut șansa să o facă în trecut, dar înăcar ar fi trebuit să fie mult mai prudent. În schimb, își lăsase libidoul să îi domine inteligența și se lansase pe băjbăite într-o altă conversație pentru care, privind în retrospectivă, fusese prost pregătit. Din nou.

Cei din familia Hayward nu erau deloc precum alți lorzi cu titluri nobiliare și doamnele lor pe care August îi suportase și cu care își petrecuse timpul în Londra, ceea ce el știuse, dar nu reușise să înțeleagă cu adevărat până când fusese prea târziu. Îi subestimase atât pe baron, cât și pe Clara asemenea unui amator în toată puterea cuvântului. Iar acum se găsea într-un amestec încâlcit de dorință și ambiție, din care nu avea nici cea mai vagă idee cum să iasă.

„Ai crezut că, dacă mă atragi în patul tău, ți-aș pune o vorbă bună la urechea fratelui meu?”

August se înfioră când auzi iar și iar în urechi vorbele Clarei.

Vorbele acelea ce i se întipăriseră în minte și le tot auzea și noaptea, și ziua, sporindu-i starea de spirit mizerabilă. Vorbele acelea ce îl făceau să-i vină să o caute și să își ceară scuze. Să explice din nou că interesul manifestat față de Strathmore Shipping nu avea nimic de-a face cu interesul lui manifestat față de ea. Ceea ce era deopotrivă deconcertant pe cât era de insuportabil, căci August Faulkner nu mai trebuise niciodată să explice ceva cuiva. Făcuse ceea ce trebuia să facă pentru a-și păstra familia în siguranță și bunăstare și nu era dator să se scuze în fața nimănui. El, unul, nu era dispus să-și ceară scuze pentru așa ceva.

Însă nu știa din ce pricină, dar se părea că regulile obișnuite nu se aplicau când venea vorba de Clara Hayward. Și toate astea erau complicate și inai mult de faptul că actul de proprietate al domeniului Haverhall se afla pe masa lui. Ea îi aluneca din nou printre degete.

Iar el nu avea nici o idee ce să facă fără să riște distrugerea completă a unei relații care era deja compromisă. Ceea ce făcea ca starea lui de spirit să fie și mai sumbră.

Zgomotul unei trăsurii ce huruia de-a lungul aleii îi distrase atenția de la gândurile sale. Își îndreptă corpul de acolo de unde se sprijinea, lângă poarta țarcului vestic al oilor și urmări trăsura cu privirea, fără un scop anume, în timp ce se oprea în fața reședinței Avondale. Propria lui călătorie făcută înapoi spre casă împreună cu Clara fusese plină de încordare și tăcere, asta pentru că nu găsise nici un fel de cuvinte care să...

Mâna lui August alunecă de pe poartă în momentul în care ocupantul trăsurii își făcu apariția, îmbrăcat ca un filfizon la modă într-o tunică de un portocaliu care în mod sigur nu se găsea în natură. Broderia galben-deschis împrăștiată parcă peste partea din față a hainei era vizibilă chiar de la depărtarea la care se afla August. Simți parcă fizic cum îi cade fața, chiar în timp ce restul corpului se încordă de nervi.

– Fir-ar al dracului să fie, înjură August în barbă.

Ce mama naibii făcea Mathias Stilton aici? La Avondale? Acum?

August porni furios spre conac. Dover era la distanță mare de Londra, și nu exista nici cea mai mică posibilitate ca aceasta să fie o simplă vizită de curtoazie, indiferent cât s-ar fi străduit Mathias Stilton să o facă să pară astfel. Evident, omul acesta era aici cu un scop. August știa mai bine decât oricine acest lucru. Doar că nu era sigur care anume putea fi scopul.

Deși avea o idee destul de clară.

August strânse din dinți. Indiferent ce se întâmplase între ei aseară, Clara Hayward era a lui.

– Un gentilom dorește să vă vadă, domnișoară Hayward.

Capul Clarei se ridică brusc de acolo de unde fusese aplecat peste paginile cărții sale. Majordomul stătea răbdător exact în interiorul ușii de la bibliotecă, cu fața lipsită de orice expresie. Clara închise cartea cu putere, iritată, urându-se pentru însuflețirea ce o cuprinsese brusc atunci când auzise anunțul. Indiferent cine era aici să o vadă, nu era August. Ceea ce era absolut perfect. El îi arătase aseară cine era de fapt, dovedindu-se la fel de manipulator și de nemilos precum îi spusese Harland. În lumina rece a zilei, se gândi că era cu atât mai bine că deschisese ochii atunci când o făcuse, înainte

să apuce să facă ceva incredibil de stupid. Cum ar fi să se îndrăgostească lulea.

– Cine este? întrebă Harland de unde stătea, la una din mesele lungi.

Clara fusese plăcut surprinsă când își găsisse fratele în bibliotecă, deși până atunci Harland nu se arătase câtuși de puțin interesat de vreo discuție, atenția lui fiind concentrată asupra unei grămezi de hârtii vechi ce păreau a fi hărți vechi ale coastei și ale ținutului.

– Un domn Mathias Stilton, răspunse majordomul.

Sprâncenele lui Harland se înălțară în timp ce se uita întrebător la Clara.

– Mi-a zis Tabby că a trecut pe aici mai devreme, îi spuse Clara cu o ușoară încruntătură. Uitasem.

– O cale lungă de bățut de la British Museum, murmură el.

– I-a spus lui Tabby că a venit să-și viziteze niște prieteni.

Majordomul își dresе vocea.

– Să îi spun gentilomului că îl primiți, domnișoară Hayward?

– Desigur. Invită-l în bibliotecă!

Mai avea încă două ore până trebuia să se întâlnească cu elevele ei în Dover. Și o vizită de curtoazie din partea lui Mathias Stilton era ultimul lucru de care ar fi avut chef în momentul acela, însă indiferent ce voia el să-i spună, sigur nu avea cum să dureze prea mult.

Majordomul dispăru, iar Clara își puse cartea deoparte, ridicându-se în picioare.

– Oricum va trebui să vorbim despre Silver Swan, remarcă Harland cu un aer degajat.

Clara se uită lung afară pe fereastra lungă a bibliotecii, cu degetele strânse în faldurile rochiei. Se forță să și le relaxeze.

– Cred că ne-am exprimat cât se poate de clar pentru Excelența Sa că nu ne interesează câtuși de puțin să vindem Strathmore Shipping. Nu văd ce altceva am mai avea de adăugat.

Căci pentru tot restul șederii lui Holloway acolo, Clara avea intenția de neclintit de a-l evita complet.

– Hmm. Sunt de acord. Eu, de fapt, mă refeream la faptul că omul este proprietarul hanului și al tavernei. Exact locul în care sora sa – eleva ta – se află chiar acum, trudind sub privirea atentă a lui *mon-sieur* Charleaux.

Corect. Despre asta era vorba.

– Lady Anne știe că fratele dumneaei e proprietarul stabilimentului?

– Cred că da.

– Atunci probabil că ar fi trebuit să menționeze asta de la bun început, nu?

Clara se încruntă.

– Probabil că da.

– Cel mai bine ar fi să îi spui lui Charleaux cine este eleva lui în realitate, continuă Harland insistent. Și mai bine mai devreme decât mai târziu.

– Da.

Conform uzanțelor, Anne nu fusese prezentată în tavernă decât ca domnișoara Anne. Nu ca domnișoara Faulkner, nu ca Lady Anne și în mod sigur nu ca Lady Anne Faulkner, sora ducelui de Holloway.

Clara oftă, știind că s-ar putea să fie obligată să găsească alt plasament pentru Anne. Ținând cont de așteptările sufocante ale ducelui pentru sora lui, Clara nu își putea imagina că i-ar fi iertat munca susținută a lui Anne oriunde și cu atât mai puțin într-o tavernă. Iar Charleaux, oricât de progresist ar fi fost, fără îndoială avea să se teamă pentru slujba sa dacă ducele descoperea că omul lui lăsase toată tocmeala pentru prețul la carnea de vită și proviziile săptămânale în mâinile surorii sale. Deși găsirea unui alt mentor dormic să ia o fată pe post de ucenică ar fi fost în cel mai fericit caz una dificilă.

Acesta era probabil motivul pentru care Anne nu vorbise despre asta de la bun început.

Iritarea ce mocnea dădu în clocot, iar ea își reprimă impulsul de a înjura ca un marinăr. Nu că ar fi ajutat la ceva, dar poate că ar fi făcut-o să se simtă mai bine. Ducele trebuia să plece. Înainte să îi producă mai multe dureri de cap și de inimă cu modul inuman în care îi manipula pe toți cei din jurul său.

– Mă aștept să fii nevoit să vii cu mine, murmură Clara în direcția lui Harland. Și să-ți iei și geanta medicală cu tine. Charleaux o să facă apoplexie când o să-i spun cine este ea. El știe la fel de bine ca și mine că, indiferent de cât de mulți bani i-a economisit Anne ducelui și tavernei sale ieri, punându-l pe distribuitor să preia responsabilitatea stabilirii prețului livrării de cărbune, Holloway cel mai probabil va fi îngrozit, nu fericit...

– Domnișoară Hayward.

Ea se întoarse cu fața de la fereastră ca să îl vadă pe Mathias Stilton pășind în încăpere, cu un zâmbet larg pe față.

Clara afișă și ea un zâmbet pe față.

— Domnule Stilton. Bun venit la Avondale!

— Mă bucur atât de mult că v-am prins acasă. Sunteți o femeie greu de găsit cu toate aceste mici hobby-uri ale dumneavoastră, spuse Stilton, oprindu-se chiar în fața ei. Însă trebuie să spun că arătați absolut strălucitor. Aerul de mare vă priește.

Probabil că de vină era starea ei spirit actuală, însă tonul ușor condescendent al lui Stilton o făcu să își dorească să arunce cu ceva pe jos. Sau să se întindă după sticla de whisky. Sau poate amândouă, nu neapărat în acea ordine.

— Vă mulțumesc, spuse ea, încercând să-și redobândească și capacitatea de a se comporta cuviincios.

Nu era vina lui Mathias Stilton că ea era exagerat de prost dispusă de aseară încoace.

— Bună ziua, domnule Stilton, spuse Harland, nefăcând nici un efort de a se mișca în vreun fel din spatele mesei de bibliotecă și grămada sa de hărți.

— Lord Strathmore.

Stilton se întoarse surprins.

— Ce plăcere neașteptată!

— Hmm, replică Harland, privirea sa alunecând spre cadrul ușii. Oh! Și bună ziua, Excelență.

Clara simți cum înțepenește și se uită involuntar spre ușa bibliotecii. Ducele se sprijinea de cadrul acesteia, cu părul său negru vâlvoi de la vânt, cu haina sa neagră prăfuită și cu o expresie sumbră pe chip.

Privirea lui August era ațintită cu fermitate asupra Clarei.

— Lord Strathmore. Domnișoară Hayward.

Buzele i se curbară disprețuitor.

— Domnule Stilton.

Clara își feri privirea, enervată la culme de senzația pe care o simțea în stomac. Aruncă o privire rapidă spre Stilton ca să vadă că zâmbetul lui dispăruse, iar pe fața lui acum era zugrăvită o mare nemulțumire. Dacă Stilton ar fi avut pene pe sub veșmântul de carnaval pe care îl purta drept haină, acestea ar fi fost zbârlite, iar dinții lui ar fi ieșit rânjind la iveală. Până și un nerod ar fi simțit tensiunea ce plutea acum în încăpere.

Resentimentele crescuseră, intrând în competiție acerbă cu iritarea ei. La naiba, dar o terminase cu bărbații. Fără să se mai gândească la ce face, se îndreptă spre șemineu și măsuța de lângă el.

Înșfăcă un pahar de pe suprafața lustruită și își turnă un pahar zdravăn de whisky din sticlă.

– Și iată că aveam de gând să vă ofer ceai, murmură fratele ei cu o voce suficient de tare pentru ea ca să audă.

Clara îl străfulgeră pe Harland cu o privire ucigătoare. Vocea lui sunase de parcă îi făcea plăcere toată această situație.

Puse sticla la loc fără să o arunce în nimeni, ceea ce era ceva.

– Domnule Stilton, vă mărturisesc că este chiar o surpriză să vă văd la o distanță atât de mare de Londra.

Încercă să își mențină o voce plăcută și deschisă conversației în timp ce îl ignora pe August, care stătea în continuare amenințător în pragul ușii, asemenea unui corb mare și misterios.

– Am venit doar să îmi vizitez prietenii și să văd peisajele, îi răspunse Stilton, zâmbind din nou la ea. Ați vorbit de atât de multe ori despre frumusețea acestui ținut, în atât de numeroasele noastre călătorii comune, așa că pur și simplu a trebuit să-l văd cu ochii mei.

Privirea lui alunecă în direcția lui Holloway și apoi reveni.

Clara își ridică paharul la buze, astfel încât să nu fie nevoită să răspundă unui comentariu ce era în mod clar făcut la adresa ducelui. Simțea că răbdarea ei era pe cale să se sfârșească.

– Cum vă descurcați cu orele dumneavoastră, domnișoară Hayward? întrebă Stilton.

– Foarte bine, vă mulțumesc, răspunse ea politicos.

– Elevele dumneavoastră probabil că se bucură de frumusețea ținutului Kent.

Această discuție stearpă era asemenea unei morți lente, provocată de o mie de tăieturi superficiale. De obicei, era maestră la conversațiile de salon. Astăzi, pur și simplu nu voia să aibă de-a face cu așa ceva.

– Chiar se bucură, răspunse.

Stilton își netezi cu mâinile partea din față a hainei.

– Iertați-mi impertinența, însă mă întrebam dacă aș putea avea privilegiul de a vă face o vizită cândva în a doua parte a acestei săptămâni, domnișoară Hayward? întrebă Stilton plin de curtoazie. Aș fi onorat dacă m-ați însoți la o plimbare cu trăsura în natură.

Se întoarse spre Harland.

– Asta, desigur, dacă am încuviințarea dumneavoastră, Lord Strathmore.

Cu coada ochiului, Clara îl văzu pe August pășind mai departe în încăpere.

Harland se mișcă.

— Sora mea are ea însăși o minte remarcabilă, spuse el. Nu are nevoie de aprobarea mea ca să ia vreo decizie referitoare la modul în care alege să își petreacă timpul.

Ducele deveni rigid, amintindu-i Clarei de un taur gata să atace. Ea înțelese brusc cum trebuia să se simtă Anne zi de zi.

— Domnișoară Hayward? insistă Stilton cu o voce mieroasă.

Nu, ea chiar nu voia să meargă să meargă la plimbare cu trăsura cu Mathias Stilton. Sau cu ducele de Holloway. Sau cu oricine altcineva interesat de acest aspect, indiferent de cât de galant era modul în care era invitată.

— Vă mulțumesc mult pentru amabila dumneavoastră invitație, domnule Stilton, însă îmi este teamă că voi fi ocupată cu orele...

Stilton își împreună mâinile.

— Dar în mod sigur, domnișoară Hayward, o să aveți și momente libere, nu? Mi-ar plăcea să îmi arătați...

— Domnia sa a spus că este ocupată.

Cuvintele lui August căzură precum o lovitură de ciocan pe nicovală.

Clara îl privi cu mânie, iritarea ei ajungând la ceva ce era aproape de furie. Cum de îndrăznea August să se bage în discuția asta? Nu avea nici un fel de drept asupra ei, asupra timpului ei sau asupra cui anume o însoțea la o plimbare cu trăsura.

— Desigur, spuse Stilton ușor dezumflat. Scuzele mele, domnișoară Hayward, nu am intenționat să...

— Dacă mă gândesc mai bine, sunt sigură că aș putea găsi puțin timp, domnule Stilton, spuse Clara impulsiv.

Fir-ar al naibii de duce nesuferit!

— Poate că la sfârșitul săptămânii dacă vă convine. Duminică este zi liberă atât pentru eleve, cât și pentru mine.

August își încrucișă brațele peste pieptul lui lat și se uită crunt la ea. Îl iguoră.

— Oh, într-adevăr. Ar fi superb. De-abia aștept.

Stilton îi aruncă lui August o privire plină de mândrie, triumfătoare care aproape că o făcu să se răzgândească din nou.

— Nu o să vă mai răpesc din timpul dumneavoastră prețios.

Stilton făcu din nou o ușoară plecăciune în direcția generală a mesei la care se afla Clara.

– Atunci să vă trimit un mesaj la Avondale, domnișoară Hayward, ca să găsim o oră care să vă convină?

– Bineînțeles.

– O după-amiază plăcută, atunci. A fost o reală plăcere.

– O după-amiază plăcută și dumneavoastră!

Clara fu singura care răspunse, iar Stilton ieși agale din bibliotecă, deși păstrându-se la o distanță apreciabilă de August.

– N-ar trebui să te simți obligată să îți petreci timpul cu Stilton doar pentru că se află aici, Clara, spuse Harland, aplecându-se ca să se uite mai atent la o hartă. Sau doar pentru că te-a invitat undeva.

– Știu asta, răspunse Clara pe un ton tăios.

– Omul este un împătimit disperat al textilelor bizare.

– Poate că da, Harland, însă asta nu îl face nevrednic de prietenie, spuse ea.

August pufni nepoliticos.

– Nu sunteți de acord, Excelență?

Întrebarea lui Harland sună aproape batjocoritor, iar Clara trimise înspre el o altă privire de gheață cu care să îl reducă la tăcere. Fratele ei nu trebuia să încurajeze comportamentul barbar al ducelui.

– Nu contează dacă nu sunteți de acord. Nu este nevoie de părerea dumneavoastră în această chestiune, Excelență, se răsti Clara. Nu cumva există prin jur vreo pășune pentru ovine ce necesită inspecția dumneavoastră în momentul de față?

– Individul este în mod clar îndrăgostit de sora dumitale, Strathmore, îi spuse August lui Harland, ignorând-o complet pe Clara. Asta nu vă îngrijorează?

Trecu pe lângă ea și recuperă sticla de whisky, turnându-și singur un pahar.

– Nu vi se potrivește deloc să fiți gelos, Excelență.

Și nici ei nu i se potrivea să fie amărâtă, însă Clara nu putu să se abțină.

August își întoarse privirea albastră și intensă spre ea.

– Nu fiți ridicolă! Sunt pur și simplu preocupat de bunăstarea dumneavoastră.

– Dacă nu știți, aflați acum că am singură grijă de mine însămi de ceva timp și nu am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Ducele puse sticla înapoi pe masă trântind-o nervos.

— Poate că este un înpătimit al textilelor bizare, însă le-a tratat pe ambele mele surori cu nimic altceva decât respect, Excelență.

Harland își îndreptă poziția corpului de deasupra hărții sale.

August făcu o față lungă.

— Dar...

— Ești îndrăgostită de Mathias Stilton, Clara? întrebă fratele ei, întrerupându-l pe August.

— Bineînțeles că nu.

— Îți făcuseși planuri să fugi pe ascuns în acest weekend ca să te căsătorești în secret cu acest bărbat?

— Nu fi ridicol!

— O să începi o legătură amoroasă, foarte vulgară, publică în următoarele câteva zile despre care ar trebui să știi?

— Nu ești deloc amuzant, Harland. Domnul Stilton este un prieten și atât. Un bărbat a cărui prietenie o *prețuiesc*.

Clara știu că vorbise ca o scorpie, însă nu îi păsa.

Harland dădu din umeri.

— Atunci iată cum stă treaba, Excelență. Sora mea s-a dovedit extrem de capabilă să își gestioneze de una singură părerile și convingerile, și în acest caz pe domnul Stilton. Nu intră în sarcina mea să îi dictez cu cine se poate sau nu întâlni.

Mâna lui August se strânsese pe pahar atât de tare, încât Clara putu să vadă că articulațiile degetelor i se albiseră.

— Așadar sunteți dispus să îl lăsați pe individ să o ia pe sora domniei voastre la o plimbare cu trăsura. Singură.

— *Sora domniei lui este chiar aici, se repezi Clara. Iar sora domniei sale a iners ieri cu trăsura de-a lungul întregului ținut singură cu dumneavoastră, nu-i așa?*

— Nu-i același lucru, spuse August strângând din dinți.

Nu, în mod sigur nu era. Mathias Stilton nu o lipise niciodată de un gard de piatră, cu mâinile în părul și pe pielea ei. Stilton nu o sărutase niciodată așa, necugetat, și nici nu o făcuse să scâncească de dorință. Deși asta avea să fie ceva ce nu se va mai repeta niciodată. Clara îl judecase complet greșit pe Holloway. Aproape că făcuse cea mai mare greșală din viața ei, căci îngăduise ca zece ani de visuri romantice să o împiedice să vadă realitatea cruntă.

— Ba este exact același lucru.

Harland își puse mâinile pe masă și se aplecă în față.

– Nu mă înțelegeți greșit, Excelență. Dacă aș crede că vreun bărbat reprezintă un pericol pentru vreuna dintre surorile mele, i-aș tăia boabele și i le-aș bate în cuie în ușa casei sale. În calitate de chirurg pe câmpul de luptă, înțelegeți că sunt dibaci cu un cuțit.

Clara se ciupi cu vârful degetelor de partea de sus a nasului.

Pentru numele lui Dumnezeu...

– Bine, spuse August susținând privirea intensă a lui Harland.

Clara închise ochii și dădu pe gât ultima gură de whisky, lăsând băutura alcoolică să îi curgă pe gât în jos ca o dâră de foc. Când deschise ochii îl văzu pe Holloway stând chiar în fața ei, cu ochii ca niște flăcări albastre în lumina de la fereastră.

– Tu și cu mine trebuie să avem o discuție foarte curând, spuse el cu o voce suficient de joasă, astfel încât numai ea să îl poată auzi. Singuri.

Clara șopti printre buze:

– Ba nu, n-o să avem. Am spus tot ce trebuia să spun.

Fusese cât putuse de dură.

– Dar eu, nu.

Ochii lui îi căzură pe buzele ei, iar ea se sunți străfulgerată de dorință. La naiba, cum, după tot ce fusese, el încă îi mai provoca senzația asta?

– Eu nu...

– Pe curând, Clara.

August aruncă o privire peste umăr, acolo unde fratele ei își concentrase din nou atenția la hărțile sale.

– Fîndcă în realitate chiar există niște pășuni pentru ovine ce necesită o nouă inspecție din partea mea.

Capitolul 12

– Excelență!

Strigătul, însoțit de ropotul copitelor îi întrerupse brusc gândurile. August ridică privirea și o văzu în lumina amurgului pe domnișoara Baker ce gonea înspre el pe un cal numai spume, cu buclele-i scurte fluturând în vânt și o expresie pamicată pe față.

August sări peste gardul de piatră al țarcului de oi întinzându-se să apuce hățurile propriului cal în timp ce domnișoara Baker și-l strunea pe al ei ca să oprească.

— Excelența Voastră trebuie să veniți înumaidecât.

Vorbea cu respirația întretăiată și fără a face pauză între cuvinte, ceea ce o făcea și înai greu de înțeles decât ar fi fost deja din cauza mișcărilor calului încolo și încoace.

— Încet, încet, domnișoară Baker!

Prinse hățurile calului ei în cealaltă mână.

— Au venit niște soldați la Silver Swan, spuse ea făcând un efort vizibil să vorbească mai clar. Și întorc totul cu fundul în sus.

— Poftim?

August îngheță o clipă înainte de a da drumul calului domnișoarei Baker și de a se arunca și el în șa.

— De ce?

— Caută nu știu ce bunuri de contrabandă ascunse acolo. Spun că au primit o informație anino... anono...

— Anonimă?

Ea dădu din cap, cu ochii mari și rotunzi.

— Da, o informație anonimă care spune asta.

— Și ce anume caută?

— N-au zis. Dar au făcut un mare jaf acolo.

August înjură printre dinți și își mână calul înainte cu domnișoara Baker chiar în spatele lui. Pe dracu' informație anonimă. Poate că nu locuia el pe coasta din Kent, dar știa foarte bine că aproape fiecare suflet care trăia pe țărmurile sale calcaroase era cât se poate de conștient că pe cuprinsul întregului ținut se desfășurau activități ilicite. Și dacă nu erau ei înșiși implicați, direct sau indirect, în cel mai rău caz cunoșteau cu siguranță pe un membru al familiei sau pe un prieten care era.

Și erau foarte, foarte puțini cei care erau dispuși să trădeze un sistem care le era adesea singurul mijloc de supraviețuire.

Habar nu avea de ce acum ținta era Silver Swan, dar nu conta. August își zori calul ca să alerge și mai iute. Dacă nu se luptase deja cu un ofițer care îngăduia folosirea unor copii ca să-și instruiască oamenii să tragă la țintă, de data asta chiar era dispus să o facă.

Nu le luă prea mult să ajungă în oraș. Își încetini calul suficient încât să se poată descurca pe strada principală atât de aglomerată care mergea în paralel cu portul. În câteva minute, ajunse la Silver

Swan, unde se auzea puternic haosul ce domnea acolo chiar înainte să-și oprească animalul în curțile cu grajduri. Soldații se mișcau încolo și înapoi, împrăștiind peste tot cutii de provizii pe care le cercetaseră după ce le scosese din magazine. Aproape de grajduri, doi soldați erau aplecați peste o cutie uriașă de unde scoteau niște scule aruncându-le afară la întâmplare. Un al treilea stătea în fața fraților domnișoarei Baker, ținându-i de peretele exterior al grajdului sub amenințarea armei. De undeva din grajduri se auzeau zgomote foarte puternice.

August descălecă, lăsând animalul în grija domnișoarei Baker și simțind cum furia îi crește cu fiecare secundă ce trecea. Aproape de partea din spate a cârciumii, unde se pătrundea în bucătărie pe niște uși mari care făceau legătura cu o magazie lipită de casa principală se auzeau mai multe persoane vociferând zgomotos. Bărbatul merse înainte cu pași mari și cu un gest larg deschise ușa grea aproape smulgând-o din țățâni. Și se holbă la ce se petrecea acolo.

În bucătărie totul era făcut praf, cam la fel ca în curtea grajdurilor. Oale și tigăi fuseseră aruncate laolaltă, unele peste altele, și câțiva soldați mai scoteau încă alte obiecte din dulapuri și lăzi. Cutii cu tot felul de produse fuseseră deschise și golite, tot ce se găsea pe rafturile cămarilor fusese împrăștiat pe întreaga suprafață a mesei mari de lemn ce fusese trasă într-o parte printre cioburile de vase sparte. Pe locul unde ar fi trebuit să se afle masa fuseseră desfăcute bucăți din scândurile dușumelei ce se căscaseră, lăsând acum vederii o groapă mare a cărei existență îi fusese complet necunoscută lui August.

Charleaux, de obicei atât de impasibil, era în celălalt colț al încăperii smulgându-le obiectele din mâinile soldaților și înjurând tare în franceză. Înfățișarea lui de obicei atât de spilcuită era acum complet răvășită, și părul frumos aranjat acum îi tremura de furie. În mijlocul dezastrului se afla un ofițer ca un bulldog, strângând în pumnul cărnos gulerul unei haine jerpelite și familiare. Bărbatul transpira ca un porc, dar un zâmbet de satisfacție răutăcioasă i se lățise pe fața uriașă. Băiatul pe care-l ținea de ceafă se lupta să scape, exact cum se luptase odinioară în strânsoarea lui August într-un umbriș înainte să plece ca din pușcă. Dar motivul pentru care August rămase cu gura căscată nu era toată această scenă.

Între ofițer și August, se aflau în mod inexplicabil două femei, blocând ieșirea ofițerului. Cea cu părul negru stătea cu mâinile în

șolduri, țeapănă și mânioasă, așa cum o mai văzuse de nenumărate ori înainte. Femeia mai apropiată de el, cea cu părul castaniu își întinsese mâna cât putuse de tare, ca și cum astfel ar fi putut să-l împiedice să plece cu prada.

Bărbatul făcu câțiva pași și se opri lângă ea.

— Ce se întâmplă aici, domnișoară Hayward?

Clara încremeni la auzul glasului lui August, simțind cum i se face pielea de găină. Anne întoarse capul și făcu ochii mari. Ofițerul care îl ținea pe băiat se întoarse cu un rânjet oribil pe față. De partea cealaltă a camerei, Charleaux tăcu brusc, roșu la față de mânie. Soldații care demolau în continuare bucătăria se opriră din ceea ce făceau îndreptându-și atenția spre noul venit cu o voce poruncitoare care rămăsese complet nemișcat în mijlocul lor.

Taverna și Anne fuseseră ultima oprire a Clarei în după-amiaza aceea, după ce trecuse deja pe la celelalte eleve ale ei. Dar nu ajunsese la Silver Swan de suficient timp încât Anne și Charleaux să-și scoată toate registrele contabile înainte să se dezlănțuie tot iadul acela. Soldații se năpustiseră înăuntru, în timp ce clienții ieșiseră în grabă. Iar Clara și Anne rămăseseră să încerce să încetinească măcelul.

— Mi se pare că este o confuzie, răspunse Clara cu o detașare pe care nu o simțea deloc.

Ea și Anne puteau vorbi, ruga și implora cât voiau, dar dacă ofițerul acesta în uniformă roșie și soldații lui intenționau să distrugă Silver Swan și să plece apoi ducând cu ei un copil îngrozit, nu prea aveau ce face să-i oprească. Și dacă ar fi existat un moment potrivit pentru ca August Faulkner să se comporte ca un duce dur, al dracului și avid de putere, exact acesta era acela.

— Am observat.

Vocea lui August era suficient de dură ca să taie diamante și nu avusese niciodată o intonație atât de arogantă și nobilă.

— Și trebuie să îmi exprim deplina consternare față de modul în care este tratată această proprietate.

Nu se uită la Anne și nici nu lăsă să se vadă cât de neașteptată era prezența lor acolo. Un val de ușurare o inundă pe Clara. Sigur că avea să vină și momentul discuțiilor și explicațiilor pentru ea și Anne, dar nu acum. Nu, dată fiind scena din fața lor.

Căpitanul miji ochii.

— Dacă îl înșeli pe rege, nu meriți să fii tratat altfel.

– Și ce mai exact vă face să credeți că există aici cineva care îl înșală pe rege?

– Am informații în sensul acesta.

– De unde? întrebă August cu seninătate.

– Poftim?

– De unde sau de la cine ați primit informațiile acestea? Căci mă tem că sursa dumneavoastră v-a indus în eroare.

– Ascunzătoarea de sub dușumea mă face să nu fiu de acord cu ce spuneți. E suficient de mare să adăpostească cel puțin cinci duzini de butoiașe aduse ilegal la țărm.

– Dar eu nu văd mici un butoiaș.

– Asta nu înseamnă că nu se aflau aici înainte de venirea noastră.

– Eu sunt sigur că erau sute.

Căpitanul căscă gura involuntar.

– Poftim?

– Cărciuma aceasta este aici de generații întregi, domnule. Nu este deloc nerezonabil să te gândești că, la un moment dat în trecut, a fost folosită pentru a depozita produse obținute prin metode ilicite. Pe de altă parte însă, acum, acest stabiliment are un nou proprietar.

August făcu o pauză.

– S-ar putea să fie nevoie să luați în considerare și acest aspect înainte să aruncați cu acuzații în stânga și în dreapta în felul acesta.

Rânjetul căpitanului păli ușor.

– Și cine mai exact se presupune că sunteți dumneavoastră? întrebă el, măsurându-l cu atenție pe August din cap până în picioare și zăbovind asupra tuturor detaliilor ținutei sale destul de modeste și prăfuite.

– Ah. Dați-mi voie să mă prezint. Sunt ducele de Holloway. Actualul proprietar al acestui stabiliment și, ce să vezi, un prieten al regelui.

Făcu o pauză.

– Îmi puteți face hatârul să-mi spuneți numele dumneavoastră?

Clara își permise o clipă în care să se bucure de fața căzută a căpitanului, oricât de meschin ar fi părut asta.

Ofițerul își dres glasul.

– Căpitanul Buhler.

– Atunci aș aprecia, căpitane Buhler, dacă v-ați lua oamnei de pe proprietatea mea înainte să mai facă și alte stricăciuni.

August se opri puțin, și Clara îl văzu măsurând din ochi gulerul hainei jerpelite pe care o purta flăcăul strânsă în continuare fără milă în mâna ofițerului.

Clara nu știa cine era băiatul acela groaznic de slab și răvășit, dar avea anumite bănuieli. Iar ducele se dovedea a fi fost încă o dată la locul potrivit în momentul potrivit.

— În plus, insist să-i dai drumul copilului ăluia.

Pretinsa politețe a lui August dispăruse.

Clara îl studie pe duce cu coada ochiului, surprinsă nu de răceala cererii, ci de expresia sumbră și vag amenințătoare ce se citea pe fața lui. Exact ca și tonul pe care rostise vorbele, ochii lui îi erau reci și tăioși.

„Știi că tatăl lui a fost la închisoarea datornicilor?”

Clara simți un gol mare în stomac, trecându-i pentru prima oară prin minte ce însemnase asta pentru restul familiei.

— Nu e copil, se răsti căpitanul, recăpătându-și într-o oarecare măsură culoarea din obraji. Este o adevărată molimă pentru ținuturile astea.

Strânse și mai abitir ceafa copilului, răsucindu-și pumnul, și băiatul se crispă de durere.

— Și va ajunge în ștreang pentru faptele sale, ca un tâlhar ce este. A reușit el să scape de mine ieri-dimineață. Nu și astăzi, însă. Se știe cum e cu ăștia... încep cu chestii mici, șterpelesc mâncare și cine mai știe ce. Dar este mai bine să-i zdrobești înainte să apuce să se mărească.

Clara își ascunse indignarea.

— Copilul acesta nu e un tâlhar, căpitane Buhler. Lucrează pentru mine. Și nu am de gând să îți mai spun încă o dată să îi dai drumul.

Clara se cutremură la auzul furiei nedisimulate din glasul lui August, întrebându-se dacă ducele avea pur și simplu să pună mâna pe o armă de undeva și să-i dea în cap. Până și soldații se mutară de pe un picior pe altul.

— Excelența Sa are dreptate. Ați prins pe cine nu trebuie, spuse Clara în tăcerea care se lăsă. Acesta e aici în fiecare dimineață, înainte să se crape de ziuă, inclusiv ieri. Doar e nevoie de cineva care să aprindă focul!

Atunci se și mișcă și puse mâna pe capul flăcăului îngrozit, înclinându-se ca și cum era gata să-l conducă de acolo. Căpitanul făcu un pas înapoi ușor descumpănit, suficient încât băiatul să se smucească

din strâmtoarea lui și să se elibereze. Se trase la o parte, ascunzându-se în spatele Clarei.

Buhler se aruncă înainte, dar trebui să se oprească brusc, căci August păși între ei.

– Te rog să pleci, căpitane, câtă vreme sunt dispus încă să pun această... problemă pe seama unei nefericite erori de judecată. Și ia-ți oamenii cu tine!

Cu mișcări încete, dar precise, August se dădu la o parte și se întinse spre ușa pe care o deschise și o ținu așa, fără nici un alt cuvânt.

Căpitanul păru gata să-l contrazică, dar apoi se uită la fața lui August și se răzgândi. Își trase de reverele hainei, netezind lâna grea, după care se răsuci pe călcâie și ieși din bucătărie. Soldații care percheziționaseră încăperea se luară după el, aruncând priviri grele, deși întru câțva nesigure în direcția Clarei și a lui August.

August așteptă suficient încât să fie sigur că soldații se suiră pe cai și părăsiră grajdurile și curtea de la Silver Swan înainte să închidă ușa trântind-o cu putere. Apoi se întoarse, se rezemă de ușa solidă de lemn, măsurând cu privirea pe fiecare dintre cei rămași înainte de a se opri asupra băiatului ascuns în continuare pe jumătate în spatele Clarei.

Lângă ea, Anne începu să se foiască.

– Ieși de acolo, îi porunci flăcăului.

Acesta ieși târându-și picioarele din spatele Clarei, uitându-se la August încurcat, cu niște ochi prea mari pentru fața lui.

– Nu ai spus niciodată că ești vreun duce, mormăi el, iar bănuielile Clarei fură astfel confirmate.

– Ei bine, ar fi corect să spunem acum că nici tu nu mi-ai spus numele tău.

August își încrucișă brațele.

– Jonas.

Băiatul lăsă capul în jos și începu să-și bătăie un picior, încurcat.

August se uită atent la el.

– Și cum mai exact ai reușit să atragi atenția căpitanului și puterii lui? Din nou?

– Ne... mi-a fost foame. Și-am venit aici. Cum mi-ați spus că pot s-o fac.

Se opri, nedezipindu-și privirea de la podea, tras la față și foarte slab.

– Nu l-am văzut pe căpitan până nu a fost prea târziu.

– Atunci mă bucur că ai venit. Consideră-te angajat.

Clara își ascunse un zâmbet, simțind în același timp că îi dădeau lacrimile.

Copilul ridică capul.

– Vorbiți serios?

August dădu din cap.

– Dacă tot o să-mi mânânci mâncarea, cred că ar fi corect să muncești pentru ea.

– Da domnu’.

August nu îl corectă.

– Da’ o să se-ntoarcă? Căpitanu’? întrebă Jonas stânjenit.

– Dacă o va face, o să mă ocup eu de el.

August strânse din dinți și își îndreptă ochii spre Clara.

– Nu era nevoie să minți.

– Ba da.

Clara continuă să îl privească în ochi.

– Ocazional, ajungi să fii omul potrivit la locul potrivit.

August dădu din cap cu o mișcare bruscă, după care își îndreptă din nou atenția spre Jonas.

– Poate ai vrea să le fi prezentat și celorlalți angajați de aici? Ca să fii sigur că înțelegi care îți sunt îndatoririle la bucătărie? Sau îndatoririle pe care le vei avea odată ce vom reuși să punem în ordine tot dezastrul acesta.

Ducele ridică dintr-o sprânceană spre Charleaux, iar bărbatul dădu din cap în semn de acord tacit.

– Acesta este *monsieur* Charleaux, Jonas. Vei face tot ce îți cere, ai înțeles? Când nu sunt aici, el este cel care vorbește în numele meu. Acum poți pleca cu el.

– Da domnu’.

Făcu o plecăciune spre Charleaux ca un cățeluș dornic de laude. Administratorul tavernei aruncă o privire îngrijorată spre Clara și Anne înainte de a-l conduce pe băiat afară din încăpere. Clara oftă. Charleaux habar nu avea cât de îngrijorat trebuia să fie.

Își îndreptă umerii în momentul în care privirea lui August reveni asupra ei și apoi alunecă spre soră-sa. Clara îl urmări cum studiază șorțul pătat al lui Anne, obrajii ei aprinși și expresia de sfidare ce i se strecurase în toate trăsăturile.

– Îmi spune și mie cineva ce caută propria inea soră în mijlocul cârciumii inele, îmbrăcată ca o slujnică? Sau chiar va fi nevoie să întreb?

– Aici muncesc, spuse Anne neutru.

August se uită șocat la soră-sa ca și cum ar fi spus ceva într-o limbă pe care nu o înțelegea.

– Domnișoară Hayward, poate poți dumneata să îmi spui ceva care să aibă măcar un grăunte de sens în plus.

Clara oftă resemnată.

– În semestrul al doilea de la Haverhall, există o perioadă de practică în care elevele noastre își aleg ele însele domeniul de studiu care le interesează și îl includ în programă.

August se uită îndelung la ea, înainte de a se întoarce spre Anne.

– Și domeniul de studiu pe care l-ai ales tu a fost leșia și curățatul bucătăriei? Întrebă el acid.

– Domeniul de studiu pe care l-am ales eu a fost administrarea hanurilor și a pensiunilor. Gestionarea sarcinilor și a inventarului. Servicii de contabilitate și planificare. Să continui?

Vorbele lui Anne erau dure și tăioase.

– De ce? Întrebă August trecându-și o mână prin păr.

– Pentru că mă pricep.

– Dar nu este nevoie să...

– Știu că nu este nevoie. Dar *vreau* să o fac. Și ca să știu, leșia este mai convenabilă ca preț când o cumperi de la un furnizor local.

Ultima propoziție fu rostită pe un ton destul de înțepat.

Clara văzu cum August se îndepărtează de ușă.

– Și toți studenții fac asta?

– Nu chiar asta, dar ceva în tot cazul similar, spuse Clara.

– Cum ar fi?

Clara ridică din umeri.

– Fratele meu în momentul de față se ocupă de practica a trei viitori medici. Amputările, chiar ale unor părți mici ale corpurilor ome-nești, nu sunt deloc un subiect de conversație potrivit la Almack.

– Eu... asta e...

În mod evident nu mai știa ce să spună. Brusc clipi din ochi ca și când ar fi avut o revelație.

– Și Charleaux știe despre asta? Despre Anne? Despre ce faci aici?

– Sigur că știe. Anne este eleva mea și, prin urmare și a lui. Nu este prima în poziția aceasta. Angajații cred că este doar asistenta

lui, angajată numai acum, pe perioada lunilor de vară care sunt mai aglomerate.

Se crispă ușor.

— Nu știe nimem că este sora dumneavoastră.

— Și vreau ca lucrurile să rămână exact așa.

Expresia de pe fața lui Anne părea la fel de hotărâtă și de dură precum o arăta atât de des și fratele ei.

— Dumnezeu!

Ducele se apropie de un vraf de cratițe care fuseseră abandonate în mijlocul încăperii.

— Cîme altcineva mai știe? Adevărul despre școala de vară de la Haverhall? Despre ceea ce faceți voi aici?

Clara se frecă pe frunte.

— Foarte puțină lume, spuse ea încurcată. Cei mai mulți nu știu și nici nu sunt dispuși să-i vadă rostul.

— Domnișoară Anne?

Vocea precipitată ce se auzi venea de la ușa de la intrare în cămăruță. O slujnică tânără stătea în cadrul ușii frământându-și șorțul în mâini.

— A venit berarul, nebun de furie că soldații i-au luat butoiașele din căruța pe care a adus-o. Nu reușesc să dau de *monsieur Charleaux* și nu știu ce să fac, dar berarul vrea să știe dacă...

— Mă ocup eu de el, spuse Anne iute, repezindu-se înainte, grăbită să iasă.

Clara îl văzu pe August uitându-se crunt după Anne, dar nu făcu nici un gest să-și oprească sora când aceasta dispăru în urma slujnicei.

— Crezi că ar fi trebuit să îmi spui motivul adevărat pentru care Anne se afla aici? Întrebă el fără să se întoarcă.

— Dar tu crezi că ar fi trebuit să îmi spui motivul adevărat pentru care te-ai aflat aici? ripostă Clara, deși furia care o însuflețise mai devreme acum lipsea.

Ducele lăsă capul în jos.

— Mi se pare corect.

Clara ezită. Se așteptase la o luptă.

— Te-ai uitat cu atenție la planurile lui Anne pentru Trenton Hotel?

El se încordă.

– De unde știi despre asta?

– Mi-a arătat desenele. Știi, chiar se pricepe la asta.

August clătină din cap, cu privirea fixată în continuare pe cel mai îndepărtat perete al bucătăriei, așa că îi fu imposibil Clarei să-și dea seama ce gândea.

– Ce ai de gând să faci? Întrebă ea.

– Să fac?

– Ești proprietarul acestei tavernе. Ai întreaga putere asupra ei. Dar dacă intenționezi să îl pedepsești pe Charleaux pentru rolul lui în toate astea sau să îl îndepărtezi din poziția pe care o are, să știi că eu îmi asum întreaga responsabilitate pentru...

– Oprește-te!

Ducele își îndreptă ochii în tavan.

– Ce fel de om mă crezi?

Clara se aplecă să culeagă de jos o lingură de lemn aruncată ce se afla aproape de picioarele ei și se gândi la ce să răspundă. Habar nu avea cine era bărbatul din fața ei, dincolo de faptul că era în mod evident plin de contradicții. Era un om care nu-și căuta nici un fel de justificare pentru modul încrâncenat în care căuta să facă avere, iar apoi se milostivea de un flăcău zdrențăros pe care nu îl cunoștea. Un bărbat care își iubea sora, dar refuza să o lase liberă.

– Chiar nu știu ce să zic.

– Atunci întreabă-mă ceva.

– Poftim?

– Întreabă-mă orice vrei să afli despre mine. Ți promit că îți voi spune adevărul.

Clara se gândi la oferta lui. Degetele i se jucară cu coada lingurilor.

– Mi-a spus fratele meu că tatăl tău a fost în închisoare. În închisoarea datornicilor.

Ducele înlemni, însă tot nu se întoarse cu fața.

– Și cum anume a ajuns el să aibă această... informație?

– Spunea că pe vremea când era student la medicină, la Marshalsea, l-a tratat pe tatăl tău. Suferea de gută.

– Aha.

August puse mâna pe marginea mesei solide.

— În cazul acesta bănuiesc că îi sunt dator fratelui tău. Nu numai pentru îngrijirea medicală pe care i-a acordat-o, ci și pentru discreție. Și ție. Cei mai mulți oameni nu știu asta despre mine.

— Bănuiesc că cei mai mulți oameni nu știu nimic despre tine.

Ducele se întoarse și o privi fix. Iar ea îi simți lauda ca și cum ar fi fost o atingere fizică.

— Poate că nu știu.

Vorbele lui răsunară ca un ecou în spațiul dintre ei.

— Asta te-a făcut să începi? Faptul că tatăl tău a fost la închisoare?

— Să încep?

Clara făcu un gest neajutorat cu mâna liberă.

— Să faci ceea ce faci.

Îl auzi pe August râsuflând zgomotos.

— Bănuiesc că ai putea spune și așa. Să fii în situația de a muri de foame te poate motiva într-un fel în care nu te poate motiva aproape nimic altceva. Știi cum e să trăiești luni întregi fără a avea parte de o masă cumsecade? Să trebuiască să cauți resturile altora și să le mănânci ca să mai poți supraviețui o zi măcar?

O spusese suficient de firesc, dar în tonul lui se putea simți amărăciunea unei astfel de mărturisiri. Auzise aceeași amărăciune și atunci când îl apăraseră pe Jonas și asta o făcea să îi sângereze inima.

— Nu. Nu știu.

— Sigur că poate părea de necrezut, dar nu îmi permiteam să cheltuiesc puținii bani pe care reușisem să îi adun pe chestii neimportante, cum ar fi să îmi iau ceva de mâncare. Sau să-mi găsesc un adăpost. Tot ce aveam investeam în eforturile de a face banii aceia să lucreze pentru mine.

— Dar acum nu ai avea cum să mori de foame. Ai reușit să obții... mai mult decât ar fi crezut cineva. Mai mult decât s-ar fi așteptat cineva.

— Și eu ți-am spus că numai un prost se culcă pe lauri. Viața nu este o cursă de cai la sfârșitul căreia pe fiecare îl așteaptă un premiu și o ghirlandă. Nu există nici măcar o linie de final, doar o mulțime de adversari care speră să te vadă învins.

Și oricât de mult ar fi fost niciodată nu avea să fie de ajuns, se gândi Clara cu melancolie. August Faulkner nu avea cum să considere vreodată că a obținut destul.

– Asta mi se pare că te condamnă la o viață de nemulțumire și de nefericire.

August pufni.

– În nici un caz. Îmi găsesc mulțumirea și fericirea într-o grămadă de lucruri.

– Spune-mi unul care să nu includă ideea de bani sau calcularea valorii nete a posesiunilor tale.

– Tu.

– Excelență...

– Să iau cina cu tine. Să dansez cu tine.

Făcu un pas către ea.

Degetele ei înțepeniră pe lingură ca și cum ar fi putut face o armă din ea cu care să-l țină la o distanță sigură. Brusc se simți fierbinte.

– Ai schimbat subiectul.

– Nu făceam decât să îți răspund la întrebări.

– Vă rog să mă iertați, Excelență.

Replica ce le întrerupsese discuția venea din cadrul aceleiași uși pe unde se evaporase deja Anne. Doar că de data asta Charleaux era cel care se afla acolo, cu o înfățișare în mod evident mult mai normală decât ultima oară când îl văzuse, deși îngrijorarea îi umbrea trăsăturile.

– Oaspeții noștri au început să pună întrebări, spuse el cu o grimasă. O să mă ocup eu de ei, dar prezența dumneavoastră în salon și în sala de mese ar avea în bună măsură efectul de a înăbuși zvonurile ce au început deja să circule. Zvonuri care îi pot face pe oaspeții noștri să se întrebe dacă nu cumva au venit să doarmă în vizuina unor tâlhari.

Clara îl auzi pe August înăbușindu-și o înjurătură.

– Foarte bine.

Se întoarse către Clara.

– Nu am terminat discuția asta.

Clara înghiți în sec, smițind cum amestecul acela de dorință și așteptare atât de delicios pe care îl crezuse pierit amenința să-i anihileze judecata. Poate ca furia pe care o simțea față de el se atenuase, dar asta nu însemna că avea să-și îngăduie să se lase dusă din nou aiurea de niște visuri de fată romanțioasă.

– Atunci, pe mâine, spuse ea, răsuflând ușurată că glasul nu îi tremura deloc. Poate după încheierea cursurilor la Avondale?

El îi prinse mâna liberă în mâna lui, o duse la gură și își apăsă buzele pe ea, nelăsând nici un echivoc asupra a ceea ce gândea.

– Puteți fi sigură de asta, domnișoară Hayward.

Capitolul 13

August intră cu pași mari în holul de la Avondale, iar ușa se izbi cu zgomot puternic în spatele lui. Ecoul reverberă dinspre marmura lustruită a podelei și dinspre pereții acoperiți cu tapet, făcând să tremure cristalele din candelabrul ce atârna chiar deasupra capului lui.

Lady Tabitha era chiar în mijlocul holului, aranjând cu măiestrie o vază plină cu flori sălbatice și de grădină așezată pe o masă circulară din lemn de trandafir aflată chiar în dreptul intrării. Femeia se opri brusc, cu mâna în aer și cu un trandafir sângerieu legănându-i-se între degete.

– Dumnezeuule mare, Excelență, spuse ea uitându-se spre el cu atenție peste perechea de ochelari rotunzi pe care o purta. Avem un majordom care se pricepe foarte bine să deschidă și să închidă ușile dacă aveți nevoie de așa ceva pe viitor.

În glas i se citea o notă de reproș.

August se încruntă, dându-și seama că se comporta ca un necioplit. Încercă să-și recompună imaginea impecabilă.

– Unde aş putea-o găsi pe domnișoara Hayward?

Fusesse de acord ieri să aștepte până la terminarea orelor înainte să vină să o caute, dar cum dimineața i se păruse că se târăște pur și simplu cu mers de melc, își pierduse răbdarea. Dacă nu ar fi stat la Silver Swan până la cine știe ce ore aiurea ale dimineții, noaptea trecută, ar fi venit după ea chiar atunci. Angajații lui avuseseră nevoie de ore întregi să pună ordine în lucrurile azvârlite încoace și încolo de căpitanul Buhler și oamenii lui. Mai rău, cercetările lui discrete legate de ce sau cine îi adusese pe aceștia la tavernă nu primiseră nici un răspuns. Presupunea că trebuie să se simtă norocos că aceasta era prima oară când cârciuma era luată în vizor. August știa că hambarele, șoproanele și casele de locuit erau cercetate în mod regulat.

– Cred ca se află în studio cu elevele ei.

Lady Tabitha își îndreptă din nou atenția spre florile din fața ei și băgă trandafirul în vază.

– Și unde găsesc studioul? întrebă August, deja îndreptându-se spre scări.

Lady Tabitha se dădu iute din calea lui și i-o luă înainte, mult mai repede decât ar fi fost cazul.

– O aduc eu pe domnișoara Hayward, Excelență, spuse ea.

– Nu e nevoie, spuse el ocolind-o. Pot foarte bine să o aduc și eu. Nu am nevoie decât să-i răpesc o clipă din prețiosul ei timp.

– Domnișoara Hayward a cerut în mod expres să nu fie deranjată.

Încă o dată, Lady Tabitha i se strecură în față, blocându-i accesul spre scări, și August se întrebă dacă poate nu ar fi fost potrivit ca femeia aceasta să predea cursuri de agilitate a picioarelor la Clubul de box Jackson.

– Pe mine mă va primi.

– Excelență...

– Să aveți o dimineată frumoasă, Lady Tabitha.

O ocoli din nou, la fel de ferm, mișcându-se cu niște pași uriași ce nu ar fi fost deloc potriviți cu eticheta. Poate că Lady Tabitha era iute, dar el avea cu aproape patruzeci de ani mai puțin decât ea. Și niște mândrie.

– Excelență, trebuie să vă avertizez că...

– Florile arată absolut încântător, milady, fi strigă el înapoi peste umăr, urcând câte două trepte deodată.

Îi spusese ieri niște lucruri Clarei pe care nu le mai spusese nimănui până atunci, iar asta îl făcuse să aibă niște simțăminte care îl întorseseră pe dos într-un fel cum nu crezuse posibil. Revelația faptului că soră-sa își băgase nasul în taverna lui nu fusese de ajuns să îl facă să uite cum Clara îl mințise pe un căpitan de armată cu stăpânirea de sine și prestanța suverană a unei regine, nu numai fiindcă așa trebuia să facă, ci și pentru că înțelegea de ce era important pentru el.

Avea nevoie să o mai vadă o dată. Avea nevoie să se asigure că femeia înțelegea cu adevărat cât de mult conta ea pentru el. Avea nevoie să se asigure că femeia înțelegea ce sentimente avea pentru ea, mai ales după modul în care se comportase în privința aceasta înainte. Și nu mai era dispus să aștepte.

August ajunsese în capul scărilor, presupunând că studioul era încăperea pe care o foloseau studentele la orele de artă. Și deși nu prea știa multe despre artă, știa că o lumină difuză, dinspre nord, era adesea considerată cea mai bună de către specialiști. O luă la stânga, de-a lungul holului cu lambriuri unde atârnavă portretele unor oameni morți de mult, judecând după îmbrăcămintea și frizurile lor. Pe întregul coridor erau aprinse din loc în loc torțe, completând lumina ce venea dinspre fereastra înaltă aflată chiar la capătul holului. Se opri ascultând cu atenție.

Acolo. Undeva sus, deasupra, se auzea zgomot de voci înăbușite întrerupte din când în când de râsete înfundate. Înaintă fără zgoinot, trecându-și degetele de-a lungul lemnului neted. Vocile deveniră mai puternice; se distingeau acum clar că erau mai multe fete tinere ce sporovăiau vesele. Zâmbi ușor imaginându-și-o pe Anne în încăperea aceea, putând în sfârșit să-și împărtășească talentele artistice cu alte tinere. Indiferent care erau ideile ridicole pe care și le vârâse în cap Anne despre Silver Swan, măcar aici se părea că își face relații, că își construiește sau își întărește prietenii.

Poate că Haverhall fusese exact ceea ce îi trebuia.

Se opri iar în fața ușii masive ce dădea în încăperea din capătul aripii de nord-vest de la Avondale. Un mic afiș de hârtie fusese prins pe ușă pe care scria cu litere frumos caligrafiate, feminine: „Vă rugăm, nu deranjați“. În mod evident, date fiind glasurile ce se auzeau de dincolo de ușă, găsise studioul. Auzi vocea inconfundabilă a Clarei, urmată de o alta. Poate cea a surorii ei. Rose. Pictorița. Se mai distingeau încă o voce în amalgamul de sporovăieli, mai gravă, care-i păru a aparține lui Lady Theodosia. Se încruntă, întrebându-se ce căuta ea la o oră de artă. Nu că ar fi contat. Ciocăni tare și răsuci mânerul, deschizând ușa și făcu vreo patru pași largi în încăperea.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, domnișoară Hayward, dar am nevoie de o clipă din...

Vorbele îi muriră pe buze când dădu cu ochii de o scenă pe care nu o putu înțelege defel.

În centrul camerei, pe un fel de scenă, se afla Lady Theodosia, întinsă provocator pe o sofa lungă. Cu nimic altceva pe ea în afară de un fel de eșarfă de mătase, drapată discret peste un șold. Pe cap avea o coroniță de flori sălbatice, peste părul ei lung și argintiu, pieptănat

iscusit peste un umăr, iar într-o mână ținea ușor un buchețel de trandafiri stacojii.

Sfântă Fecioară Maria! Își feri ochii ca să nu o mai vadă pe Venus cea în vârstă de pe pedestal și dădu de zece eleve, printre care și soră-sa, stând într-un cerc larg, în spatele șevaletelor și a pânzelor lor, privindu-l cu gura căscată de uimire. Sora Clarei, Rose, era în picioare în mijlocul camerei, cu un șorț pătat de culori peste rochie și o pensulă într-o mână care îi înghețase în aer. Cealaltă mână i se ridică într-un șold, războinică, în timp ce femeia îl străfulgeră cu o privire de profund dispreț. Din capătul camerei, Clara se apropie de el cu pași uriași.

August închise ochii pentru o clipă care i se păru infinită, dorindu-și să poată da înapoi timpul măcar cu un minut în urmă.

– Iar ai pierdut ceva, drăguțule? întrebă Lady Theodosia de pe pedestal fără să pară deloc preocupată că un duce intrase și o surprinsese practic complet dezbrăcată.

De fapt, avea cam aceeași intonație pe care o avusese când îl prinsese ghemuit în spatele unui gard de piatră. Pur și simplu amuzată.

– Capacitatea de a citi, poate, sugeră Rose, fără ca disprețul să i se diminueze. Afişul de pe ușă spunea „Vă rugăm, nu deranjați”. Poate că ar fi trebuit să folosesc desene în loc de cuvinte.

August se dădu înapoi cu pași grăbiți.

– Îmi cer iertare, milady. Nu am vrut să vă întrerup, reuși el să spună cu toată autoritatea pe care și-o putu aduna.

– Și totuși, iată-vă aici!

Vorbele fuseseră rostite cu veselie de Lady Theodosia.

– V-ar interesa să pozați?

– Să pozez? repetă August nedumerit.

– Bânuiesc că ați fi un model extrem de plăcut ochiului.

August simți că-i pică fața. Drace! Oare ceea ce sugera era să...

Clara ajunsese la el și își trecu brațul pe sub brațul lui, fără să se oprească din mers, chiar dacă trebui să ocolească niște urme de vopsea de pe jos.

– Ne scuzați, spuse ea pe un ton perfect neutru așa cum s-ar fi așteptat de altfel să folosească dacă avea de-a face cu un duce care tocmai dăduse pe neașteptate de o femeie în vârstă aproape complet goală și câteva tinere doamne ce o pictau.

– Nu va dura decât o clipă. Continuați, vă rog!

Îl conduse pe August afară și trase ușa cu putere închizând-o în urma ei.

August se lansă în ofensivă, fără să știe nici măcar de unde să înceapă, dar având nevoie să-și recapete controlul.

– Ce mama dracului a fost...

Făcu un semn cu mâna în direcția ușii bine închise:

– ... asta?

– Ce ciudat, Excelență, voiam să vă pun și eu exact aceeași întrebare.

Își trase brațul de sub brațul lui și își puse mâinile în șolduri roșii și aprinsă la față.

– De data asta chiar cred că soră-mea are dreptate. Trebuie să presupun că nu mai știți să citiți.

August iguoră remarca.

– Acolo e o femeie goală lăfăindu-se într-un fel de recreare a imaginii înfățișate de Botticelli în Nașterea lui Venus...

– Venus din Urbino.

– Poftim?

– Pictura lui Botticelli înfățișează o femeie care se ridică din spuma mării. Noi recreăm aici întruchiparea lui Venus din Urbino a lui Tițian. Mai puțin personajele ce se aflau în fundal. Și doar ceva mai acoperită.

– Cu o femeie suficient de în vârstă să îmi fie bunică? Întrebă August.

Ochii Clarei deveniră brusc foarte reci.

– Nu mi-am dat seama că există o vârstă după care nu se mai poate spune că o femeie este frumoasă. Sau dezirabilă.

August închise gura, aproape rămas fără replică.

– Nu asta voiam să spun, zise el după o clipă.

– Atunci ce voiai să spui?

– Vreau să spun că... că nu e... că nu e cuviincios.

Dumnezeule cât de tare ura ce spunea acum. Vorbea exact ca un încrezut pompos pătruns de propria-i importanță. Când avea să-și recupereze judecata, sigur avea s-o pună pe seama șocului.

– Nu e cuviincios.

Își încrucișă brațele peste piept și îl privi cu atenție.

– Ce anume, mai precis?

– Ce anume mai precis ce?

– Ce anume mai precis nu e cuviincios? Faptul că Lady Theodosia se simte confortabil și foarte bine în pielea ei? Sau faptul că le cerem unor tinere doamne care au fost și continuă să fie judecate după înfățișarea lor să-și dea seama că frumusețea poate lua o mulțime de forme?

August deschise gura și apoi o închise la loc.

Clara oftă și se lăsă ușor pe spate lipindu-se de perete, iar August o văzu studiind un vechi portret al unei femei care stătea dreaptă și cu un copilăș în poală.

– Frumusețea izvorăște din frumosul cu care te ocupi, spuse ea încetișor.

– Poftim?

– Asta spune Rose tot timpul. Este motivul pentru care face ceea ce face.

– Adică ce face?

August era confuz.

Ochii Clarei se opriră o clipă asupra lui și apoi se îndepărtară.

– Predă ore de pictură aici într-o manieră cumva mai puțin convențională.

– Mai puțin convențională? Asta puțin spus! Este cea mai mare gugumănie a secolului.

– Ei bine, secolul este încă la început.

– Nu îmi place deloc impertinența ta.

– Spuneți-mi, Excelență, mă găsiți atrăgătoare?

August se holbă la ea, nesigur dacă auzise ca lumea.

– Nu e o întrebare-capcană, interveni ea din nou.

Dacă o găsea atrăgătoare? La dracu', era excitat și fusese așa tot timpul acesta care se scursese de când o sărutase. Și nu fusese în stare să se gândească la altceva decât cum să facă să o sărute din nou. Și să o ducă în patul lui și să-și facă de cap cu ea de acum până la sfârșitul timpului. De fapt chiar asta venise să îi spună înainte ca totul să o ia razna.

– Da.

– Ce anume vă atrage cel mai mult la mine?

– Ce mama dracului de întrebare e asta?

Ea-și întorsese capul și îl privea cu zâmbetul acela vag pe buze.

– Foarte bine, încep eu.

Îl studie.

— Loialitatea față de sora voastră. Înclinația de a lua apărarea cuiva care nu se poate apăra singur.

— Poftim?

Un sentiment aparte creștea în el precum un crâmpei de fum ce i se răspândește în tot pieptul.

— Lucrurile pe care le găsesc cele mai atrăgătoare în ceea ce vă privește.

Își îndreaptă din nou atenția la pictura din fața ei.

— Sunteți fizic absolut remarcabil. Și mai sunt, desigur, și titlul, și toată bogăția dumneavoastră. Dar nu acestea sunt aspectele ce vă caracterizează. Lucrurile acelea aparent neînsemnate sunt cele ce vă definesc cel mai bine.

August se uită lung la ea, cum lumina ce venea dinspre fereastră înaltă îi scotea profilul în evidență, făcând să-i scânteieze buclele roșietice care-i mângâiau umerii. Avea bărbia ușor ridicată, lăsând la vedere liniile grațioase ale gâtului și curba delicată a sânilor. Se simțea ca și cum ar fi plutit, ca și cum ar fi pierdut din vedere țărmlul și era pe cale să se scufunde. Oare existase vreodată fie și numai o singură femeie care să privească dincolo de bogăția lui sau de felul cum arăta? Oare își dorise el vreodată să existe una?

Făcu un pas mai aproape, simțind brusc nevoia să se sprijine de ceva.

— Încrederea în tine.

Mai făcu un pas și îi găsi mâna cu mâna lui. Asta, de asta avea nevoie. Ea era cea de care avea nevoie.

— Faptul că nu ești dispusă să-ți ceri scuze pentru ceea ce ești. Convingerile tale.

Clara închise ochii.

— Acestea sunt lucrurile care mă fac să mă plec în fața ta.

Ea deschise ochii și îi prinse privirea.

— În noaptea aceea când te-am invitat la dans, mi-ai dăruit o șansă și o onoare pe care nu le meritam.

Îi prinse și cealaltă mână în mâna lui și le duse pe amândouă la buze, sărutându-i ușor încheieturile degetelor.

— Am venit aici să te rog să-mi mai oferi încă o dată această șansă.

— Excelență...

— Și nu vreau o simplă întâlnire amoroasă pe ascuns.

Ea îl privea pe sub pleoapele întredeschise și el vedea cât de iute i se ridica și-i cobora pieptul.

– Dar atunci ce vreți?

– Te vreau pe tine. Indiferent ce ești dispusă să îmi oferi.

– Ce vreau eu și ceea ce pot face sunt două lucruri complet diferite, Excelență.

– August, fir-ar al dracului, șopti el aspru. Când sunt cu tine sunt doar August.

Ea clătină din cap aproape imperceptibil.

– Nu pot să risc...

– Nu vreau scuze, Clara. Nu vreau nici regrete.

Degetele lui se strânseseră pe ale ei.

– Nu vreau regrete. Nu vreau să mă întreb cum ar fi fost dacă ar fi fost. Ce s-a întâmplat între noi nu a avut nimic de-a face cu altceva. Nici cu corăbii tale, nici cu sora mea, nici cu nimic. Spune-mi că mă crezi.

Îi auzea respirația înțetăiată.

– Da.

– Bun.

Îi întoarse palmele cu fața în sus și îi sărută încheieturile mâinilor.

– Spune-mi că ai vrut și tu ce s-a întâmplat între noi.

Ea scoase un sunet ușor, din gât.

– Da, șopti.

– Nu voi accepta mai puțin din partea ta, Clara Hayward. Te voi avea pe tine și tu mă vei avea pe mine. Îmi vei arăta tot ce ai învățat vreodată despre plăcere și pe urmă eu îți voi arăta și mai multe. Voi fi bărbatul care te va săruta până ce îți vei pierde răsuflarea, până ce nu vei mai putea să respiri.

Se aplecă și mai tare spre ea, presând-o cu spatele de perete, cu gura la câțiva centimetri de gura ei.

Ea ridică ochii spre el și în ei se citi dorința aceea arzătoare, dincolo de orice putință de tăgadă, iar asta îi transmise lui parcă prin vene un curent de dorință. Nu era vorba că o dorea doar. Avea nevoie de ea. Avea nevoie de gura aceea, atât de fierbinte și de sălbatică lipită de gura lui. Avea nevoie să-i simtă pielea, goală și netedă, lipită de pielea lui. Avea nevoie să o mângâie, să se cufunde adânc în ea. Imaginea ce i se ivi brusc în fața ochilor, așa cum o avusese noaptea

trecută, înfășurată în jurul lui, cu călcăiele ei înfipite practic în șalele lui, îl făcu să-i tremure genunchii. Era atât de excitat că îl durea.

– Spune da, Clara. Și ține cont că nu am de gând să accept un nu.

Spațiul argintiu dintre ei se simți brusc încărcat de tensiune, la fel cum se întâmpla cu aerul înaintea unei furtuni. Chiar înainte ca toate elementele naturii să se dezlănțuie, nezăgăzuite, tot ce era în jur sălbatic, înspăimântător și de neînchipuit.

– Da, șopti ea din nou.

– Foarte bine.

Amândoi respirau greu.

– O parte din mine ar vrea să te aibă chiar aici, chiar acum, lipită de peretele acesta.

Își trecu buzele peste buzele ei ușor, abia atingând-o.

– Dar cealaltă parte vrea să te aibă într-un loc unde să pot încuia ușa. Undeva unde să am răgaz să te studiez, să aflu ce te face să scâncești, să tremuri și să te zvârcolești de plăcere. Undeva unde nimeni să nu te poată auzi când îmi vei striga numele. Pentru că îmi place să înțeleg ce posed.

Vedea cât era de excitat în reflexia ochilor ei întunecați și adânci ca două lacuri. Privirea ei coborî la gura lui și el se înpinse în ea, făcând-o să simtă cât de tare o dorea. Buzele ei se deschiseră. Când se uita la el în felul acela îi era imposibil să se gândească la altceva în afară de nevoia neostoită de a o face a lui. Dar erau într-un hol, în ochii oricui ar fi deschis ușa.

– Știu cât înseamnă pentru tine poziția pe care o ai, Clara. Și nu voi face nimic prin care să o pun în pericol cu acțiunile mele.

Ceea ce nu era chiar adevărat, dacă stăteai să te gândești că nu avea să mai rămână nimic din Haverhall în afară de o amintire și la fel și din poziția pe care o avea ea acolo. Un val de vinovăție îl inundă iarăși, dar o îndepărtă.

„Ar trebui să îi spui că tu ești proprietarul“, îi șopti parcă o voce firavă în urechi.

Dar la ce bun? Ca să devină omul care i-a luat totul? Ca să aibă parte din nou de acuzațiile ei cum că o folosește? Nimic nu avea să schimbe ceea ce fusese făcut deja. Haverhall avea în continuare să fie demolat și transformat în altceva mai bun. Ar fi fost mai bine să își concentreze atenția asupra viitorului. Putea să o ia de la capăt. Școala era mai mult decât o simplă clădire – în realitate putea

fi înființată să funcționeze la fel de bine oriunde. La un moment dat era posibil să fie cumpărată o proprietate nouă. De fapt, el ar fi putut să o ajute să găsească una dacă era cazul. Nu avea să fie Haverhall, desigur, dar măcar Clara putea face mai departe ceea ce iubea.

„Ar fi mai fericită dacă ar avea în continuare Haverhall”, șopti vocea firavă. „Moștenirea care i-a fost lăsată de părinți.”

August înăbuși fără milă și acest val de conștiință ce trecu peste el. Încă nu exista ceva pe lumea asta care să-l facă să întoarcă spatele profiturilor pe care le putea obține de dragul unor sentimentalisme sau blestемate de moșteniri. Și știa totul despre moșteniri. La urma urmei el însuși supraviețuise moștenirii lui.

Așa că pentru moment avea să asculte întocmai de vorbele Clarei Hayward fără să se preocupe de regrete sau de scuze. Nu avea să mai trăiască încă zece ani cu regretul că nu o făcuse a lui când avu-
sese ocazia.

– Ne vedem în seara aceasta, îi șopti.

– În seara aceasta?

– Te invit din nou la cină. Când termini aici.

Ea-și împinse la o parte o șuviță de păr ce-i atârna peste față.

– Da.

August se delectă peste măsură cu ezitarea tremurată ce i se auzise în voce.

– Și, ca să se consemneze, îmi pare rău că am dat buzna așa. Promit să nu se mai întâmple.

Clara zâmbi larg dintr-odată, chicotind ușor.

– O să-mi fie greu să uit prea curând expresia de pe fața ta.

– Nu cred că eram chiar pregătit să aflu că soră-mea pictează femei dezbrăcate.

– Ai prefera să picteze bărbați dezbrăcați?

August se uită urât la ea.

– Nu este amuzant. Și nici cuviincios.

Ei îi pieri zâmbetul.

– Ce este cuviincios pentru Anne? Florile? Copacii? Câtă vreme sunt acoperiți și au toate frunzele la locul lor, desigur?

August simți cum începe să scrâșnească din dinți.

– Nu râde de mine.

— Nu râd de tine, pur și simplu îți pun o întrebare rezonabilă despre o tânără femeie care s-a arătat extraordinar de talentată în clasă. Și la Silver Swan.

— Mă bucur că ai adus vorba. Fiindcă nu sunt convins nici că se cuvine să facă asta, mormăi August.

Ea ridică elegant o sprânceană.

— Îmi pare rău să aud asta.

Suna tăios.

— Căci nu îmi pot închipui nici dacă mă pici cu ceară ce anume din ce face ea și se pare că nu... se cuvine.

— Merită mai mult.

— Mai mult decât să fie fericită?

— Nu asta am spus.

— Iar tu mă faci să mă întreb de ce crezi că Lady Anne ar trebui să își ceară scuze pentru ceea ce este.

August își înăbuși o înjurătură. Aceasta nu era în nici un caz maniera în care ar fi vrut să se sfârșească discuția aceasta.

— Șapte, spuse el brusc. Să fii gata pentru cină la ora șapte.

Ea nu răspunse, ci pur și simplu se uită la el fix, cu ochii aceia întunecați. Iar el nu își feri privirea.

— Mi-ai spus să nu mă opresc vreodată din a-ți pune întrebări dificile, spuse Clara într-un final. Și nici nu o voi face. Se întoarse și făcu câțiva pași în lungul holului, după care privi înapoi. Deci, indiferent când anume vei găsi răspunsuri la întrebările acelea, mă poți invita la cină ca să mi le împărtășești.

Capitolul 14

Trecuseră cinci zile de când Clara îl lăsase pe ducele de Holloway în holul aripă de nord, fierbând de furie. Îl văzuse numai de două ori de atunci, în trecere, umblând încolo și înapoi pe domeniu în timp ce ea continuase să-și desfășoare orele, iar el continuase să-și desfășoare afacerile sau, mă rog, ceea ce îl ținea în Dover. Nu își făcuse apariția nici măcar ca să vadă ce face Anne când ea și celelalte eleve aveau zi liberă. Clara își spuse că era mai bine în felul acesta. Că le prindea bine să stea departe unul de celălalt.

„Și nu vreau o simplă întâlnire amoroasă pe ascuns.”

Simți cum dorința fizică i se revarsă prin vene și îi umple măruntaiele de tremur. Sunaseră absolut scandalos acele cuvinte pe care i le șoptise în hol. Dar fiecare astfel de vorbă necuviincioasă pe care i-o murmură în ureche o umplea instantaneu de o nevoie ciudată, fierbinte, de nesuportat, gata să o împingă la cele mai nesăbuite fapte. Căci și ea voia același lucru. Dar indiferent ce spuneau vorbele și promisiunile lui tentante, chestia asta ce se înfiripase între ei nu putea fi decât temporară.

Și cu cât o evita mai mult, cu atât mai temporar devenea acest caracter *temporar*.

Ea, una, nu avea de gând să se mărite vreodată și să-și sacrifice independența câștigată cu atâta trudă ca să se transforme într-o soție, iar ideea de a-i fi amantă era în continuare exclusă. Indiferent cât de grijuliu ar fi fost, era duce și în calitatea aceasta atrăgea mult prea multă atenție. Sigur s-ar fi găsit unii care să ridice din sprâncene în ceea ce privește ciudata alegere pe care o făcuse el, dar în ceea ce o privea pe ea, consecința ar fi fost imposibilitatea de a mai preda vreodată.

— Fratele meu mă evită.

Clara tresări trezită brusc din gândurile ei. Descoperi că Anne stătea lângă marginea băncii din grădină, uitându-se lung în direcția mării pe al cărei țărm, își dădu seama Clara, se zărea un călăreț cu plete negre galopând elegant. August, observă ea, recunoscându-l pe bărbatul care călărea cu atâta ușurință, vizibil chiar și de la distanța aceea.

— Îmi pare rău, domnișoară Hayward, nu am vrut să vă sperii.

— Dar nu m-ai speriat deloc. Te rog, ia loc!

Clara se trase într-o parte a băncii, îndreptându-și încă o dată privirea spre silueta care se vedea în zare gonind ca vântul.

— Aș fi crezut că îți va conveni distanța pe care a păstrat-o fratele tău față de tine, spuse ea înăbușindu-și strângerea de inimă și trimițând la naiba dorul ce o cuprinsese brusc.

Anne oftă și se apropie să se așeze lângă Clara.

— Da, cred că îmi convine.

Se încruntase și ținea strâns în marginile unui bloc de schițe.

— E probabil sigur că sunt încă foarte furioasă pe el din cauza felului în care a năvălit peste noi la ora de artă. Deși dacă trebuia să fie cineva furios, acea persoană era Lady Theodosia.

— Dacă Lady Theodosia ar fi încetat vreun moment să se hli-zească, suficient încât să se înfurie, poate ți-aș da dreptate, răspunse Clara cu un zâmbet ușor încurcat. Dar, ca să fiu sinceră, cred că e vorba mai degrabă de faptul că fratele tău pe mine mă evită.

— Să vă evite pe dumneavoastră? De ce?

— Pentru că nu cred că i-a plăcut ce am avut să-i spun după intrarea teatrală pe care și-a făcut-o în studioul acela. Și ieșirea de mai apoi.

— Indiferent ce i-ați spus, sunt sigură că ați avut dreptate.

— Da. Dar asta nu înseamnă și că a fost de acord.

Anne se uită în jos la blocul de schițe.

— Uneori este atât de încăpățânat. Atât de rigid. Atât de incapabil să privească dincolo de cutia aurită pe care și-a construit-o. Mă înnebunește treaba asta.

— Îmi dau seama. Dar, știți, adevărul este că ține mult la tine.

Anne roși ușor.

— Știu. Îmi pare rău. Nu s-ar cuveni din partea mea să vorbesc așa despre el. Doar că uneori nu știu ce să fac. El refuză să mă asculte. Refuză să mă vadă. Pe mine cea adevărată. Nu pe cea care crede el că ar trebui să devin.

Acum își strângea între degete materialul fustei și așa cum stătea acolo, cu părul prins la spate într-o coadă simplă, arăta dureros de tânără.

Clara rămase tăcută o clipă cât calul și călărețul dispărură din raza lor vizuală. Se întinse și rupse un trandafir singuratic ce crescuse și acum ajungea până la marginea băncii.

— De ce? întrebă în cele din urmă.

Anne se uită spre ea, ușor încruntată a mirare.

— De ce ce?

— De ce nu te ascultă fratele tău? De ce crede că știe el ce e mai bine pentru tine?

Frumoșii ochi albaștri ai lui Anne se lasară în jos.

— Nu trebuie neapărat să-mi răspunzi, spuse Clara blând.

Anne își puse blocul de schițe în poală și-i netezi coperta cu palmele.

— Tatăl meu a fost închis, în închisoarea datornicilor.

— Știu.

Anne ridică brusc capul și-i prinse privirea Clarei tresărind de surprindere.

– Știi?

– Da.

Anne se uită din nou în jos, jucându-se cu degetele cu un fir de mătase desprins din legătura din partea de sus a blocului, ce ținea foile la un loc.

– Tatăl meu a fost un mare pierde-vară. După ce a murit mama, a fost aruncat în închisoarea Marshalsea, fiindcă singurul lucru care-l ținuse departe de locul acela până atunci fusese puținul pe care reușea maică-mea să-l câștige cu lucrul de mână.

Ezită puțin.

– Și eu am stat acolo, cât a fost el închis. În Marshalsea.

Clara simți că rămâne fără aer în momentul în care avu revelația faptelor. Ar fi trebuit să ghicească.

– Pentru cât timp? Întrebă ea cu grijă.

– Cinci ani.

Degetele lui Anne încremeniră pe marginile blocului.

– Și nu era că nu mi se permitea să vin și să plec după bunul meu plac în timpul zilei, spuse ea. Iar August a reușit cunva să facă rost de suficienți bani încât să îi plătească pe paznicii închisorii ca să nu mă trezesc într-un azil. A reușit să se asigure că eu și tata aveam ce mânca, mă rog, măcar majoritatea timpului. Iar acoperișul prăpădit de deasupra capetelor noastre poate că ținea adăpost mai degrabă șobolanilor și insectelor decât oamenilor, dar măcar, una peste alta, nu înghețam iarna. Ceea ce era mai mult decât avea parte August în anii aceia.

– De asta ai rămas cu tatăl tău? Și nu ai locuit cu fratele tău?

Anne clătină din cap.

– August nu vorbește niciodată despre asta. Dar eu știu că nu avea absolut nimic și tot ce reușea să adune ne era trimis nouă. Știu că a trebuit să îndure cel puțin o iarnă în care a stat pe stradă, deși am impresia că de fapt au fost două. Și dacă eu aș fi rămas pe străzi cu el...

Lăsă cuvintele să se stingă, nefiind nevoie să mai continue.

– După ce August a reușit să îl scoată pe taică-meu din închisoare, am locuit cu toții undeva, chiar dincolo de Fleet, într-o singură cameră. August nu prea stătea pe acasă, și tata nu se simțea bine, așa că eu aveam grijă de el. În clădirea în care locuiam era o spălătoreasă, și eu m-am angajat să-i duc rufe spălate pe la clienți ori de câte ori avea cu ce să mă plătească. În anii aceia, tot nu aveam nimic care

să nu fi fost obținut din cerșit sau împrumutat, dar eu, una, aveam totul. Tot ce conta.

Privi în jos.

— Știu că nu are nici un sens.

— Ba are sens, îi spuse Clara.

— Eu îi datorez totul fratelui meu, spuse ea după o clipă. Și știu asta. Și îi sunt recunoscătoare și aș vrea să fie mândru de mine. Dar acum că are putere, un titlu și bani mai mulți decât am putea cheltui în cinci vieți, el vrea...

Anne se opri.

— Vrea ca tu să ai parte de toate lucrurile pe care nu le-ai avut înainte. Vrea să fie sigur că nu o să te mai afli în viața ta la ananghie, încheie Clara încet în locul ei.

— Vrea să mă pună într-o colivie sigură, cu gratii de aur, unde aș fi ferită de orice neplăcere a vieții, oricâte zile voi avea de trăit. Și așa consideră el că îmi poate asigura fericirea.

Clara trecu cu vârful degetului pe petalele delicate ale trandafirului roz.

— Și i-ai spus și lui toate astea? Ceea ce mi-ai spus mie acum?

— Am încercat. Am încercat de atâtea ori! Insistă că vrea să mă vadă fericită. Iar eu am încercat să îi spun că fericirea mea nu poate fi cumpărată cu rochii de mătase și șiraguri de perle. Că fericirea mea nu poate fi garantată pur și simplu de faptul că m-aș înărta cu un bărbat care să aibă la fel de mulți bani ca August.

Își lăsă capul pe spate și se uită mohorâtă în sus, la cer.

— Doar că el nu vrea să mă asculte.

Între cele două femei se așternu tăcerea, Clara gândindu-se cu multă atenție la ce spusese Anne.

— Cunosându-l așa cum îl cunosc pe fratele tău, cred că se simte vinovat pentru fiecare zi în care tu ai stat în închisoarea aia.

— Dar e absurd. Eu nu îl învinovățesc pe el. Nimic din ce s-a petrecut nu a fost din vina lui. A făcut tot ce i-a stat în putință pentru noi și nu are absolut nimic pentru care să se simtă vinovat.

— Dar tu i-ai spus și lui asta?

Anne își îndreptă spatele și clipi de câteva ori.

— Nu sunt sigură.

Se încruntă, gânditoare.

— Dar August este unul dintre cei mai deștepți oameni pe care îi cunosc. Cu siguranță știe asta.

Clara își înclină capul.

– Dar dacă nu știe?

– Nu sunt sigură că ar avea vreo importanță.

– Există o singură cale să afli și aceea este extraordinar de ușoară.

– Poate.

Anne părea gânditoare.

– Știți care este partea cea mai amuzantă din toate chestiile astea? Și prin amuzantă, de fapt vreau să spun ironică. Perioada pe care am petrecut-o în Marshalsea a fost cea care m-a învățat tot ce știu despre ce implică găzduirea unui număr mare de oameni. Cum trebuie hrăniți, cum trebuie adăpostiți, ce le trebuie ca să trăiască. E foarte adevărat că a fost o manieră crudă și disperată de învățare, cu lecții predate de niște paznici de închisoare corupți și lacomi, dar măcar a fost vorba despre niște lecții reale. Și încă unele pe care nu le-am uitat. Unele pe care aș vrea să le pot folosi. Aș vrea să pot să conduc un han sau un hotel adevărat, fiindcă îmi place tot ce ține de activitatea asta. Și mă și pricep. Iar profitul poate depăși cu mult sumele obținute într-o închisoare, dacă știi ce faci.

Prinse privirea Clarei.

– Pușcăriile reprezintă o afacere foarte profitabilă din care se obțin venituri considerabile.

Își dădu ochii peste cap.

– Mă mir că August nu s-a gândit să cumpere una.

– O pușcărie? Nu are acum.

– Dacă s-ar gândi că are de câștigat de pe urma ei, cu siguranță ar face-o.

Anne își strânse blocul la piept.

– Nu există însă nici o sumă de bani pe lumea asta care să-l facă pe fratele meu să simtă că valorează ceva. Sau să se simtă în siguranță, adăugă cu tristețe.

Clara simți că o doare inima.

– Cu siguranță pare foarte... încrâncenat.

– A trebuit să fie așa. Și sunt pe deplin conștientă că nu am avut decât de câștigat de pe urma hotărârii, istețimii și anibiției lui.

Anne se uită în jur, la grădinile luxuriante în mijlocul cărora se aflau.

– Dar eu nu pot să schimb pur și simplu cine sunt numai fiindcă s-au modificat circumstanțele.

— Ai răbdare, spuse Clara. Roma nu a fost construită într-o zi. Vorbește în continuare cu el. Spune-i lui ce mi-ai spus mie.

— Mulțumesc, domnișoară Hayward.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ați ascultat. Că nu m-ați judecat. Pentru înțelegere.

— Cu plăcere, îi zâmbi Clara. Fratele tău este un om bun și cred că va ajunge și el să înțeleagă.

Anne deschise gura să răspundă, dar privirea i se îndreptă brusc undeva peste umărul Clarei.

— Cred că aveți musafiri, murmură ea.

Clara se întoarse și dădu cu ochii de Mathias Stilton în capătul grădinii, care se îndrepta spre ele pe poteca frumos aranjată, cu pași vioi și zâmbet larg. Făcu cu mâna, și Clara ridică și ea mâna să-l salute.

— A, e domnul Stilton. A venit devreme, ca întotdeauna, să mă ducă la plimbare, spuse Clara încercând să pară cât de cât însuflețită.

— De ce vă duceți dacă ați prefera mai degrabă să nu o faceți? întrebă Anne.

Din câte se părea, falsul entuziasm al Clarei nu reușise să convin-gă. Oftă.

— Fîndcă așa am promis. E inofensiv, chiar dacă are tendința să vorbească prea mult. Deși mărturisesc că se poate să fi fost provoca-tă să accept oferta domnului Stilton numai de fratele tău.

— August are efectul acesta asupra oamenilor, șopti Anne aproape fără să-și miște buzele. Adică să îi provoace.

— Habar nu ai cât e de adevărat, murmură Clara. Vrei să te prezint? o întreba pe Anne.

— Absolut, răspunse Anne. Nu vreau să par nepoliticoasă.

Clara își afișă zâmbetul larg, de bun venit, pe care-l oferea în astfel de ocazii.

— Domnule Stilton, ce plăcere să vă văd, spuse ea când se apropie el.

Dumnezeule mare, aproape că o dureau ochii de la cămașa cu jabou bogat și haina grenă cu dungi cu care era îmbrăcat.

— Ce zi minunată, nu-i așa? spuse el.

— Într-adevăr, încuviință Clara. Lady Anne, permite-mi să ți-l prezint pe domnul Mathias Stilton. El este gentlemanul care ne însoțește adesea pe Rose și pe mine la British Museum când suntem

la Londra. Domnule Stilton, aceasta este Lady Anne, sora ducelui de Holloway.

Stilton se holbă la Anne aproape imperceptibil mai mult decât se cuvenea înainte să se încline adânc.

– E o mare plăcere să vă cunosc, milady.

– Plăcerea e de partea mea, răspunse Anne.

– Sper din inimă că nu vă întrerup, continuă Stilton. Lady Theodosia a fost atât de bună să îmi spună că puteţi fi găsită aici, bucurându-vă de grădinile acestea splendide. Mă gândesc că poate ar trebui pur şi simplu să dăm roată moşiei Avondale pe jos, împreună, în loc să mergem cu trăsura.

Clara îşi păstră zâmbetul neclintit pe chip, imaginându-şi tot timpul cum ar fi fost ca ea şi cu Stilton să se plimbe şi să se întâlnească nas în nas cu August undeva pe drum. Nu, avea să fie mult mai prudent să plece pur şi simplu.

– Aş prefera să mergem cu trăsura, dacă dumitale îţi este tot una, spuse ea politicoasă. Florile sălbatice oferă o privelişte cu adevărat magnifică în anotimpul acesta. Mă gândeam să mergem spre castel de unde se vede cel mai bine marea.

– Sigur, sigur, domnişoară Hayward.

Îi zâmbi larg.

– Dorinţa dumitale este poruncă pentru mine.

– Mergem?

Clara se ridică, şi Anne, odată cu ea.

– Bună ziua, domnule Stilton, domnişoară Hayward, spuse Anne.

O după-amiază frumoasă!

– Mulţumim.

Clara o urmări pe Anne cu privirea în timp ce aceasta o luă agale în direcţia casei.

– Nu mi-am dat seama că şi sora ducelui este în Dover, spuse Stilton.

– O, da. Lady Anne îmi este elevă.

– Desigur. Ce drăguţ!

Porniră să dea ocol casei printr-o parte, iar Clara mai mătură cu privirea o dată câmpia din jur, pentru ultima oară, în căutarea unui călăreţ cu părul negru, dar fără să vadă altceva decât linia orizontului. Ajunseră pe aleea principală din faţa conacului Avondale, unde se afla o trăsură închiriată, cu mai mulţi cai ce-i aşteptau răbdători. Clara îngădui să fie ajutată să urce şi apoi se așeză confortabil

pe banchetă, hotărâtă să se bucure de ieșire și să-și scoată din minte toate gândurile legate de un duce morocănos, cu toane și extrem de enervant.

August trase de hățuri să oprească iapa, aproape cu respirația la fel de întretăiată ca și calul.

Se părea că oricât de mult ar fi galopat sau ar fi gonit peste câmpii, tot nu avea cum să-și îmbunătățească starea de spirit. Era cât se poate de conștient că se purta irațional și lipsit de maniere, dar, la dracu', nimic nu îi mergea așa cum plănuise din prima zi în care pusese piciorul în Dover.

În primul rând, nu mai dormise cum trebuia de patru nopți încoace. Îl chinuiau visele legate de Clara Hayward și nevoia aceea de a o avea care-l scotea din minți și îl sleia de puteri. Înnebunit de imagini-le ce i se derulau în minte privind tot ce plănuise să facă – cu ea, ei și pentru ea –, până la nenorocita aceea de conversație din nenorocitul acela de hol care stricase totul. Nu îi plăcuseră deloc vorbele ei și nici întrebările foarte directe.

„Mă faci să mă întreb de ce crezi că Lady Anne ar trebui să-și ceară iertare pentru cine este cu adevărat.”

El nu îi ceruse niciodată soră-sii să își ceară iertare pentru cine era. O iubea prea mult ca să îi ceară așa ceva. Dar nu era deloc ne-rezonabil să îi ceară să își schimbe comportamentul și așteptările, nu-i așa? Ceea ce nu era deloc același lucru, nu?

„Deci, indiferent când anume vei găsi răspunsuri la întrebările acelea, mă poți invita la cină ca să mi le împărtășești.”

Nu îi plăcea deloc nici ultimatumul pe care i-l dăduse.

Clara nu își ceruse iertare. De fapt, el nici nu dăduse cu ochii de ea din după-amiaza aceea, deși era posibil să fie din pricină că evitase complet să treacă pe la Avondale. Ceea ce, dată fiind și intrarea lui intempestivă și neinspirată în studioul de pictură, îl făcea să-și pună întrebarea pe cine încerca să evite mai tare – pe o Clara critică și detașată, pe o Lady Theodosia să sperăm îmbrăcată, sau pe soră-sa neîndoios furioasă. Indiferent de motiv, această... lașă eschivare era cât se putea de departe de comportamentul pe care ar fi trebuit să îl aibă un duce. La dracu', era cât se putea de departe de comportamentul lui August însuși, și asta îl făcea să se crispeze enervat pe cât de tare îl făcea să înjure.

Și, mai presus de toate acestea, nici nu primise încă vreo veste de la Duncan despre oricare dintre problemele pe care i le supusesese atenției în misiva pe care i-o trimisese la Londra. August era supărat, nerăbdător și complet lipsit de idei în legătură cu ce-ar fi putut face.

Înjură printre dinți și descălecă, conducându-și calul spre partea din spate a casei. Apăru imediat un băiat de la grajduri cu acea iuțeală și promptitudine pe care începuse să le asocieze indubitabil cu locul acesta. August îi întinse frâiele și porni cu pași mari spre casă, scoțându-și dintr-o mișcare și haina de pe el. Haine curate, o masă decentă și o băutură tare erau exact ce îi trebuia acum. Intră furtunos în hol, aproape izbindu-se de un valet care îi prinse din zbor haina aruncată, fără a clipi măcar. În mijlocul holului mic și luminos se afla însă o grămadă de obiecte care îi atraseră atenția și îl făcură să se oprească brusc.

Un obiect mare, plat, pătrat, înfășurat în stofă groasă și legat cu frânghii era proptit de un cuier. O valiză mai mică, una ce ar fi putut fi folosită pentru a duce documente de ici, colo, fusese și ea rezemată alături. August se răsuci pe călcâie și dădu cu ochii de Duncan Down care tocmai ieșise pe hol, cu un biscuit într-o mână și altul îndesat în gură. Hainele și cizmele bărbatului erau acoperite de praf și murdărie, și nici părul, nici fața nu îi păreau mult mai curate.

Aleluia. În sfârșit. Aproape că îi veni să se arunce spre el să îl îmbrățișeze.

– Unde ai fost? întrebă August, regretând imediat tonul pe care puse întrebarea aceasta.

Doar nu se așteptase ca Duncan să vină în persoană la Dover, doar ca să răspundă cererilor lui. Dar acum că se afla aici, August era aproape peste măsură de mulțumit să îl vadă.

Duncan ridică din sprâncene peste ochelari și continuă să mestece.

– M-ai înghesuit ca naiba într-un poștalion, spuse el după ce înghiți ce avea în gură.

– Îmi pare rău.

August își trecu degetele prin păr.

– Au fost niște zile foarte solicitante.

Duncan se uită în jur la lipsa de lux din jur.

– Văd și eu. Pe de altă parte, poștalionul a fost lux pur, nu altceva!

August se posomorî.

– Ai dreptate.

Făcu un gest spre grămada de lângă cuier.

– Ce mi-ai adus?

– Tot ce mi-ați cerut. Nu am fost sigur unde vreți să ajungă totul sau unde vreți să ajung eu, la urma urmei, așa că i-am pus pe valeți să lase totul aici.

– Poți să-ți alegi ce cameră vrei de sus, răspunse August distras ridicând în picioare obiectul mare și pătrat învelit. Asta este scândura cu numele tavernei, de atârnat deasupra intrării? Întrebă el.

– Da.

– Și a fost făcută exact după desen?

– Uitați-vă!

Duncan mușcă și din al doilea biscuit.

August trase de noduri și dădu la o parte frânghiile, despăturind materialul gros. Îl lăsă să cadă la pământ cu un fluierat de admirație.

– E uluitor.

– Ar face bine să fie, dat fiind cât a costat să fie produsă într-un timp atât de scurt, mormăi Duncan cu gura plină de firimituri.

Scândura îi trecea lui August de mijloc și era cam de aceeași lățime. Era vopsită într-un negru lucios, ca abanosul, și avea în centru silueta gravată a unei lebede grațioase alunecând pe apă. Cuvintele *The Silver Swan* erau incrustate cu litere elegante chiar sub imaginea centrală, iar din acestea porneau în sus linii spiralate. Tot ce fusese gravat fusese și vopsit alb strălucitor, cu mici particule argintii ce îi dădea un luciu aparte.

– O să îi placă la nebunie, spuse Duncan, frecându-și degetele să scape de firimiturile de pe mâini.

– Cui?

– Lui Lady Anne.

August își trecu mâna pe deasupra și-și băgă degetele în cele două agățători solide ce fuseseră fixate în lemn la fiecare capăt.

– Și de ce crezi că pe Lady Anne ar interesa-o vreun pic placa inscripționată cu numele tavernei?

– Pentru că a fost făcută după un desen de-al ei, spuse Duncan rar.

– Și de unde știi asta, mă rog?

– Pentru că mi-a arătat-o ea.

Se uita la August puțin nesigur.

– Când?

– Nu-mi prea aduc aminte exact, Excelență.

August se posomorî din nou, întrebându-se ce mama dracului avea ăsta. Doar nu gândea ceea ce gândea el acum. Că Anne și Duncan – alungă imediat din minte imaginea aceea. Dacă soră-sa îl bătuse atâta la cap pe Duncan în legătură cu registrele hotelului și spălătoria, și negustorii de pește, era absolut rezonabil să-și închi- puie că îl bătuse la cap și în privința scândurii cu numele tavernei și Dumnezeu mai știa în ce altă problemă.

– Vă lipsește ceva, Excelență?

Duncan se uita atent și preocupat la el.

Da, îi lipseau multe chestii. Nimic însă care să îl privească pe an- gajatul lui.

– Dar celelalte două probleme pe care te-am rugat să le cercetezi?

Duncan aruncă o privire în lungul holului, dar era pustiu. Cu toa- te acestea, însă, vorbi coborând mult vocea.

– Până acum două zile, în continuare nici urmă de corăbiile lui Strathmore. Totuși, domnia sa a înaintat o plată bancherului său chiar înainte ca eu să părăsesc Londra.

– Ce? Cum?

Duncan ridică din umeri.

– Cât de mare?

Duncan clătină din cap.

– Nu am reușit să aflu exact suma, dar știu că a fost substanțială, ca să-l facă pe bancherul lui să-i prelungească împrumutul pentru încă o săptămână.

August se holbă la lebăda înghețată în liniile acelea grațioase din fața lui. De unde dracu' făcuse Strathmore rost de atâția bani?

– Și nu mai are alte bunuri? Unele care să ne fi scăpat?

– Am cercetat din nou, dar nu am găsit nici un fel de altă urmă, îi confirmă Duncan.

– Omul acesta ar fi putut șterpeli și ascunde harta spre El Dorado din câte știu eu, bombăni August.

– Deci lucrurile nu merg bine? Cu baronul, adică? întrebă Duncan.

– Am reușit să am numai o singură discuție cu el despre afaceri în tot timpul acesta de când sunt aici. O discuție la jumătatea căreia el a plecat, dar nu înainte de a face cât se poate de clar faptul că nu are nici cea mai mică intenție să vândă Strathmore Shipping. Niciodată.

– Deci v-a trădat farmecul personal pe care contați?

August îl săgetă cu o privire sumbră. Nu îl trădase absolut deloc farmecul. Îl părăsise complet și numai pentru a fi înlocuit

cu o nevoie acută și o dorință fizică neostoită și o mare buimăceală în ceea ce privea calea pe care trebuia să o apuce.

– E încă posibil să se răzgândească, sugerează Duncan.

– Poate că o va face, atunci când nu i se vor întoarce corăbiile și va fi silit să se confrunte cu spectrul ruinei totale. Dar e la fel de posibil și să nu o facă dacă mai are alte câteva trucuri în mânecă despre care noi habar nu avem.

– Ei bine, nu puteți să câștigați de fiecare dată, Excelență. La urma urmei, măcar vă rămâne în continuare Haverhall.

August clătină din cap. Asta nu îl consola cu nimic. Și probabil nu din motivul pe care îl credea Duncan.

– Dar cealaltă informație pe care ți-am cerut-o? Întrebă el ca să schimbe vorba.

– Domnul Mathias Stilton.

– Da.

August nu lăsa să i se citească în continuare nimic pe chip. Nu îi spusese lui Duncan de ce ceruse informații în legătură cu acel dandy, ci doar că era o chestiune de afaceri.

„Nu vi se potrivește deloc să fiți gelos, Excelență.”

Nu era gelos. Era doar prevăzător. Dacă bărbatul acesta făcea parte din viața Clarei Hayward, voia să știe și el în ce fel. Și de ce. Nici o informație în acest sens nu era de prisos.

– Aș fi crezut că ați aflat destule despre Stilton când ați cumpărat nenorocita aceea de fabrică de danteluri, murmură Duncan în timp ce făcu niște pași mari spre valijoara de piele de lângă cuier și căută în ea, scoțând în cele din urmă o bucată de hârtie și ceva ce semăna cu un ziar vechi.

Expresia de pe fața lui nu lăsa să se citească nimic, în timp ce-și îndreptă poziția.

– Domnul Mathias Stilton. Vârsta patruzeci și unu. Originar din Southwark, singurul copil al răposaților Jerome și Ellen Stilton. Știți partea cu îngrozitorul lui eșec în afaceri, așa că o să sar peste ea. Mutat la Londra ulterior, după care s-a însurat cu o femeie înstărită pe nume Emily Livet.

– E însurat?

– Văduv. Femeia a murit la doi ani după ce s-au căsătorit, lăsându-i lui bucata substanțială de moșie pe care o adusese ca zestre, ceea ce i-a permis să trăiască foarte bine și chiar în lux, înainte și cu siguranță și după moartea ei. Deși din ceea ce am auzit eu, nu mai este

foarte popular în rândul negustorilor de pe Bond Street. Are extrem de multe datorii, dintre care cele mai mici față de creditorii.

August simți cum degetele i se strâng pe marginea bucății de lemn. O senzație neplăcută îl străbătu de sus până jos.

– Cum a murit soția lui? întrebă el.

Duncan despături o pagină veche, ușor zdrențuită din *Times*.

– Potrivit ziarului acestuia, s-a înecat într-un accident când a fost cu barca.

– Vreun martor?

Lui August nu îi venea să creadă că punea o astfel de întrebare, dar instinctele îl puneau cuiva în gardă, iar el, unul, mereu fusese atent la ce îi spunea intuiția.

– Doar soțul neconsolat. Deși se spune că un bun samaritean l-a scos din Tamisa în cele din urmă, și el însuși aproape s-a înecat după ce se aruncase în valuri ca să încerce s-o salveze. Un picnic urmat de o plimbare idilică cu barca s-au transformat în cele din urmă într-o tragedie. Sau cel puțin așa suna povestea.

Îi întinse ziarul lui August.

– Nu sunteți de părere că a fost un accident.

Din nou, Duncan îi citea gândurile.

– Habar nu am. Oricum ar fi, în urma lui a rămas un bărbat înstărit și liber să se mai căsătorească o dată dacă vrea.

– Pot să vă întreb de ce vă interesează persoana lui în acest moment? întrebă Duncan încruntându-se ușor. Este...

Zgomotul ciocănelului pe ușa grea de la intrare îi întrerupsese întrebarea, și același valet care se făcuse nevăzut cu haina lui August reapăru aproape instantaneu ca să deschidă ușa.

August clipi de câteva ori când apăru Anne care intră cu pași mari, întinzându-i mânușile servitorului. Se opri brusc, tresărind surprinsă când dădu cu ochii de ei.

– Dumnezeu mare! Domnul Down?

– Lady Anne.

Duncan se înclină în fața ei.

– Bună ziua. Sunteți absolut strălucitoare.

– Mulțumesc.

Anne zâmbi către Duncan, un zâmbet real, din inimă, care o făcu să-i sclipească ochii și să strălucească cu toată ființa ei.

– Nu știam că veniți la Dover.

– Nici eu, până de curând. Dar mă bucur mult că am făcut-o.

August se holbă la cei doi. La dracu', oare soră-sa roșise?

Anne se întoarce brusc înspre August și ceva din strălucirea aceea păli.

— Bună ziua, August. Speram să te prind aici ca să putem vorbi...

Cuvintele i se stinseră pe buze când privirea îi căzu pe scândura uriașă pe care August o ținea în continuare în picioare.

— Oh.

Își duse mâna la gură.

Duncan făcu un pas în spate când se apropie Anne, cu ochii țintă la firma tavernei.

— E schița mea, spuse ea încruntându-se ușor. E cea pe care am desenat-o eu.

— Da, spuse August, brusc stânjenit.

Soră-sa avea cea mai neobișnuită expresie pe figură.

Anne întinse o mână și mângâie cu vârful degetului spiralele gravate ce mergeau în susul bucății de lemn.

— Nu înțeleg.

August își dresе glasul.

— Ce e de înțeles? Placa inscripționată cu numele pe care o avem acum e într-o stare deplorabilă. M-am gândit să comand una nouă și mi-a plăcut destul de tare schița ta. Așa lucrurile au mers... mai repede.

— Mai repede.

Anne ridică ochii spre ei, ochii aceia în care se părea că se adunase un șuvoi de lacrimi. Drace, era oare gata să plângă? Nu era sigur că o mai văzuse vreodată pe Anne plângând.

— A adus-o domnul Down, se grăbi August să spună. Mă gândeam că poate vrei să o vezi agățată.

— Da, șopti ea.

August se trezi brusc într-o îmbrățișare stânjenitoare, căci soră-sa îl cuprinsese în brațele ei, pe deasupra scândurii. Își strecură un braț în jurul mijlocului ei și o strânse.

— Îți mulțumesc, August, mormăi ea în haina lui.

— Cu multă plăcere.

Își dresе din nou glasul care părea să-i fi devenit inexplicabil de răgușit.

Anne se trase înapoi și se întoarce spre Duncan, îmbrățișându-l impetuoasă și pe el.

— Mulțumesc, domnule Down.

– Plăcerea a fost de partea mea, spuse Duncan, privirea zburându-i spre locul unde stătea August. Sunteți foarte talentată.

Anne se trase din îmbrățișare și se întoarse spre firmă, ghemuindu-se și trecându-și mâna peste suprafața lustruită.

– Fără liliaci, spuse ea râzând tremurat.

– Și fără flamingo, murmură August.

Se uită în sus spre el, aproape cu timiditate.

– Mai am niște idei în ceea ce privește Swan, spuse ea. Poate că mai târziu aş putea să ți le împărtășesc?

August ar fi fost de acord cu aproape orice la momentul acela, fie și numai pentru a-i păstra zâmbetul pe față.

– Sigur, ar fi drăguț.

– Acesta este cel mai frumos cadou pe care mi l-ai făcut vreodată, spuse ea trăgându-și nasul.

– Dar nici măcar nu e un cadou pentru tine, protestă August. Nu ți-am dat nimic ție.

Ei îi străluceau ochii.

– Asta nu e adevărat. M-ai făcut partenera ta. Și nu există nimic pe lumea asta care să fie mai important pentru mine.

August deschise gura să spună ceva, dar rămăsese fără cuvinte. De la Anne venea atâta bucurie în momentul acesta că pur și simplu îi veni să se scalde și el în această stare minunată ca să se simtă mai bine.

– Eu mă duc sus, murmură Duncan plin de tact din locul unde rămăsese așteptând.

– Foarte bine, răspunse August, încă absent.

– Mai aveți nevoie să vă spun alte informații despre Stilton, înainte să plec?

– Stilton?

Anne se ridică de unde se ghemuise și puse o mână pe firmă.

– Mathias Stilton?

– Da.

August se încruntă spre ea.

– De unde îl cunoști?

– Tocmai mi-a fost prezentat. Nu a trecut nici jumătate de oră de atunci. A venit să o ia pe domnișoara Hayward la o plimbare.

Ochii lui August îi întâlniră pe cei ai lui Duncan peste umărul ei și bănuielile sumbre pe care le mărturisise mai devreme îi sclipiră din nou în privire.

— Certificatele de proprietate asupra pământurilor sunt publice, Excelență, spuse Duncan, confirmându-i lui August că și în mintea lui se formaseră aceleași gânduri negre. Și nu ar fi avut cum să fie schimbate atât de repede.

— Unde au plecat? o întrebă el pe Anne.

Soră-sa ridică din umeri, încruntându-se ușor derutată.

— Nu sunt sigură. Dar știu că fi aștepta în față o trăsură închiriată.

— Trebuie să plec.

Era absurd, știa asta. Cel mai probabil nu avea nici un motiv să o facă. August avea să-l găsească pe Mathias Stilton colindând agale sub razele soarelui, înșirând dulcęgări și remarci siropoase despre priveliștile uluitoare ale stâncilor și ale mării. Căci și dacă Stilton credea că în continuare Haverhall se afla în posesia Clarei, informația aceasta nu îi folosea la nimic. Dacă bărbatul era chitit să obțină controlul asupra moșiei, avea să trebuiască să se însoare cu ea și să o convingă să nu predea proprietatea în mâinile avocaților înaintea lui. Ceea ce părea o ipoteză complet nerealistă. Sau nu?

„Prețuiesc prietenia lui“, îi spusese Clara.

Existau căsnicii care se înteneiaseră pe mult mai puțin de atât. Și, dincolo de moșie, bogăția fantastică asociată în continuare cu numele Strathmore era încă legendară. Și foarte dezirabilă, mai ales când și venea la pachet cu o feineie frumoasă.

August își trecu mâna nervos prin păr. Se gândea prea mult la chestia asta și trebuia să își tempereze paranoia și gelozia. Doar că nu putea. Nu, în ceea ce o privea pe Clara Hayward.

— August?

Frumoșii ochi albaștri ai lui Anne erau plini de îngrijorare.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, spuse el. Doar că trebuie să verific ceva. Mă întorc să vorbesc cu tine apoi, zise el. N-ar trebui să lipsesc mai mult de o oră.

— Probabil că la momentul acela voi fi în studioul de pictură, răspunse ea.

El se aplecă și o sărută pe soră-sa ușor pe frunte înainte de a se întoarce și de a o lua spre ușă cu pași mari, lăsând-o pe ea să țină bucata mare de lemn.

— Vreți să vă însoțesc, Excelență? întrebă Duncan.

— Nu, răspunse August, care ajunsese deja aproape de ușă. Mă ocup singur de asta.

Capitolul 15

– Cum vi se pare priveliștea? o întrebă Stilton.

Clara făcu un pas lateral, căci bărbatul stătea puțin cam prea aproape de ea ca să îi convină. Se aflau pe marginea stâncilor, cu castelul profilându-se amenințător în urma lor și trăsura rămasă pe drumul îngust ce șerpuia pe coastă, în sus.

Stilton insistase să coboare panta destul de abruptă, urmărind zidul gros de piatră ce mergea de la castel în jos, spre mare, iar Clara fusese de acord, fie și numai pentru că asta avea să le ia suficient de mult, încât să-i poată cere să se întoarcă fără a părea nepoliticoasă. În dreapta ei, orașul se întindea undeva în depărtare, cuibărit parcă la marginea oceanului în culcușul lui de câmpuri verzi străjuite de marginile zimțate ale stâncilor albe. Deasupra lor, se învârtteau păsările de mare, țipând.

– E foarte frumos, spuse ea, străduindu-se să nu își piardă zâmbetul de pe buze.

Anne avusese dreptate. Nu ar fi trebuit în nici un caz să vină. Deși îi făcea plăcere compania lui Stilton, în doze mici, o după-amiază întreagă în care o bătuse la cap fără încetare începuse să îi pună serios răbdarea la încercare. Era mânat de intenții bune, știa asta, și nu putea să dea în întregime vina pe el pentru lipsa ei de entuziasm sau pentru faptul că mintea îi era în altă parte. De fapt, toate astea cădeau exclusiv pe umerii ducelui de Holloway.

– Sunt atât de bucuros că mi-ați acceptat invitația, spuse Stilton, trăgându-se din nou mai aproape de ea. Aș vrea să vă vorbesc despre o chestiune importantă.

– Da? spuse Clara absentă, întrebându-se ce ar fi spus el dacă ea insista să o ducă înapoi la Avondale chiar acum.

– Ne cunoaștem deja de un timp, spuse el. Și nu există nimic care să-mi placă mai mult decât să mă aflu în compania dumneavoastră.

– Iar Rose și cu mine ne-am bucurat de compania dumneavoastră, domnule Stilton...

– Mathias.

– Pofțiți?

— Cred că ne cunoaștem deja de suficient timp ca să ne dispensăm de aceste formalități, nu credeți? Aș dori să vă spun Clara, dacă îmi permiteți.

Clara se încruntă.

— Domnule Stilton, nu cred că se cuvine așa ceva. Deși prețuiesc atenția dumneavoastră, suntem simple cunoștințe...

— Și acesta este un aspect pe care aș dori să îl schimb.

— Pofțiți?

Clara simți cum o senzație de neliniște începu să-i curgă prin vene. Cu siguranță, Stilton nu avea să îndrăznească să-i sugereze ceea ce credea ea...

— Mi-ar plăcea să fiți soția mea, se grăbi el să spună, apucându-i mâinile și strângându-i-le în mâinile lui.

Clara se holbă la el. Nu era adevărat așa ceva.

— Deși mă simt flatată, domnule Stilton, va trebui cu mult respect să vă refuz.

— Dar de ce?

Părea cu adevărat confuz.

— Pentru că eu nu vreau să mă căsătoresc cu dumneavoastră.

— Nu este ca și cum ați putea primi o ofertă mai bună de-atât, spuse el pe un ton destul de înțepat acum. Mai ales la vârsta dumneavoastră.

— Domnule Stilton, vă pot asigura că și dacă aș fi mai tânără, aș...

— Nu v-a vrut nimeni când erați mai tânără, îi spuse Stilton. Nici măcar averea familiei dumneavoastră nu a fost suficientă ca să vă cumpărați un soț pe vremea aceea. Chiar credeți cu onestitate că s-a schimbat ceva?

Îi duse mâinile împreunate la pieptul lui. Avea palmele reci și umede, iar Clarei îi rezistă cu greu nevoii de a și le smulge din strânsoarea lui, cu scârbă.

— Încă o dată, domnule Stilton, eu nu vreau să...

— Nu vă vrea nimeni altcineva, continuă Stilton. Dar eu sunt pregătit să vă iau de soție.

Clara simți cum crește în ea un val de mânie atât de cunoscut, temperat numai de sentimentul de dezgust care o însuflețea simultan.

— Doar că eu nu sunt pregătită să vă iau de soț.

— Asta pentru că nu sunt duce? șuieră el. Ce, considerați că sunteți prea bună pentru mine?

– Nu, nu are nici o legătură cu asta.

Încercă din nou să-și scoată mâinile, dar el i le strângea și mai tare.

– Nu veți găsi pe cineva mai bun decât mine, îi spuse el rece. Și cu averea dumneavoastră alături de averea mea, am putea trăi în cel mai mare lux.

Clara încercă să se tragă din nou, dar Stilton o ținu cu și mai multă putere, încheștându-și dureros degetele în carnea ei.

– Domnule Stilton, spuse ea scrâșnind din dinți, trebuie să înțelegi că nu am nici cea mai mică dorință să mă căsătoresc cu nimeni. Deci nici cu dumneavoastră.

– Habar nu ai ce înseamnă dorința, spuse el trăgând-o și mai aproape. Dar vei afla curând.

Forța mâinilor lui o luă pe nepregătite pe Clara, care aproape se prăvăli peste el. Stilton îi dădu drumul, numai ca să-și înfigă degetele în părul ei și cu cealaltă mână să o apuce de gât, ridicându-i bărbia. Scoase un sunet de satisfacție și îi trase gura spre gura lui. O sărută scârbos, cu multă salivă, iar Clara se zbătu să se smulgă, dar asta nu îl făcu decât să o tragă cu și mai multă putere de păr, răsucindu-l în pumnul strâns.

– Termină, țipă Clara, lăsându-și furia să domine teama cât se poate de reală care începuse să o cuprindă.

Dacă striga, nu era nimeni în apropiere care să o poată auzi. Nu văzuseră nici tipenie de om de când coborâseră pe marginea prăpastiei. Îl împinse cu mâinile în piept, reușind să se tragă înapoi câțiva centimetri, deși degetele lui erau în continuare înfipse strâns în părul și gâtul ei.

– Nu asta vreau. Nici tu nu vrei asta, reuși să spună clănțănind din dinți.

Nu se așteptase la așa ceva. Se gândi în urmă și se întrebă dacă nu cumva fusese prea oarbă ca să citească niște semne evidente. Poate că pur și simplu nu fusese suficient de atentă în acea zi, sau niciodată în ultimii doi ani în care îl considerase o cunoștință plăcută, iar acum plătea pentru că nu fusese în gardă.

– Ba știu exact ce vreau, șuieră Stilton.

Mâna îi alunecă de la gât până deasupra sânilor și își înfipse degetele în corsajul ei. Se auzi cum cedează niște cusături.

Răsuflarea lui era fierbinte pe chipul ei.

– Vreau mai mult. Iar tu poți să-mi dai asta.

Clara încercă zadarnic să se răsucescă, să-și ferească fața.

– Destul m-ai incitat, spuse Stilton, iar vocea îi răsună atât de rece cum nu o mai auzise Clara nicicând. Ani întregi ți-am acceptat toate capriciile și aiurelile. M-am săturat să aștept. Te vei mărita cu mine. Și o să mă asigur că ai s-o faci.

– Nu are cum să se mărite cu un mort.

Vocea tună de undeva din spatele lui Stilton.

Stilton smuci capul în sus, și strânsoarea îi cedă suficient încât Clara să-și tragă părul și să se elibereze din mâinile lui. Se clătină pe picioare dându-se câțiva pași în spate, ca să nu mai ajungă la ea, cu răsuflarea întretăiată, abia putând să respire.

Ducele de Holloway era chiar în spatele lui Stilton, cu mâinile pe lângă corp, complet nemișcat. Dar expresia de pe fața lui o făcu să se cutremure. Avea o privire feroce în ochi, figura cruntă și o violență abia stăpânită în trup pe care o transmitea în jur în unde aproape palpabile.

– Ce cauți aici, Holloway? se stropși Stilton.

– Încerc să mă hotărâsc dacă să te arunc pur și simplu de pe stânca asta sau dacă să te omor mai întâi.

– Nu ai face așa ceva.

Stilton începuse să se dea înapoi acum.

– Habar nu ai ce aș face și ce nu.

– Nu ți-a ajuns să îmi furi dreptul pe care îl aveam prin naștere, nu? Trebuie să îmi furi și femeia acum?

În vorbele lui răsună o ură neînchipuită.

– A mea a fost toți anii aceștia, nu a ta, Holloway. Eu am fost cel care i-am dedicat atât de mult timp și atâta efort. Știu că tu crezi că poți lua ce vrei când vrei, dar am venit aici ca să mă asigur că nu o vei face. Să mă asigur că în sfârșit mă voi alege cu ce e al meu de drept.

August se mișcă mai repede decât și-ar fi imaginat vreodată Clara că e posibil. Într-o clipă, doar, îl înșfăcase pe Stilton de reverele hainei, ridicându-l și ținându-l de peretele de piatră. Cizmele lui Stilton zvâcneau deasupra ierbii.

– Nu ți-am furat nici un drept dobândit la naștere. Am cumpărat o afacere aflată în ruină. Iar domnișoara Hayward nu a fost niciodată a ta, mugi August.

– Ba chiar este, la dracu!

– După cât s-a luptat cu tine nu prea s-ar fi zis, spuse August pe un ton neutru.

– O să-mi devină soție!

– Soția ta?

Privirea lui o măsură scurt pe Clara, zăbovind o clipă pe gât și pe urma roșie care fără îndoială rămăsese vizibilă, acolo unde o strânsese mâna bărbatului. Pe urmă își aținti din nou ochii asupra lui Stilton.

– Nu am auzit-o să fi spus da.

– O va face.

Stilton se luptă în zadar să se elibereze.

– Vreți să vă măritați cu gândacul acesta, domnișoară Hayward? întrebă ducele.

– Nu.

Vocea îi sună aspru și hotărât.

– Așa mă gândeam și eu.

Își apăsă brațul pe gâtul bărbatului.

– Să-l omor?

– Ar fi cam problematic.

– Dar și foarte satisfăcător. Iar marea e la reflux. Ar dura cel puțin o zi până ce îi vor găsi trupul, asta dacă l-ar mai găsi vreodată.

– Nu îl omorâți, spuse Clara ezitând. Tocmai pleca.

– Chiar? Ei bine, în cazul acesta bănuiesc că e o coincidență fericită pentru tine, Stilton.

Stilton asudase tot, deși ochii îi erau răi și privirea plină de ură.

– Nu mă vrei de dușman, șuieră printre dinți.

Clara văzu că ceva se schimbă în ochii lui August.

– Ar trebui să pleci acum, domnișoară Hayward, spuse August cu o voce atât de sumbră că o făcu să se cutremure.

– Nu.

Clara făcu un pas spre el.

– Du-te, Clara!

– Nu o faceți. Nu merită. Vă rog!

Îl văzu pe August ezitând, cu fiecare mușchi din trup încordat. Se dădu înapoi brusc, iar Stilton se prăbuși ca o masă amorfă de carne, la picioarele lui.

– Pleacă de aici. Părăsește Londra, se răsti August. Sau o să am grijă eu să te afli în primul pachet cu destinația Australia, asta numai dacă nu te ucid cumva înainte. Dacă îndrăznești să mai dai ochii cu domnișoara Hayward, cu familia ei sau cu mine însumi, vorbele domnișoarei Hayward nu vor mai fi de ajuns să te salveze.

Stilton se chinui să se ridice în picioare, clătinându-se ca un bufon beat. Trase de partea din față a hainei sale împodobite și o luă la fugă pe lângă August, luptându-se să urce cât mai repede panta în direcția castelului și a trăsurii care îl aștepta.

Clara îl urmări plecând, brusc cuprinsă de un tremur incontrollabil. Un vârtej de emoții o copleșiseră, aproape imposibil de discernut – frică, dezamăgire, furie, rușine, regret, ușurare.

August se apropie și o îmbrățișă, iar ea se lipi de el, sprijinindu-se pe silueta lui puternică, urând să-și dea seama cât de mică și neajutorată se simțea.

– Am fost atât de nesăbuită, murmură ea cu gura lipită de haina lui. Nu ar fi trebuit niciodată să vin aici singură cu el.

– Nu e deloc o nesăbuintă să ai încredere în cineva pe care îl cunoști de ani buni, îi spuse August cu tărie. Ceea ce tocmai s-a petrecut aici este totalmente din cauza lui Stilton, nu a ta. Tu nu ai făcut nimic să meriți asta.

– Eu nu l-am încurajat niciodată, spuse ea nefericită. Și cu siguranță nu am vrut vreodată să-l sărut.

– Am observat.

Vocea lui August îi răsună în ureche.

– Dumnezeuule.

Închise ochii strâns înainte să se tragă înapoi.

– Cum de m-ai găsit?

– Mi-a spus Anne că te-ai dus la plimbare cu trăsura. Nu a fost greu să dau de urma unui filfizon în haină de catifea brodată și cămașă cu jabou.

Clara scoase un sunet înăbușit.

– De ce?

– De ce, ce?

– De ce ai venit să mă cauți?

August rămase tăcut destul de mult timp.

– O femeie foarte deșteaptă mi-a spus la un moment dat că nu mi se potrivește deloc să fiu gelos.

Clara scoase din nou un sunet înăbușit.

– Femeia aia habar nu avea ce spune.

August nu răspunse.

– Nu m-aș fi măritat niciodată cu el, spuse Clara cu patimă. Indiferent ce ar fi făcut.

– Ei bine, nu cred că lui Stilton i-a trecut prin minte asta.

Clara își mușcă buza.

– Chiar l-ai fi ucis?

– Da. Dacă era nevoie, ca să te apăr.

Vocea îi era egală.

– Ce barbarie din partea ta, spuse ea, observând că tremurul ce i se auzea în continuare în voce nu mai era din cauza calvarului prin care trecuse.

– Știi că termenul „barbar” era folosit de romani pentru a denumi pe oricine și orice nu era de-al lor? Întrebă el, iar Clara știu că încerca astfel să-i abată gândurile. Cei care nu se aliniau și nu-și plecau capetele supuși în fața măreției lor. În realitate, barbarii erau curajoși, șireți și necruțători, și au sfârșit prin a-i împinge pe romani înapoi până au ajuns exact în matca de unde porniseră.

– Pescuiți complimente, Excelență?

Simțea cum un zâmbet îi apărea pe buze.

– Posibil. Probabil.

– Atunci trebuie să mărturisesc că îmi plac tendințele dumneavoastră de comportament barbar, spuse ea ușor încurcată. Toate.

– Foarte bine. Atunci nu te va deranja dacă voi face asta.

Fără alt avertisment, se aplecă și o ridică în brațe.

– Ce faci?

– Te duc înapoi la Avondale.

– Ce? Nu poți să... unde... eu nu...

– Odată ajunși acolo, dacă veți avea bunăvoință, mă veți invita frumos la masă.

– Așa voi face?

– Da. Pentru că în sfârșit am un răspuns suficient de bun la întrebarea pe care mi-ai pus-o odată.

– Oh.

Își puse capul pe umărul lui.

– În seara asta iau cina cu elevele mele. Cu Lady Tabitha și cu Lady Theodosia.

– Splendid. Vin și eu.

O auzi râzând ușor.

– S-ar putea să fii singurul bărbat de acolo.

– Și mai splendid.

– Nu există termen de comparație pentru cuvântul ăla.

– Ba poate fi pentru un bărbat care s-a apucat să omoare balauri pentru frumoasa doamnă a inimii sale, spuse el pe un ton glumeț.

- Jignești familia balaaurilor, căci Stilton nu este atât de nobil.
- Ai dreptate. Mereu mi-am închipuit balaaurii ca fiind verzi sau albaștri, nu de catifea cu broderii și jabou.
- Clara deveni brusc foarte serioasă.
- Mulțumesc, spuse ea. Pentru tot.
- August o sărută ușor pe frunte, într-o parte.
- Cu plăcere.

Capitolul 16

Drumul înapoi la Haverhall dură mult, August nedorindu-și să pună la încercare prea tare picioarele calului lui deja obosit care acum ducea în spate doi oameni. Ceea ce se dovedi chiar un lucru bun, căci îi luă aproape întregul drum să-și stăpânească emoțiile și să-și reconștălească o înfățișare care să nu sperie de moarte pe cineva necunoscut și inocent cu care s-ar fi întâlnit din întâmplare.

Când August îl văzuse pe Stilton aproape siluind-o pe Clara, se acunulase în el o furie așa cum nu mai simțise vreodată, care îl inundase făcându-l să-și piardă cumpătul. Când roșul acela pe care îl văzuse în fața ochilor se mai estompase, culorile i se păruseră mai strălucitoare, zgomotele mai puternice, fiecare mișcare puțin mai pronunțată. Privind acum în urmă, nu putea spune sigur cum de nu îl ucisese pe bărbatul acela. Cum de nu îl spintecase pur și simplu în două pe Stilton sau nu îl bătuse până l-ar fi transformat într-o masă diformă și însângărată de carne.

Poate că își dăduse seama de nevoia de a scăpa de tensiunea aceea de dragul Clarei în loc să transforme incidentul în ceva și mai și. Nu ar fi ajutat-o deloc să vadă un om snopit în bătaie, deși acesta își merita cu prisosință soarta. Nu voia să riște să o facă pe Clara să se simtă vinovată și din pricina asta.

August spera că faptul că femeia îl privise pe bărbat plecând în grabă așa cum plecase, cu coada între picioare, urma să micșoreze cumva impactul a ceea ce se petrecuse, a ceea ce încercase să-i facă. Nimic din toate acestea nu fusese în vreun fel din vina ei. Stilton era un laș și un idiot și nu merita să se mai gândească fie și doar o dată la el și spera că și Clara credea la fel.

Clara părea să-și fi revenit pe drumul de întoarcere. Măcar își recăpătase culoarea din obraji, iar el o incitase la o dezbatere privind teoriile lui Aristarh care o făcuse să vorbească și chiar să râdă de câteva ori. Senzația pe care i-o dădea trupul ei lipit de al lui era pur și simplu o tortură. Căldura și parfumul ei îl învăluiseră și își dădu seama că ar fi vrut să o păstreze acolo așa pentru totdeauna, cuprinsă în căldura și siguranța brațelor sale.

Trase de hățuri oprind armăsarul pe alee și o ajută pe Clara să coboare. Ea se uită în sus la el cu ochii îngrijați.

– Te rog să nu povestești nimănui despre ce s-a întâmplat în după-amiaza asta. Nu încă.

Își puse mâna în locul unde îi fusese sfâșiat corsajul.

– O să mă duc să mă schimb și pe urmă vorbesc cu Rose. Și cu Harland, când se va întoarce.

Date fiind perioadele îndelungate de absență ale baronului, August se gândea că era posibil să vină Crăciunul până la revenirea fratelui ei. Dar se abținu să-i spună asta.

– Nu este nevoie să mai afle altcineva. Nici servitorii. Nici elevele mele.

Se uita la el implorându-l din priviri.

– Înțeleg. Atâta vreme cât înțelegi și tu că nu a fost vina ta.

– Înțeleg.

– Bine. Atunci te conduc înăuntru și până sus, în camera ta.

– Nu e nevoie.

– Te rog, fă-i pe plac barbarului.

Ea dădu din cap.

– Foarte bine.

– În plus, am de încheiat o discuție cu Anne. Mi-a spus că o găsesc în studio când mă întorc.

– Ar trebui să-ți reamintesc ca de data asta să bați, îl tachină Clara și îl făcu fericit pe August să o vadă zâmbind.

August o luă în sus pe scări. Casa era tăcută, din câte se părea, toată lumea ocupându-se cu ceva în altă parte, inclusiv servitorii. Clara se grăbi de-a lungul holului sudic spre încăperile ei, în timp ce August porni spre nord, în direcția studioului.

Aproape ajunsese la capătul holului, când ușa studioului se deschise lăsând să iasă o femeie, cu părul blond fluturându-i în cârlionți în jurul feței. Era înfășurată într-un halat cu inulte broderii, mai potrivit ca ținută de budoar după miezul nopții decât pentru

o reședință străină în miezul zilei. Se întoarse și August o recunoscuse, șocat. Nu numai că o recunoscuse. De fapt, cu cinci ani în urmă, i-ar fi fost și mai ușor să o recunoască dacă nu ar fi avut nimic pe ea.

– Lady Shelley, spuse August mecanic.

Marchiza îngheță.

– Aug... Excelență? răspunse ea cu aceeași nedumerire în glas, făcând mari ochii ei verzi. Îmi cer iertare pentru cum arăt. Speram să ajung înapoi în camera mea fără să mă bage de seamă cineva. Noi credeam că nu mai e nimeni în casă.

– Noi? izbucni August.

– Domnișoara Hayward. Rose Hayward, lămurii lucrurile Lady Shelley.

Surprinderea inițială i se dusesese, iar buzele senzuale i se curbară într-un zâmbet pe care August nu îl putu descrie decât unul foarte încrezut.

– Am comandat un portret.

– În halat de casă?

– Într-un costum, spuse ea vag, cu același zâmbet plutindu-i pe buze, părând nepreocupată deloc de faptul că era practic dezbrăcată. Tocmai mă duceam înapoi în camera mea ca să mă schimb.

– Stai aici?

– Numai astăzi. Nu știam că stai și tu tot aici. Dumnezeuule, zici că s-a dat o petrecere.

– Nu am eu norocul acela, răspunse August. Sunt aici cu afaceri în numele contelui de Rivers.

– Ce păcat! Știți ce se spune despre atunci când totul e numai muncă și nu ai parte deloc de distracție, Excelență, spuse Lady Shelley pe un ton glumeț. Iar dumneavoastră munciți mult prea mult.

Rose apărură brusc în spatele ei, ștergându-și mâinile pe o cârpă veche pătată de vopsea.

– Cine sunteți...

Ochii îi ajunseră la August și își îngustă privirea, strângând în același timp din buze.

– Dumneavoastră iarăși. Scuzele mele, Lady Shelley! Ar fi trebuit să insist să vă schimbați în studio. Ar fi trebuit să știu că e posibil ca Excelența Sa să dea târcoale pe aici, pândind în penumbră pe holuri. Este absolut jenant și complet inacceptabil.

– Oh, dar nu s-a întâmplat nimic, spuse Lady Shelley pe un ton nepăsător, chicotind din gât, în timp ce mergea mai departe în lungul

holului spre camera lui. Excelența Sa m-a văzut îmbrăcată mult mai sumar decât într-un halat.

August înjură în gând.

Rose făcu ochii și mai mici.

– Normal.

Lady Shelley izbucni din nou în râs.

– Există și avantaje atunci când ești văduvă, domnișoară Hayward, strigă ea înapoi, săltându-și obraznic părul. Multe, multe avantaje. Și nu îmi voi cere niciodată iertare pentru ele.

Rose îi aruncă lui August încă o privire nimicitoare înainte să arunce cârpa zdrențuită pe o măsuță chiar lângă ușa.

– Ce doriți? întrebă ea.

– Venisem să o caut pe Anne, spuse el pe un ton egal.

– După cum vedeți, nu este aici.

– Într-adevăr. Totuși, de vreme ce eu sunt, îmi voi face datoria de a vă anunța că sora dumneavoastră dorește să schimbe câteva cuvinte cu dumneavoastră cât se poate de curând.

– Soră-mea e plecată pentru toată după-amiaza.

– Acum s-a întors.

Încercă să nu i se citească nimic în inflexiunile vocii.

Ea închise ușa studioului ferm în spatele ei.

– E bine? A pățit ceva rău? I s-a întâmplat ceva?

– E bine. Doar că vrea să vă vorbească. Cred că este în camera ei.

Rose trecu în grabă pe lângă el și o luă spre aripa sudică, măturând scările cu fustele și dispărând din ochii lui. El se întoarse din nou spre scări înainte de a se opri brusc. Aruncă o privire în direcția în care dispăruse Rose și, găsind holul în continuare gol, se întoarse înspre locul de unde venise. Făcu hotărât câțiva pași pe hol până ce ajunse în fața ușii studioului, întrebându-se dacă își pierduse complet mințile.

Stătuse la pândă și se furișase de ici, colo, și umblase cu ochii în patru de când o reîntâlnise pe Clara Hayward mult mai mult decât o făcuse vreodată în viața lui. Fără să mai piardă nici un moment sau să mai stea să se gândească la motivele pe care le avea și la fapta pe care era pe cale să o facă, deschise ușa și se strecură fără zgomot înăuntru. Pe pedestal se afla în continuare canapeaua pe care și-o amintea atât de bine, deși acum era goală și fusese drapată în niște falduri bogate de mătase verde și strălucitoare. Drept în fața pedestalului se afla un șevalet cu o pânză lungă, dreptunghiulară. Lângă acesta

era o masă mică plină de pensule, palete și borcănase cu vopsea frumos ordonate, ca și cum pictorița tocmai își încetase munca. Înconjurând piedestalul într-un semicerc larg se găseau șevaletele elevelor și diversele instrumente trebuincioase așezate pe măsuțe lângă ele, în așteptarea celor ce le foloseau.

August dădu ocol încăperii, studiind picturile și schițele. Erau amestecate, de toate felurile, fără nici un fel de logică, alta decât a unor schițe făcute în cărbune și grafit. Cineva schițase o grădină de felul celor care se găseau probabil odinioară la Versailles, în care pusesese și fântâni arteziene și bazine de apă și ceva ce semăna cu... niște conducte? Alături se aflau schițe de plante și flori, un borcan mic pe jumătate plin cu apă și niște trandafiri chiar lângă șevalet, fără îndoiială servind ca model.

Pe lângă grădini mai era un set de schițe complet diferite, iar lui August îi trebui un minut întreg să înțeleagă ce vedea. Desene anatomiche. Ceva ce semăna cu o inimă, disecată cu țesutul tras înapoi pentru a lăsa să se vadă partea din interior. Doi plămâni, cu vasele de sânge ieșind din fiecare precum crengile unui stejar desfrunzit. Lângă șevaletul acela se afla o tavă goală, și August se hotărî nici să nu se gândească la ceea ce se aflase odinioară pe ea ca model, pentru inspirație. Făcu un pas înapoi, uitându-se la șevaletul următor.

Acesta era al lui Anne. Recunoscu din prima tușele groase și liniile clare. Desenase un fel de schemă a unei clădiri ce aducea a han de poștă, dat fiind spațiul și multitudinea de detalii dedicate grajdurilor și curților care o înconjurau. Se uită mai de aproape, cu atenție, observând încăperile mari din față, menite drept saloane de luat masa și așezarea bucătăriilor și cămarilor din apropiere. Era un plan cât se putea de exact, care dovedea un raționament atent privind fluxul oamenilor dintr-un spațiu înspre altul. Ceva ce lipsea hotelului Trenton. Se încruntă. Poate că într-adevăr trebuia să se mai gândească la modul în care era împărțit parterul hotelului. Și poate că se putea consulta cu Anne în privința aceasta.

„M-ai făcut partenera ta. Și nu există nimic pe lumea asta care să fie mai important pentru mine.”

Se trezi zâmbind în pofida voinței lui.

Se întoarse să plece și se trezi chiar în fața șevaletului masiv așezat vizavi de podium. Probabil că aici lucrase Rose Hayward, căci pensulele erau încă uune și mirosul de terebentină încă puternic. Pânza fusese acoperită cu un material ușor și delicat, ca un cearșaf,

și înainte să se gândească bine la ce făcea, trase de un colț al acestuia, făcându-l să plutească spre podea.

Recunosc instantaneu femeia care îl privea din pictură. Și i se tăie respirația. Nu pentru că era frumoasă, ci pentru că Rose Hayward reușise cumva să capteze pe pânză acea atitudine încrezătoare, aproape arogantă, din expresia obișnuită a lui Lady Shelley pe care August o găsea atât de seducătoare la orice femeie. Era evidentă în fiecare linie a trupului ei, ușor de ghicit în mătasea verde, învăluită doar în lumina aceea subtilă pe care artista o immortalizase cu desăvârșită măiestrie. Acesta era, într-adevăr, un costum pe cînste.

Aceasta era o femeie care știa bine cine era. Care nu încerca să-și ascundă cicatricea lungă ce se întindea pe șoldul ei generos sau semnul din naștere mov ce-i împodobește partea de sus a coapsei. Toate erau acolo, pe pânză, fără nici un fel de scuză sau complex. Pe vremea când fusese amantul lui Lady Shelley, femeia se rușina de ceea ce ea socotea a fi miște imperfectiuni. Încerca, așadar, să le ascundă în haine sau sub așternuturi sau în întuneric dacă nu era posibil. El nu o lăsase, iar acum, uitându-se la imaginea femeii care îl fixa cu privirea, se bucură că nu o făcuse. Poate că, într-un fel sau altul, contribuisese și el la sporirea încrederii în sine a femeii din tablou.

– E frumoasă, nu?

August tresări ca un puști surprins furișându-se prin cămări după mâncare. Nu o auzise pe Clara intrând.

– Chiar este, încuviință el.

– Ai iubit-o?

– Nu. Dar mă făcea să râd, spuse el.

– Printre alte lucruri.

– Printre alte lucruri, încuviință din nou. Soțul ei, marchizul, nu s-a purtat prea bine cu ea în timpul căsniciei lor. Eu am fost primul ei amant după moartea lui. Relația noastră a ținut exact cât timp i-a trebuit ei să înțeleagă că merita mai mult decât îi oferise căsnicia de care avusese parte. Că era liberă să își caute fericirea.

– Asta a spus și ea când a angajat-o pe Rose să o picteze. Că dorește să fie pictată în felul acesta pentru a-și face o plăcere. Sieși. Nimănui altcuiva.

– Mă bucur că este fericită.

August se aplecă și ridică cearșaful pe care îl puse din nou peste tablou.

– Bănuiesc că te-a găsit sora ta.

— Da, m-a găsit, spuse ea încet. Cred că ar enerva-o să știe că voi doi sunteți atât de asemănători, înult înalt mult decât ar fi dispusă să accepte vreodată. S-a oferit și ea să-l omoare pe Stilton, deși într-un mod care i s-ar fi potrivit de minune Inchiziției.

Clara făcu o pauză.

— Și mi-a spus și ea că nu a fost vina mea.

— Ce femeie deșteaptă!

O urmări cu coada ochiului.

— Cum te simți?

— Mult mai bine.

Scoase un sunet care aducea pe jumătate a răs, pe jumătate a oftat.

— Bănuiesc că numai datorită faptului că am ascultat o prelegere despre cât de eficient ca instrument de tortură era menghina pentru degete.

Lui îi venea să o ia în brațe. Să o strângă și să o sărute până la pierderea cunoștinței. Să o întindă pe jos, pe mătasea aceea verde și să o facă să uite tot ce se întâmplase în ziua aceea. În loc de toate astea, însă, își încrucișă mâinile la spate, nefiind sigur dacă ea era pregătită pentru așa ceva.

— De unde ai știut că voi fi aici?

— Din cauza apucăturilor barbare pe care știu că le ai.

— Foarte amuzant.

— Nu ești șocat.

Făcu un gest înspre tabloul acoperit.

— De asta.

August izbucni într-un răs zgomotos.

— În ceea ce privește acest studio, e imposibil să mă mai șocheze ceva, spuse el. Dacă înă mai chemi săptămâna viitoare însă, s-ar putea să dau de ceva care s-o facă.

Se opri puțin.

— Deși trebuie să recunosc că m-au lăsat cu gura căscată chestiile alea de acolo ce seamănă cu niște plămâni.

Arătă spre șevaletele mai mici.

Clara zâmbi încurcată.

— Li s-a cerut elevelor să facă schițe cu ceea ce le interesează. Fără nici un fel de cerințe sau interdicții, altele decât aceea de a fi în stare să-și prezinte operele restului clasei, însoțite de o explicație.

Ai fi uimit să auzi cât de multe chestii am aflat despre organele de porc săptămâna asta.

– De ce faci chestia asta? întrebă August pe neașteptate.

– Ce vrei să spui?

– Ce speri să obții? Cu riscul de a părea cel mai mare măgar, vreau să-ți amintesc că, odată ce fetele astea se înapoiază la familiile lor de la Londra, nu vor mai avea nicicând ocazia să se ocupe cu genul acesta de lucruri. Hobby-urile nu sunt deloc încurajate sau cel puțin nu acestea. Știi foarte bine acest lucru, la fel de bine ca și mine, și ca ele, la urma urmei. Și-atunci ce rost au toate asta?

Clara se uită fix la el.

– Tu să-mi zici.

– Ce?

– Ai spus mai devreme că ai un răspuns pentru mine care este suficient de bun. Aș vrea să îl aud acum, nu la cină.

August își feri privirea.

– I-am făcut lui Anne o placă gravată.

– O placă gravată?

– O placă din lemn gravată pe care să o agațe deasupra intrării la Silver Swan. A făcut ea schița, iar eu am comandat-o folosind-o ca model.

Pe fața ei se citi o clipă o expresie indescifrabilă pentru el.

– Ea a văzut-o?

– Da.

– Și?

El lăsă ochii în jos.

– S-a bucurat.

– Sunt sigură, spuse Clara cu blândețe. Dar tu?

– Și eu.

– Și asta a fost o chestie singulară? întrebă ea. Sau ești dispus să recunoști că sora ta mai are atâtea de oferit în sensul acesta?

– Dar nu m-am îndoit niciodată de inteligența sau de talentele ei. Dar nici nu vreau să-și mai facă griji pentru... nimic. Pentru prețul peștelui. Pentru cât de bine merg bucătăriile hanurilor. Pentru serviciile de spălătorie.

Ridică mâinile exasperat.

– Ceea ce este foarte nobil din partea ta, dar prin asta îi iei sentimentul de a se simți utilă, îi iei chiar scopul ei în viață.

El își trecu mâna prin păr.

— Anne nu are nevoie să...

— Tu știai că tata i-a dăruit Școala Haverhall mamei mele atunci când s-au căsătorit? o întrebă Clara brusc, întrerupându-l.

August clipi de câteva ori, detestând sentimentul acela deja familiar de vinovăție ce îl cuprindea de fiecare dată când se menționa numele Haverhall. Nu mai voia să audă nimic despre Haverhall care să nu aibă legătură cu rapoartele supraveghețorilor sau cu proiecțiile privind veniturile. Nu voia să știe cât de departe mergea în trecut ideea acestei școli în destinul familiei Clarei și nici de moștenirea pe care fără îndoială o reprezenta pentru ea.

— Mama a crescut într-o casă în care singurul lucru pentru care era responsabilă era alegerea rochiei pe care să o poarte la cină și să aibă grijă să folosească lingurița potrivită în funcție de desertul servit, continuă Clara. Dacă ar mai fi astăzi în viață, ți-ar spune și ție ce ne-a spus și nouă. Că se simțea prinsă ca într-o capcană, complet nefericită și atât de plictisită că îi venea să urle. Închipuie-ți cât a fost de surprinsă în ziua nunții ei când soțul a apărut în fața ei cu un cadou care nu era nici o bijuterie frumoasă, nici un armăsar spectaculos sau vreo casă deosebită ca dar de nuntă, ci o școală în toată puterea cuvântului și cu obiectivele, provocările și așteptările care veneau odată cu ea. Lucruri care te fac să te simți viu. Util. Important.

August simțea cum involuntar începuse să strângă din fălci. Sentimentul de vinovăție fu ușor înlocuit de acela de enervare, și profită să se agațe de el ca un om gata să se înece de un colac de salvare.

— Nu am avut niciodată intenția să desconsider existența lui Anne, dacă asta este ceea ce sugerezi.

— Nu, în nici un caz nu sugerez asta, își împlânzi Clara tonul. Știu că Anne a trăit la Marshalsea.

August încremeni.

— De unde știi asta?

— Ea mi-a zis. Gesticulă cu ambele mâini, apoi continuă: Uite ce e, eu nu încerc acum să schimb lumea. Sau, bine, poate că încerc, dar în nici un caz peste noapte. Nici măcar nu sper să se întâmple în decursul vieții mele. Dar ce s-ar întâmpla dacă destule femei ar crede în ele? Dacă ar crede că ar putea face mult mai mult decât li s-a spus până acum că pot? Clara oftă și adăugă: Nu îmi fac iluzii în așa măsură încât să uit că lumea în care trăim este lumea reală și că trebuie cu toții să ne adaptăm la ea. Lecțiile pe care le predau în

Londra în timpul anului nu sunt în nici un fel neobișnuite, inedite, prin cine știe ce abordări de subiecte neobișnuite. Dar ocazional am câte o tânără elevă care, la fel ca mine, consideră că lucrurile ar putea fi și altfel. Iar eu o invit aici ca să exploreze aceste limite, ca să vadă cât de diferite pot fi.

August o privea fix.

Clara expiră zgoinotos, roșie în obraji.

– Acum o să mă opresc din vorbit. Deși ai ignorat invitația mea de mai devreme să îți iei sora și să o pornești ca din pușcă înapoi spre Londra, nu ți-aș găsi nici o vină dacă ai face-o acum. După cum vorbea, se vedea că glumește doar pe jumătate, dar continuă: Dar dacă e să trimiți infirmierii de la casa de nebuni după mine, ai putea măcar să aștepti până la sfârșitul săptămânii viitoare?

– Crezi că mi s-a părut o nebulă ceva din ce ai spus? întrebă el.

– Sper că nu, dar asta te-ar pune în rândul unei minorități care nu e de această părere.

– Foarte bine. Prefer să mă număr în rândul unei minorități. Majoritatea habar nu are ce pierde.

– Oh!

Se uită în sus spre el.

– Îți mulțumesc. Pentru încrederea pe care o ai în mine.

– Întotdeauna, Clara.

Se aplecă și o sărută ușor pe buze, aproape ca o impresie.

– Lasă-mă doar să îți arăt cât de mult.

– Da, șopti ea.

Cu mișcări studiate, August se întoarce și se apropie de ușa studioului. La fel de meticulos, învârti cheia în broască, cu ecou puternic în încăperea goală. Se întoarce și se opri drept în fața ei. Se plecă adânc și apoi se ridică la loc.

– Dansează cu mine.

Ea deschise ușor gura, mirată.

– Poftim?

– Pot avea privilegiul să îmi acordați acest dans, domnișoară Hayward?

– Aici? Acum? Dar...

– Fără regrete, domnișoară Hayward. Și fără scuze.

– Și fără muzică, spuse ea zâmbind încet.

– Un amănunt fără importanță, pufni August.

Întinse mâna. O văzu pe Clara înghițind în sec înainte să întindă și ea mâna să o pună în a lui.

Mâna ei era caldă și el o trase spre el, strecurându-și celălalt braț în jurul mijlocului ei.

— Închide ochii, spuse el.

— August...

— Închide ochii.

Ea se mai uită o dată la el, o fracțiune de secundă, înainte ca pleoapele să-i coboare peste ochi. Mâna ei liberă se așează pe umărul lui, cu degetele atingându-i ușor ceafa.

— Perfect, șopti el înainte să facă prima mișcare.

Nu era valsul acela nebunesc pe care îl dansaseră cu zece ani în urmă, înconjurați de lumini strălucitoare și de oameni cu podoabe schipitoare. Nu era nici o orchestră care să țină ritmul, nici zumzetul constant de glasuri ale celor care încercau să se facă auziți pe deasupra celorlalți. Era ceva intim, era o petrecere doar a lor, un dans în spațiul acesta mic, un dans pe care îl făceau în liniște. Dar asta nu însemna că era mai puțin intens.

August își întări strânsoarea pe talia ei, trăgând-o și mai aproape de el, în timp ce se mișcau ușor desenând cercuri pe podea, în fața podiumului. Mâna Clarei urcă puțin mai sus pe ceafa lui, degetele-i strângându-i ușor cârlionții părului. El îi simțea trupul, fierbinte și suplu, lipit de al lui, pieptul ei ridicându-i-se și coborând. Îl urma pas cu pas și August se întreabă dacă îi simțea inima bătându-i cu putere în piept.

Își trase mâna cu mâna ei în spațiul dintre trupurile lor, lipind-o strâns de pieptul lui și își ridică degetele ca să îi mângâie obrazul. Ea rămase cu ochii închiși, dar buzele i se curbară într-un zâmbet și înclină ușor capul sub atingerea lui. Dumnezeu, ce frumoasă era acum! Ce frumoasă era întotdeauna, dar așa cum stătea acum era a lui. În momentul acesta era cu totul și cu totul a lui.

Își coborî capul și îi prinse buzele cu buzele lui, pașii devenindu-le din ce în ce mai rari până ce se opriră cu totul. La fel ca și mai înainte, sărutul lor începu încet, numai că de data asta din altă pricină. De data aceasta August nu se mai teinea să nu o sperie sau să o rănească. De data asta se temea numai că nu va putea să facă momentul acesta să dureze atât cât își dorea. Că nu va fi în stare să se țină

de promisiunea pe care i-o făcuse să o ia încet, să afle pe îndelete ce îi plăcea ei, ce o făcea să geamă sau să se zvârcolească de plăcere.

Fiindcă, Dumnezeuule mare, cât de tare o dorea! O dorea atât de tare că îl durea pur și simplu peste tot. Avea senzația că nu mai încăpea pur și simplu în pielea lui, și mădularul îi zvâcnea. Nevoia de a o face a lui chiar atunci, chiar acolo, pe dușumeaua aceea, în mijlocul nenorocitului de studio, îl cutremura pur și simplu, făcându-l să amețească de dorință. Măinile lui alunecară de la față peste umeri și în jos pe spatele ei, strângând-o ca și cum s-ar fi temut să îi dea drumul.

Și atunci ea gemu, cu gura întredeschisă, și limba ei o atinse pe a lui și se pierdu complet. Măinile îi alunecară mai jos și se încleștară pe fundul ei și o trase spre el, în el, așa cum făcuse în noaptea aceea la lumina lunii. Ea-și încolăci picioarele în jurul lui, dar fustele îi îngreunau mișcările și simți că nu era de ajuns.

– Te vreau goală. Acum.

Vocea îi sună răgușită.

– Da.

Se lăsă să alunece în jos de pe el, senzația aceea de frecare trimițând tot felul de fiori incontrolabili prin el. Se apucă să îi desfacă corsetul, observând că mâinile nu prea îl ascultau. Trase tremurând de panglicile acelea, la întâmplare, până ce îi simți mâinile pe mâinile lui, dându-l la o parte.

– Poți să te uiți, spuse ea printre pleoapele greoaie, cu buzele întredeschise și roșie la față.

El simți o furnicătură și mai puternică și gemu de dorință.

Clara reluă ceea ce făcuse el, cu mișcări măsurate, și ca într-un fel de dulce chin, una câte una panglicile rochiei ei fură toate desfăcute, iar veșmintele căzură toate la pământ, fără zgomot. Ea rămase dinaintea lui, în cămășuță, cu silueta desenându-i-se frumos, la un pas de el. Atât de aproape și de departe în același timp.

Ochii ei coborâră spre ridicătura din pantalonii lui și un zâmbet viclean îi apăru pe buze chiar în timp ce degetele i se jucau cu panglica de la gât a cămășuței.

– Încet, încet, Excelență, șopti ea.

August rămase nemișcat, în continuare neputând să-și domolească respirația prea năvalnică. Cu mișcări controlate, ea trase de capătul panglicii și partea de sus a cămășii se desfăcu, alunecându-i pe un umăr și apoi pe celălalt și apoi se alătură movei

de la picioarele lor. Iar Clara Hayward rămase în fața lui, nemaiaivând altceva decât zâmbetul larg de pe față.

Probabil că inima lui se opri se puțin înainte să pornească din nou, tunându-i în urechi în același ritm ce îi pulsa și în restul corpului. Sunetul acesta înăbuși totul în jurul lui, ochii lui zăboviră pe degetele ei care acum coborau încet pe rotunjimea sânelui ei stâng, apoi îi încercuiau sfârcul întunecat, tare ca piatra sub atingerea ei. Se uita la el cum se uita la ea, și bărbatul simți că în viața lui nu fusese atât de excitat.

— Nu te opri acolo, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

Ochii Clarei se întunecară și mâna îi alunecă mai jos. Degetele ei mângâiară abdomenul delicat înainte de a se strecura printre cârlionții întunecați dintre picioare. El o urmări cum își băgă un deget printre petalele intime, ochii i se închiseră și capul îi căzu pe spate. Mâna ei avansă mai departe și ea scoase un scâncet involuntar. Își trase mâna cu degetul ud de dorință și atunci el își pierdu toată bruma de stăpânire pe care o mai avea.

August nu-și dădu seama când se mișcă, dar o ridică pe sus, o lipi de el și din doi pași o urcă și o așeză pe marginea sofalei largi din centru. Îngenunche chiar în fața ei, și Clara se lăsă pe spate, iar picioarele i se desfăcură. Își puse mâinile pe pulpele ei, ridicându-le apoi și năturându-i coapsele, întinzându-și degetele ca să mângâie cât de mult putea din pielea aceea moale și fină. Degetele lui mari îi trecură peste oasele șoldurilor și celelalte i se strânsă în jurul fundului ei ferm și rotund.

— Nu te opri acolo, șopti ea, iar lui poate că i-ar fi venit să rădă dacă nu ar fi fost atât de fierbinte și de excitat.

August își coborî capul și își puse gura pe zona ei intimă, simțindu-i trupul cum se încordează chiar când ea suspină. O mângâie cu limba așa cum făcuse ea cu degetele mai înainte, simțind cum mușchii coapselor îi tremură sub atingerea lui. Găsi mugurașul și îl mângâie, în timp ce șoldurile ei se arcuiră în sus. O mai făcu de două ori, oprindu-se numai pentru a o privi, așa cum era, cu capul dat pe spate și mâinile încheștate în mătasea ca smaraldul.

Ea deschise ochii, cu o groază evidentă în priviri.

— Nu te opri, spuse ea, iar el auzi frustrarea și dorința din fiecare silabă.

Sânii i se ridicau și coborau, la fiecare respirație rapidă, iar el nu-și putu desprinde privirea de pe ea. Se ridică, îngenunche alături

de ea și se aplecă peste trupul ei ca să apuce un sfârc în gură. Începu să sugă și să muște ușor, lăsându-se ghidat de sunetele pe care ea le scotea. Își coborî o mână între ei, continuând să o sărute, găsi ce căuta și își strecură un deget adânc în ea.

Ea se arcui din nou în sus, icnind când el se retrase, doar pentru a intra din nou mai adânc. Era atât de fierbinte și de udă, și era foarte bine că el nu-și scosese hainele de pe el, căci acesta era singurul lucru care-l împiedica să nu se înfigă nebunește în căldura aceea, fără să se mai gândească la nimic. Își înclină capul, prinzându-i buzele de data aceasta, mângâind moliciunea de catifea a gurii în același ritm în care degetele lui îi mângâiau zona intimă. Șoldurile ei se ridicau la fiecare mișcare, de fiecare dată cu și mai multă dorință, iar el mai strecură încă un deget înăuntrul ei.

– August, răsuflă ea spre el, o clipă doar înainte să țipe.

El simți cum trupul îi înțepenește și șoldurile i se smucesc, și Clara se cutremură în convulsii cu mâna lui înfiptă înăuntrul ei. I se păru o veșnicie până ce se prăbuși la loc pe mătase, respirând greoi, cu o expresie de extaz pur zugrăvită pe față.

Dumnezeule, dar chiar era incredibilă. Până la moarte, imaginea Clarei sub el, oferindu-i-se, lăsându-se în voia lui, subjugată de puterea lui, avea să îi rămână în minte ca o urmă de fier încins.

Se ridică iute în picioare, sinulgându-și hainele de pe el. Trebuia să intre adânc în ea. Trebuia să o posede complet. Simțea nevoia asta atât de puternic, atât de tare.

Clara se ridică pe coate urmărindu-l cu privirea, cu pielea îmbujorată și ochii grei de dorință. Agrafele îi căzuseră de mult din părul care acum îi atârna ca o coaină sălbatică pe spate. Arăta ca o femeie care fusese iubită și încă iubită bine. Și care se gândea că va fi din nou.

Nu spuse nimic, nu făcu nici o mișcare să-l atingă, doar îl privi așa cum făcuse el cu ea. În cele din urmă, el rămase în picioare în fața ei, fără nimic altceva pe el în afară de pantaloni, ca să sporească plăcerea anticipației. Ea se împinse în sus și îngenunche pe sofa dinaintea lui.

– Vino aici, spuse ea, iar el se conformă.

Pentru moment.

Ea ridică mâinile și le puse pe pieptul lui, trasând cu degetele contururile pectoralilor lui și mușchii de pe abdomen, ca și cum avea tot timpul din lume. Își strecură degetele în părul din mijlocul pieptului lui și îi atinse sfârcurile. August se forță să rămână nemișcat. Mâinile

ei se ridicară și îi atinseră spatele, coborând apoi spre șale, până la betelia pantalonilor.

Fără să ezite, ea îi descheie nasturii și își strecură mâinile înăuntru, dând la o parte tot ce mai rămăsese pe el și scoțându-le de pe el. Acum membrul lui erect era liber, gros și dureros. Ea zâmbi în sus spre el, cu mâinile înconjurându-i mijlocul ca să îi cuprindă fesele și capul plecându-i-se ca să...

Dumnezeule! Un sunet pe care nu îl recunoscui îi scăpă din gât și închise ochii o fracțiune de secundă înainte ca ea să îl cuprindă cu gura. Mâinile lui se puseră ca din reflex pe capul ei și degetele i se îngropară în dezordinea sălbatică din părul ei. Fesele i se contractară și începu să se împingă în gaura aceea moale și caldă incapabil să se mai oprească.

Clara scoase un sunet ușor de aprobare. Mâinile i se plimbau de pe fund pe partea din spate a coapselor, iar limba îi aluneca în jos pe mădular și apoi din nou sus, înconjurând glandul. Simți cum mădularul îi pulsează și dorința îl copleși puternic și greoi în toate celulele.

— O să termin în felul ăsta, Clara, mugi el.

Ea supse și mai tare în semn de răspuns, iar el gemu. Părul i se lăsase în față, iar dorința de a se împlânta din nou în gura ei deveni aproape de nesuportat. August îi trase capul înapoi, și sirena lui îl privi cu ochii aceia în care ardea aceeași dorință care îl mistuia și pe el, amenințând să-l facă să-și dea drumul chiar acolo, chiar atunci.

— Nu de data asta, spuse el.

O ridică și o lăsă pe spate pe sofa, apucându-i șoldurile și desfăcându-i larg picioarele, ridicând-o înspre el. Mâna îi mângâie abdomenul și coastele, atingând cu degetul mare partea de dedesubtul sânelui.

Șoldurile ei se ridicară ușor, involuntar.

El zâmbi.

— August, șopti ea, deși suna mai degrabă ca și cum l-ar fi implorat.

El își trecu un deget peste buzele ei, peste bărbie și în jos pe gât. Făcu o pauză scurtă în locșorul de la baza acestuia înainte de a coborî cu palma deschisă pe un sân, cuprinzându-l ușor și mângâindu-i sfârcul. O simți cutremurându-se, și șoldurile i se mișcară din nou, de data aceasta și mai imperios.

— Ce faci? întrebă ea răgușit.

El îi puse din nou mâna în spatele șoldului, ținând-o nemișcată.

– Înțeleg ce anume posed.

Se puse în poziția potrivită și pătrunse brusc în căldura aceea umedă.

Clara scoase un zgomot înfundat și își petrecu picioarele în jurul mijlocului lui, strângându-l cu putere. Simțea cum mușchii ei se contractau în jurul lui și încercă să i se împotrivească, cum steluțe de lumină începuseră deja să îi joace în fața ochilor. Dorința îi pulsa în vene cu și mai multă putere decât ar fi fost în stare să controleze vreodată.

El se retrase și se înfipse din nou, o dată, de două ori, iar și iar, de fiecare dată mai tare și mai repede, nedezipindu-și ochii de pe fața ei. Plăcerea punea stăpânire pe el ca o fierbințeală de nedescris, la fiecare mișcare, mai mare și mai intensă, scaldându-i fruntea în sudoare. Respira anevoios și simțea călcăiele ei lovindu-l peste fese, mănându-l ca pe cai, mai tare, mai tare. Ea ridică o mână și își frecă sfârcurile. Mugind, August îi dădu mâna la o parte și își puse gura unde fuseseră degetele ei.

– Da, o auzi șuierând, zvârcolindu-se sub el.

Ea reacționa atât de bine, era perfectă, fusese făcută exact pentru el. Nu avea cum să supraviețuiască la așa ceva.

El își roti limba în jurul fiecărui sfârc, sugând cu putere în timp ce se înfigea în ea. Își ridică capul numai doar pentru a-i cuprinde gura.

– Vreau să termini exact acum.

Clara scânci, un sunet involuntar care trimise un alt val de plăcere prin el. August îi săltă șoldurile și se înfipse în ea și mai tare, frecându-se cu putere de partea de sus a sexului ei și în momentul acela ea ajunsese la culme. Îi țipă numele ca într-o mărturisire răgușită a extazului pe care îl simțea, cuprinsă de vânturile orgasmului neinaicunoscut până atunci. Se arcui toată, cu picioarele încordate în jurul mijlocului lui, iar mușchii interiori îi zvâcniră pulsând în jurul mădularului. El se înfipse și mai tare în ea, bucurându-se de climaxul ei, prelungind fiecare val de euforie. Degetele lui se înfipseră în șoldurile ei pe care le trase spre el în timp ce i se întuneca vederea și se apropia el însuși de sfârșit.

– Clara, mugi el, retrăgându-se chiar când propriul lui orgasm îl copleșea, dar ea era pregătită pentru el, cuprinzându-l în mâna pe care o strecurase printre trupurile lor acoperite de sudoare.

El icni și se cutreinură, pompând incontrollabil în palma ei. O plăcere de o intensitate pe care nu o mai știuse până atunci se

răspândi prin el, în valuri fără număr, unul după altul, fără pauză. În cele din urmă mișcările îi încetiniră, deși îi luă mult să se oprească de tot, cum trupul îi părea cuprins în dinamica de mecanism a felului în care făcuseră dragoste. Îi luă și mai mult să-și tragă răsuflarea și să-și recapete judecata, apoi se rostogoli pe o parte simțindu-se ușor imponderabil.

— Ar fi trebuit să facem asta acum zece ani, spuse Clara în liniștea aceea.

El izbucni în râs, luat prin surprindere.

— De acord.

— Mulțumesc.

O simți cum se mișcă și se întoarse pe o parte ca să fie cu fața spre ea.

— Pentru ce?

Ea zâmbi timid.

— Pentru... prestația ta.

— De două ori, o tachină el.

— De două ori, încuviință ea.

Zâmbetul îi dispăru.

— Și pentru stăpânirea de care ai dat dovadă. Și pentru faptul că ești atât de responsabil.

— Oh.

Era destul de uimit. Nici o femeie nu îi mai mulțumise vreodată pentru asta.

— Ar fi trebuit să vorbim mai înainte despre asta.

August se uită la ea fix.

— Cred că asta facem acum, nu?

— E-adevărat. Și să știi că apreciez lipsa ta de.. egoism.

El zâmbi larg.

— Poți să te revanșezi față de mine. Să știi că am niște idei în sensul acesta.

Îi zâmbi și ea, la fel de larg.

— Foarte bine. Și eu am.

Dorința pulsă din nou prin el făcându-l să-și piardă și răsuflarea pe care tocmai și-o recăpătase. Se aplecă în față și o sărută hulpav, dorindu-și ca momentul acesta să nu aibă sfârșit. Dorindu-și să nu mai trebuiască să plece din atelierul acesta și să se întoarcă la lumea reală. Dorindu-și să nu-și mai amintească ce fel de lume reală îi

aștepta dincolo de pereții aceștia. Și de sentimentele de vinovăție și nemulțumire care nu îi mai dădeau pace. Se trase înapoi.

– Ești fericită?

– Nemaipomemit de fericită.

Se încruntă ușor nedumerită.

– Ce întrebare ciudată!

El clătină din cap, întrebându-se ce mama naibii făcea. Acesta era de obicei momentul în care se ridica, își punea hainele pe el și pleca. În loc de asta, însă, se trezi că era întins gol pe o sofa într-un studio de pictură cu o femeie care tocmai îi zguduise lumea din temelii și pe care o întreba dacă e... fericită. Poate că își dorea să fie lăudat.

– August? spuse ea, părând îngrijorată.

După cum și trebuia de altfel. Tot acest episod era îngrijorător.

– Dacă nu ai mai putea să predai la Haverhall, ce ai face? întrebă el. Clara îl privi fix.

– M-aș duce să predau în altă parte.

El se întinse după mâna ei și își împleti degetele printre ale ei.

– Unde?

– Mi-ar plăcea să spun Oxford. Sau poate Cambridge dacă m-ar accepta. Se strâmbă jenată.

– Vorbesc serios.

Ea își propti capul pe o mână.

– Faptul că sunt profesoară îmi dă un scop în viață. Acum privea în gol, visătoare, ca și cum nu mai era acolo, ci departe. Apoi adăugă: Nu cred că m-aș putea opri vreodată, indiferent ce s-ar întâmpla. Indiferent ce s-ar schimba în jurul meu, aș încerca mereu să găsesc o cale prin care să mă întorc la asta.

Ceea ce ar fi trebuit să îl facă să se simtă mai bine. Ea era pregătită să meargă mai departe, chiar dacă nu era pregătită să îi spună și lui de ce. Doar că în pieptul lui se aduna un ghemotoc de senzații care îl făceau să-l doară inima.

– Oxford ori Cambridge ar fi norocoase să te aibă.

Privi în jos la degetele lor împreunate.

– Dacă vei avea nevoie vreodată de referințe...

Se opri înainte să privească din nou în sus.

– Dacă ai avea nevoie de ceva vreodată, Clara, mi-ai spune?

Ea-i evită privirea.

– Nu sunt sigură ce vrei să spui.

– Exact asta. Dacă ai avea nevoie vreodată de... ajutor.

Voia ca ea să aibă încredere în el. Avea nevoie să știe că ea avea încredere în el.

Ea se uită din nou la el, cu ochii aceia întunecați, imposibil de citit.

– E foarte frumos din partea ta.

August își înghiți sentimentul de neputință.

– Tatăl meu nu a cerut niciodată ajutor, spuse el.

– Adică atunci când s-a dus la închisoare?

– Chiar și înainte de asta. Tatăl meu... Habar nu avea de ce vorbea despre asta, dar acum că începuse părea că nu se mai poate opri. Tatăl meu era un jucător de noroc împătimit, complet nesăbuit și egoist. Și-a sfidat familia ca să se căsătorească cu o actriță și să-și dedice viața noțiunii foarte populare și romantice de dragoste adevărată. Doar că, după ce s-au căsătorit, a jucat la cărți tot ce aveau și tot ce nu aveau. Și când s-a întâmplat asta, a furat de la familia lui ca să-și acopere datoriile.

Degetele Clarei le strânsesă mai tare pe ale lui.

– Mama era o femeie de treabă. Cred că până în ziua în care a murit a fost convinsă că îl va putea schimba. Dar sigur că nu a făcut-o. Și până în momentul în care a fost aruncat în cele din urmă în închisoarea datornicilor, nu mai rămăsese nimeni căruia să-i pese.

– Îmi pare rău, șopti Clara.

August ridică din umeri.

– Am petrecut doi ani pe străzi, spuse el. Știu ce înseamnă să mori de foame. Știu ce înseamnă să îți fie atât de frig încât pielea de pe degetele de la mâini și de la picioare să îți degere și să se cojească, lăsând în urmă carne vie. Știu ce înseamnă să trebuiască să te aperi de cei care te-ar uide ca să-ți ia pantofii din picioare. Dar oare aș fi eu unde sunt acum fără să fi trecut prin toate astea? Nu știu.

– Și asta te face fericit? Întrebă ea dintr-odată. Că ești unde ești tu acum?

El ar fi trebuit să se aștepte ca ea să îi răspundă cu o astfel de întrebare, dar cu toate acestea îl luă pe nepregătite. Ceea ce era și mai enervant era că nu părea să aibă la îndemână un răspuns onest care să-i placă.

El își desprinsese degetele din strânsoare și întinse mâna ca să îi dea la o parte părul des ce-i contura fața.

– Nu-mi pot închipui nici un alt loc pe pământul acesta unde mi-ar plăcea să fiu acum, înurmură el, plecându-și capul ca să îi sărute pielea netedă a umărului. Și nici tu nu îți poți închipui cât de fericit mă face chestia asta.

O auzi oftând și știi că nu păcălise pe nimeni. Dar ea nu spusese nimic, pur și simplu se lăsă pe spate, uitându-se în sus spre el cu ochii aceia întunecați, care păreau atotștiutori. Ea întinse mâna și îi atinse fața cu vârful degetelor, ca o fluturare de aripi invizibile înainte ca buzele să i se curbeze în zâmbetul acela vag pe care i-l cunoștea atât de bine.

– Atunci, foarte bine Excelență. Ce ar fi să-mi arătați cât de fericit?

Capitolul 17

Pe vremuri, Clara detesta seratele.

Părinții ei insistau să facă astfel de petreceri în mod regulat, ca un fel de spectacole de bogăție și extravaganță care îi făceau pe toți cei care se considerau cineva în societate să dea din coate fără rușine pentru a-și face rost de invitație. De obicei Clara se trezea așezată între doi burlaci eligibili, iar maică-sa avea grijă ca amândoi să fie niște tipuri cu vederi cât de cât liberale. Sau măcar cât se putea de liberale pentru niște bărbați crescuți în puf, cu titlu nobiliar cu tot. Aproape de fiecare dată, Clara se plictisea peste măsură.

O singură dată își amintea Clara să fi fost captivată de partenerul ei de masă și la fel păruse și el de ea. El petrecuse zece ani lucrând pentru Compania Hudson's Bay în niște teritorii necunoscute, mult mai la nord față de civilizația pe care o reprezentau orașe ca Boston ori New York. Poveștile lui o fascinaseră, iar el păruse încântat să îi răspundă la fiecare întrebare pe care o pusese ea cu detalii, chiar dacă uneori șocante.

Clara se trezi așteptând cu nerăbdare această cină, anticipând o seară deosebită ca aceea de atunci.

Nu numai pentru că știa deja că discuția avea să curgă liber, fără ca vreo întrebare să pară necuviincioasă sau lipsită de obiect, fără ca vreun răspuns să pară prea tehnic sau prea radical. Nu numai pentru că absolut fiecare persoană de la masă avea ceva fascinant de împărtășit. Ci pentru că lângă ea avea să fie așezat un bărbat care participase la toate acestea. Care îi cunoștea trupul, mintea și sufletul.

Se înbrăcase cu grijă în seara aceea sau cel puțin cu suficientă grijă cât îi permitea garderoba ei limitată. De când plecase din studio și se strecurase neauzită în odăile ei, se simțea de parcă sclișea din interior. Se surprinse zâmbind și roșind aiurea, din când în când, simțind furnicăături pe piele amintindu-și cum o atinsese August, dorindu-și cu o ardoare aproape dureroasă să o atingă din nou.

Cu August era altfel. Mai avusese doar un singur iubit înainte de August – un tânăr pictor italian care fusese la fel de priceput cu trupul ei cum fusese și ca artist. Ca profesor al ei, îi pusese pur și simplu trupul pe jar sub luna superbă din Toscana și ca studentă a lui, însetată de cunoaștere, învățase și ea să facă același lucru pentru el. Cu toate aceasta, nici unul din ei nu avusese alte așteptări de la celălalt în afară de plăcerea fizică. Existase respect și admirație reciprocă din partea amândurora, dar nu fusese vorba de nici un fel de alte emoții mai profunde. Nimic de genul acesta, care să o lase fără suflare în prezența lui sau să îi facă inima să tânjească ainar când nu era cu ea.

Era absolut conștientă că undeva fusese depășită o limită pe care ea, una, nu intenționase niciodată să o încalce cu August Faulkner. Sau poate că limita aceea fusese depășită cu zece ani în urmă, într-o sală de bal, iar ceea ce se întâmpla acum era doar punctul culminant al unei inevitabile stări de fapt. Însă tot ceea ce simțea – dorul neostoit, constanta dorința fizică – erau lucruri pentru care nu fusese cu adevărat pregătită. Era o emoție care o copleșea, care o consuma pur și simplu în interior, ca un ciclon care se abătuse pe neașteptate peste un amărât de marinăr netemător. Iar acum ea era prinsă exact în mijlocul furtunii.

Ceea ce, desigur, nu schimba nimic. Deși putea profita de aceste ultime săptămâni în Dover, departe de ochii comentatorilor necruțători de la Londra, când se terminau acestea, avea să se termine și tot ceea ce era între ei. Dacă intenția Clarei era să continue

să predea, indiferent unde anume, trebuia să-și păstreze reputația intactă.

Deja ura chestia asta. Doar că nu avea ce să facă, asta era realitatea.

Clara își părăsi încăperile, hotărâtă să lase realitatea deoparte pentru încă o noapte și să se bucure de timpul care îi mai rămăsese. Curând nu se va mai putea bucura de August. Curând nu va mai avea o slujbă sau un scop în viață. Dar acum era acum și avea să-și facă griji pentru asta mâine.

Le întâlni pe Tabby și Theo în hol în timp ce cobora scările. Tabitha aranja din nou florile în vaza așezată exact în mijlocul mesei rotunde din centrul holului, cu un șal albastru brodat drapat elegant pe umerii ei și cu părul ei argintiu aproape aurit de razele ce intrau pieziș pe ferestrele înalte ale holului.

– Trandafirii aceia sunt absolut uimitori, spuse Clara apropiindu-se, măsurând din ochi efectul extraordinar creat de combinația de fucsia și bobocii aceia roz pal.

– Nu-i așa? Mi i-a tăiat Amelia din grădinile din spate. Zice că unor soiuri de trandafiri le merge mult mai bine dacă sunt tăiați puțin mai agresiv.

Mai înfipse încă un boboc în vază și aruncă o privire spre Clara.

– Arăți extraordinar în seara asta, draga mea, comentă ea. Probabil că ai ieșit la aer curat. Ceea ce te-a îmbujorat minunat, exact cât trebuie.

– Mulțumesc.

Clara își impuse să nu roșească și mai tare. Nu aerul curat fusese cel care-i făcuse bujorii din obraji, dar nu avea de gând să o contrazică.

– Excelența Sa mi se va alătura la cină în seara asta, spuse ea pe un ton despre care speră că era cât se poate de obișnuit.

– O, ce drăguț, spuse Theo cu un zâmbet șiret. Mi-a fost teamă că l-am rușinat peste poate. Știi, atunci când am întrebat dacă i-ar plăcea să slujească drept model la oră.

Zâmbi larg, și ochii îi sclipiră.

– Cred că Excelența Sa a trecut peste chestia asta, spuse Clara chicotind.

– Cine a trecut peste ce?

Harland intră în hol cu Rose pe urmele lui și le sărută galant pe obraji și pe Tabby, și pe Theo înainte să se apropie să facă același lucru și cu Clara.

— Harland, spuse ea clipind uimită, nu te așteptam la cină.

— M-am întors din oraș mai devreine decât mă așteptam, spuse el.

Privirile Clarei se mișcă între frate-său și Rose, dar nu putu să le citească nimic pe fețe. Dacă Harland fusese în oraș, ar fi luat corespondența. Poate că venise vreo veste de la Londra. Poate că venise vreo veste despre corăbii...

— Nu încă, șopti el, din câte se părea citindu-i gândurile. Nu am primit încă nici o veste de pe docuri. Dar va veni curând. Sunt absolut sigur. Nu-ți pierde speranța.

Clara dădu din cap, încruntându-se ușor și simțind cum o cuprinde un nou val de anxietate. Știa foarte bine că nu aveau nimic de făcut în afară de a aștepta, dar sentimentul de nesiguranță devenea din ce în ce mai pronunțat cu fiecare zi ce trecea.

— Dar arăți minunat în seara aceasta, Clara, continuă Harland suficient de tare ca să audă toți cei din jur, distrăgând-o de la gândurile negre. O măsură de sus până jos, cu o ușoară expresie de consternare pe față. Arăți... diferit. Ți-ai schimbat ceva la păr?

Ea se forță să zâmbescă. Era adevărat, îi luase o viață să repare ce stricase ducele de Holloway la coafura ei.

— Nu cred, nu, răspunse ea. Dar îți mulțumesc pentru compliment.

Trase adânc aer în piept. Tocmai le spuneam lui Theo și Tabby că Excelența Sa ni se va alătura la cină, spuse ea.

— De ce? întrebă Harland.

Clara îl săgetă cu o privire în care, spera ea, se citea o adinonestare rece.

— Pentru că l-am invitat eu.

— l-ai trimis invitația scrisă cu hieroglife? întrebă Rose inocent. Sau a învățat să citească de săptămâna trecută până acum?

Din mijlocul holului, Tabitha izbucni în râs.

Clara se posomorî și își ignoră sora.

— Aș putea să presupun, Harland, dată fiind lipsa petelor de sânge de pe hainele tale și faptul că pari proaspăt bărbierit, că ni te vei alătura și tu? întrebă Clara.

— Exact.

Se uită intens spre Clara.

– Atunci să înțeleg că Holloway a terminat cu ce avea de făcut aici? Clara ridică din umeri, cu o expresie egală pe figură, uitându-se printre frații ei.

– Nu aş avea de unde să știu așa ceva. Îl poți întreba chiar tu în seara asta. Dar te rog să încerci să te comporți cum trebuie. De fapt, să încercați amândoi. O să fie aici în curând.

– Dar eu mereu mă port cum trebuie, replică Harland.

Clara se strâmbă spre el, chiar când apăru valetul ce se apropie direct de ușă. O deschise și pe podeaua de marmură lustruită se reflectă lumina aurie și caldă a apusului. Atunci intră ducele de Holloway, strângând din ochi ca să se obișnuiască cu penumbra holului când ușa se închise în urma lui.

– Bună seara, Excelență, spuse Theo, ieșindu-i în cale să-l întâmpine. Ce bucurie că ați putut fi alături de noi în seara aceasta!

– Lady Theodosia.

August se înclină ca un cavaler în fața ei și îi luă mâna pe care o duse la buze.

– Milady, dați-mi voie să vă complimentez cu privire la modul în care arătați. Culoarea aceea mătăsoasă pe care o aveți vă vine absolut spectaculos.

Femeia corpulentă se fâstăci de plăcere.

– Și eu care credeam că este vorba de rochie.

– Și de asta.

El îi zâmbi larg, și Theo chicoti ca o fetiță.

– Dacă-mi permiteți, milady, aş vrea să vă prezint scuzele mele pentru felul în care v-am inoportunat mai devreme, dând buzna așa peste dumneavoastră.

Lady Theodosia făcu un gest cu mâna.

– Scuzele dumitale nu trebuie prezentate deloc, drăguțule, fiindcă nu am fost deloc jignită. De fapt, îmi făceam griji pentru sensibilitățile dumitale.

– Sensibilitățile mele sunt bine-mersi.

Întâlni privirea Clarei peste umărul ei.

– Este posibil chiar ca între timp să fi ajuns chiar mai puțin... sensibile.

Clara se uită în jos simțind cum fierbințeala începe să-i cuprindă obraji. Încercă în același timp să nu le întâlnească privirile lui Harland sau Rose, care se uitau fix la ea, fără a spune nimic.

— Oh, ce bine, spuse Theo. Atunci ce-ar fi să mergem să vedem dacă e gata cina?

— Într-adevăr, încuviință Tabitha. Fetele ne așteaptă deja în sufragerie.

Tabitha se alătură surorii ei, luând-o de braț pe Theo.

August înaintă mai departe prin hol, împărțind în stânga și în dreapta saluturile potrivite, la care i se răspunse cu bucurie de Tabby și, după cum se promisese, cu amabilitate de Harland și Rose. Zăbovi puțin până ce trecură ceilalți patru de el și apoi îi întinse Clarei brațul.

— Toată seara am așteptat asta, inurmură el.

— Cina?

— Mai degrabă desertul de după ea.

Clara se înroși din nou. La dracu', dar se simțea ca la șaisprezece ani.

Mâna lui îi mângâie pielea de pe antebraț, trimițând fiori de dorință prin tot trupul ei.

— Crezi că ar fi posibil să sărim complet peste cină? șopti el. Crezi că ar observa cineva?

— S-ar prea putea să observe.

Clara înghiți cu greutate, simțind cum instinctele îi pulsau în stomac.

— Nu mă pot sătura de tine. Și nu mai pot suporta să aștept...

— Despre ce tot șușotiți voi acolo? întrebă Rose, întorcându-se să se uita înapoi la ei cu o privire suspicioasă.

— Tocmai îi spuneam domnișoarei Hayward cât de mult am așteptat seara asta, spuse el încet.

August se opri la ușă, măturând cu privirea sufrageria plină ochi de cele opt tinere care sporovăiau vesele.

— Unde este Anne? întrebă el, întorcându-se spre Clara.

Clara se încruntă. Anne și Phoebe lipseau amândouă.

— Poate că au întârziat la cină.

— Cine a întârziat? întrebă Tabby care se oprise și se întorsese și ea.

— Anne și Phoebe.

— Ce ciudat, spuse Clara. Ele sunt mereu atât de punctuale!

— Sunt sigură că au pierdut pur și simplu noțiunea timpului, spuse Clara, deși o senzație stranie începea să încolțească în ea, ca un fel

de trepidație și neliniște. O să trimit pe unul dintre valeți sus în camerele lor ca să vadă dacă sunt acolo.

– Mă duc eu, spuse Rose, alunecând pe lângă Clara și aruncându-i lui August o privire lungă. O să fie mai iute așa.

Dispăru în holul de unde veniseră.

– Eu nu am mai văzut-o pe Anne de după-amiază, spuse Tabby. Chiar după ce domnul Stilton a venit să te aducă de la plimbare.

Clara înțepeni.

– Poftim?

– Când te-ai întors tu de la plimbare cu acel domn Stilton atât de oribil îmbrăcat. Poate că îți este prieten, dar trebuie să remarc că omul este complet daltonist. Le-am văzut pe Anne și Phoebe vorbind cu el afară pe alee.

– Dar nu domnul Stilton a fost cel care m-a adus înapoi la Avondale, spuse Clara încet, ca și cum, dacă și-ar fi îngăduit să se gândească la ce însemnau cu adevărat vorbele lui Tabby, poate că ar fi intrat într-o panică de nedescris. M-a adus Excelența Sa.

– Când s-a întâmplat asta? Întrebă August pe un ton pe care Clara nu îl mai auzise niciodată folosindu-l. Când a fost aici?

La auzul glasului lui, Tabby se făcu albă la față.

– Nu știu. Poate în jur de trei?

– Și sora mea s-a urcat în trăsură cu el?

Tabby clipi de câteva ori.

– Nu știu. Nu cred, dar nu am de unde să știu cu siguranță. Eu i-am văzut doar în trecere, pe fereastra holului. Domnișoara Phoebe avea geanta aia de doctor a ei. Eu am presupus că domnișoara Hayward era acolo...

– Domnișoara Hayward nu era acolo, spuse August atât de încet, încât Clara aproape că nu îl auzi.

– De ce te-a adus acasă Holloway, Clara?

De data aceasta Harlând vorbise cu un ton care ei îi dădu fiori de gheață pe șira spinării.

Din nou cel care răspunse fu August.

– Domnul Stilton și-a exprimat dorința să... avanseze în relația lui de prietenie cu sora ta. Și nu a acceptat cu prea mare ușurință refuzul ei.

– Ce ți-a făcut, Clara?

Fața lui Harland părea cioplită în granit și avea pumnii strânși.

Ea simți cum fața începe să-i ardă de furie și dezgust.

— A încercat să... mă sărute și...

— Asta a fost tot ce a încercat. Am avut eu grijă să nu aibă șansa să încerce altceva, se răsti August.

Privirea lui Harland îl săgetă pe August plină de mânie.

— Și abia acum îmi spui?

— Eu i-am spus să nu îți spună, izbucni Clara. S-a rezolvat. Și oricum nu te privește pe tine.

Fratele ei se întoarse spre ea.

— Nu mă privește pe mine? strigă el. Permite-mi să nu fiu de acord.

— Excelență?

Vorbele se auziră de la valetul care stătea acum în cadrul ușii cu o figură precipitată.

— A venit un... băiat care zice că trebuie să...

Se întrerupse brusc la apariția lui Jonas care intră în goană în hol. Valetul dădu să-l înșface, dar August îi făcu semn să îl lase. Ochiii băiatului erau plini de îndârjire, dar asta până ce îl văzu pe August și se luminară puțin.

— E un om care o are pe sora dumneavoastră, domnule, reuși să spună respirând întretăiat.

— Ce? întrebă August, încruntându-se amarnic.

— Domnișoara Anne. Cea care inunțește la Swan.

Clipi de câteva ori când văzu expresia de pe fața lui August.

— A zis că e secretul nostru că e sora dumneavoastră și inunțește acolo totuși și așa mai departe.

Cuvintele îi ieșeau de pe buze ca un șuvoi de nestăvilit.

— Dar omul asta avea un pistol. M-am gândit că ați vrea să știți.

Un mușchi pulsa incontrollabil într-o falcă a lui August. Aproape că vibra de aceeași violență abia înfrânată pe care Clara i-o văzuse pe stânci. Numai că de data aceasta, ea nu era sigură că va reuși să se stăpânească în vreun fel.

„Nu mă vrei ca dușman“, spusese Stilton.

Clara nu îl luase în serios. Închise ochii, simțind că îi vine să vomite. Dacă Stilton atingeia fie și numai un fir de păr de la vreuna din cele două fete, avea să-l omoare cu mâna ei.

— Unde? întrebă August.

— Lângă casa lu' mama. Pot să vă arăt.

Clara se răsuci pe loc ca să îl vadă pe August făcând deja pași mari către ușă, cu Jonas topăind pe lângă el.

– Vin cu tine, spuse ea, luând-o la fugă ca să îl prindă.

– Și eu, se auzi Harland în urma ei. În caz că nu nimerești să-l ucizi din prima.

– Nu ăm nevoie de ajutor. De la mici unul dintre voi.

August deja cerea să îi fie adus un cal, iar Harland făcu același lucru.

– E numai vina mea, murmură ea.

– Nu este vina ta, spuse August. Este pur și simplu vorba de un om care a eșuat în ce a vrut să facă și mă învinovățește și mă disprețuiește pe mine pentru eșecul lui. Un bărbat care a devenit bogat prin moartea primei lui soții. Un bărbat despre care bănuiesc că s-a gândit că poate obține mai mult de atât.

Clara se uită la el îngrozită, când înțelese brusc despre ce era vorba.

– Tu crezi că Stilton și-a omorât soția? șuieră ea spre el.

– Iar acum o are pe soră-mea.

Clara își apăsă degetele pe ochi, făcând să-i danseze punctulețe luminoase sub pleoape.

– Și Phoebe. O, Doamne!

Nici nu concepea că bărbatul ar fi putut să o ucidă pe una dintre ele sau pe amândouă numai ca să le facă în ciudă sau pur și simplu din ură. Sau că le-ar forța... Întrerupse gândul acolo, lăsând mâinile să-i cadă pe lângă corp. Adevărul era că habar nu avea Clara de ce era el capabil.

Ajunseră la grajduri, iar August aproape că îl împinse pe bietul valet la o parte ca să termine el însuși de înșeuat calul. Un alt valet se apropia cu alți doi cai de dârlogi, iar Harland înșfăcă hățurile unuia dintre ei și se aruncă în șa. Clara îl urmă suindu-se pe celălalt.

– Nu o să vă aștept, se răsti August urcând.

Îl ridică pe Jonas în aer și îl puse în fața lui și dădu pintoni armăsarului, făcându-l să o ia la galop înainte ca acesta să ajungă cu fundul pe cal. Harland și Clara o porniră pe urmele lui, goniți de panică și îngrijorare amarnică. Stilton avea un avans de trei ore față de ei. Trei ore în care ar fi putut să... Clara se întrerupse. Nu o ajuta defel să se gândească la ce era mai rău.

Străbătură ca vântul aleea și apoi drumul șerpuit. Vântul îi biciuia Clarei fața, făcându-i ochii să lăcrimeze și lacrimile să i se prelingă

pe față. Probabil că Jonas îi spusese lui August pe unde să o ia, căci acum cotea trecând peste câmpuri și drumuri cu urme de căruță fără să încetinească, deși milele zburau parcă. Drept în față se distingea în depărtare un acoperiș coșcovit, pe jumătate căzut dincolo de creasta de pământ...

Clara aproape că zbură din șa peste capul calului când animalul se opri brusc trenurând, într-un efort fantastic de a evita armăsarul lui August care se propti pe picioarele dinapoi oprindu-se și el. Lângă ea, praful se ridică în aer din cauza calului lui Harland care trase frenetic de hățuri. Clara se luptă să nu se prăbușească, apucându-se cu anibele brațe de grumazul calului ei care acum se mișca în loc, într-o parte și în alta.

Praful din aer se așează încet la lor, iar Clara reuși să-și potolească suficient armăsarul încât să vadă siluetele a două femei ce veneau spre ei. Cea din dreapta avea părul negru, cea din stânga avea cozi castanii. Erau îmbrăcate în rochii simple, dar cea din stânga avea niște pete stacojii prevestitoare de rău pe partea din față a fustelor. August deja se dăduse jos de pe cal și alerga înspre ele. Descălecă în grabă, și Clara îl urmă.

— Dumnezeu, Anne, spuse el înainte să o cuprindă pe soră-sa într-o îmbrățișare puternică.

La fel de iute se dădu înapoi și îi puse aniândouă mâinile pe umeri.

— Ai pățit ceva? strigă el.

Anne îi zâmbi cu o expresie încordată pe față, dar suficient de stăpână pe ea.

— Nu sunt rănită.

Lângă Clara, Harland se aplecase în fața lui Phoebe.

— Ai nevoie să stai jos? Îți curge sânge de undeva, întrebă el precipitat atingând marginea fustelor ei pătate. Ce s-a întâmplat? Ești...

— Sunt bine, dr. Hayward, zise Phoebe. Nu este sângele meu.

— Atunci ce... cine...

— Este al domnului Stilton. S-ar putea ca el să aibă nevoie de un doctor.

O privire de satisfacție răutăcioasă sclipi în ochii lui Phoebe.

— Sau poate nu. Nu cred că se simte prea bine acum. Și în mod sigur, haina aceea oribilă a dumnealui este cât se poate de distrusă.

— Distrusă, într-adevăr, repetă și Anne cu o voce oțelită. Ceea ce a fost absolut imposibil de evitat, date fiind circumstanțele.

Cele două fete schimbă priviri între ele...

– Ce naiba a fost în mintea voastră? tună August. Cum v-a trecut prin cap să plecați cu...

– Am crezut că tu și domnișoara Hayward zăceai undeva într-un șanț, pe moarte, îl repezi Anne dând din cap scârbită. Stilton a apărut chiar când eu și cu Phoebe intram pe domeniul Avondale. Ne-a spus că ați avut un accident îngrozitor. Tu și domnișoara Hayward. Și că aveai nevoie de mine și că nu era timp de pierdut.

– Iar eu m-am dus cu ea. Ca să ajut și eu la salvare cât mă pricep, adăugă Phoebe.

Privirea lui Anne deveni sumbră.

– Eu îl cunoscusem deja și nu aveam nici un motiv să nu am încredere în el, spuse ea, iar Clara simți că i se strânge stomacul. A jucat foarte bine rolul de prieten speriat, îngrijorat, preocupat de binele vostru, continuă Anne. L-a pus pe vizitiu să ne ducă la o căsuță goală din nordul orașului în cea mai mare grabă. Iar eu eram atât de înnebunită de posibilitatea de a te pierde că nu m-am oprit nici măcar o clipă să mă gândesc că era posibil ca Stilton să aibă motive ascunse.

August scoase o înjurătură.

– A dat drumul vizitiului imediat ce am ajuns acolo și abia după ce a plecat acesta a scos un pistol și a zis că o va împușca pe una dintre noi dacă cealaltă încearcă să fugă. A spus că nu are nici un fel de problemă în a uide ca să obțină ce vrea. Și din câte se părea, tu îi furaseși ceva la care ținea foarte tare și voia să-ți plătească exact cu aceeași monedă.

Clara rămase cu ochii fixați asupra lui Anne, neîndrăznind să se uite la August.

– Dar eu nu cred că Stilton a cumpănit cum se cuvine toată planificarea pe care o presupune o răpire ca lumea, spuse Phoebe rece. Erau atâtea necunoscute. Atâtea amănunte neprevăzute ce puteau să apară.

– Amănunte neprevăzute?

August se uită când la soră-sa, când la Phoebe, alarmat.

– L-am implorat pe Stilton să se însoare cu mine, spuse Anne sumbră. Să mă ia și să mă ducă departe cu el. Departe de fratele meu obsedat de control, sufocant, imposibil, care voia să mă forțeze să mă mărit cu cineva de trei ori mai bătrân decât mine ca să-și sporească averile și proprietățile.

– Și el te-a crezut?

– A fost foarte convingătoare, comentă Phoebe.

— Iar el părea că deja nutrește uriașe resentimente față de tine, dragă frate, adăugă Anne. Cine sunt eu să distrug așa o ură profundă?

— Doamne, Dumnezeu! exclamă August, apoi trase o înjurătură.

— Exact asta a spus și el când eu am pus mâna pe pistolul pe care îl lăsase pe masă în graba lui de a se pregăti pentru fericita noastră uniune.

— L-ai omorât, exclamă August cu o voce întretăiată.

— Nu, răspunse Anne veselă. Dar când i-am strigat lui Phoebe să fugă după ajutoare, și el a dat să se repeadă la ea, să o oprească, e posibil să-mi fi alunecat degetul pe trăgaci.

— L-ai omorât?

— Sigur că da.

Acum ea se uita la frate-său cu o privire neîncrezătoare.

August își plecă fruntea, cu o expresie posomorâtă pe față.

— Îmi pare atât de rău, Anne. Nu ar fi trebuit niciodată să îngădui ca tu să fii prinsă într-o situație în care să trebuiască să...

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează, se stropși Anne. Am crescut într-o pușcărie, August. Și pe urmă, pentru o vreme, am stat în locuri în care erai silit să-ți porți de grijă cu mai multă osârdie decât alte fete. Am avut parte de o mulțime de lecții pe care a trebuit să le învăț și să fii sigur că le-am învățat foarte bine. Stilton m-a prostit o dată. Nu i-am permis să aibă o a doua ocazie.

August se holba la ea.

— Ar fi nevoie de mult mai mult decât un filfizon răzbunător, prost și îmbrăcat aiurea ca să-mi vină de hac mie, August. Nu sunt atât de fragilă.

— Nu, spuse el cu o voce distantă. Nu ești.

— Și unde este Stilton acum? întrebă Harland rupând tăcerea ce se lăsase.

— E în continuare în căsuța aceea, presupun, spuse Phoebe făcând un gest spre acoperișul coșcovit ce se vedea în continuare în zare. E cam greu să ajungi prea departe cu un glonț în genunchi. L-am bandajat cât am putut de bine. Deși experiența mea inmedicală este încă limitată, aș spune că este în pericol să-și piardă piciorul dacă nu este tratat la timp. Sau este posibil să îl piardă oricum.

Clara îl văzu pe Harland schimbând o privire cu Holloway.

— Lasă-mi-l mie, îi spuse frate-său ducelui.

— Nu. Mă ocup eu de el.

August era negru la față.

– Nu o să ți folosească absolut la nimic surorii tale să fii spânzurat pentru omor.

– Ar trebui să-i găsească mai întâi trupul, mugi ducele.

– Dar nu pot să te las să umbli de colo-colo prin Dover în căutarea unui loc în care să ascunzi un cadavru. Am și eu ceva la afacerea asta, Excelență. Dați-mi voie să mă ocup eu.

August strânse din buze. Aruncă o privire spre Clara înainte de a se uita din nou la Harland.

– Bine. August avea trăsăturile ca sculptate în gheață. Ai grijă să se facă.

Harland încuviință din cap.

– Foarte bine.

Se ridică, își luă calul și se făcu nevăzut dincolo de creasta de pământ.

– Ei bine, spuse Anne, presupun că am cam întârziat la cină.

August scoase un zgomot înfundat.

– Nu înțeleg, cum de poți să glumești în condițiile astea?

– Pentru că, August, eu sunt bine. Phoebe este bine. Singurul care nu e bine e nemernicul care a meritat tot ce a primit.

Avea privirea rece și detașată.

– Dacă vrei să mă vezi cuprinsă de istericale și să mă jeluiesc pe aici, va trebui să îmi dai niște indicații din timp și, dacă se poate, și un scenariu pentru rol. Căci nu ai fost tu singurul care a trebuit să învețe să supraviețuiască tot amarul acesta de ani, dragă frate.

August își trecu din nou mâna prin păr, în mod evident agitat.

– Acum, dacă ai fi atât de bun să ne duci înapoi la Avondale, ți-aș rămâne recunoscătoare. Nu pot vorbi în numele lui Phoebe, dar pentru mine a fost o zi lungă.

Clara se apropie de August și își puse în trecere mâna pe brațul lui, într-un gest blând, înainte să se ducă să-și ia calul de frâie.

– Vino, spuse ea. Hai să mergem acasă!

Capitolul 18

Acțiunile nemernicului de Mathias Stilton îl zguduiseră pe August din străfunduri.

Nu din cauza a ceea ce s-ar fi putut întâmpla, deși asta îl ținea în continuare treaz uneori nopțile, ci fiindcă înțelesese brusc faptul că fetița aceea cu părul negru și ochii albaștri care fusese sora lui nu era deloc așa cum se încăpățănase el să creadă. În acești ultimi ani, se folosise de zeci de metri de mătase aleasă și perle lucioase, lecții de acuarelă ca să încerce să îngroape faptul că Anne crescuse în niște condiții în care numai cei mai puternici și mai vicleni erau în stare să supraviețuiască. Se transformase, era adevărat, într-o tânără frumoasă și cu prestanță, dar era la fel de adevărat că dedesubt bătea o inimă de leu.

Stilton, din câte se părea, dispăruse fără urmă din Dover, deși nimeni nu se dusesese să îi reclame lucrurile pe care le avea la hanul unde locuise. Harland nu îi spusese nimic în afară de faptul că omul era în viață când îl găsisese în casa aceea și că se afla în continuare în viață când plecase. August nu mai ceruse alte detalii, iar baronul Strathmore nu îi mai oferise nici el nici unul.

Și pe urmă era Clara.

Nu o mai văzuse din noaptea aceea, ceea ce îi venise foarte greu. Mai greu decât și-ar fi putut închipui vreodată. Ea fusese tot timpul ocupată până peste cap ziua cu orele, iar el își petrecuse ultimele seri cu propriile treburi și corespondența pe care i-o adusesese Duncan. Erau inventare ce trebuiau confirmate, planuri și schițe de trecut în revistă, state de plată de aprobat. Acte de semnat, documente de la bancă de transferat. Toate acele lucruri care îi ocupau de regulă timpul și îi aduceau atâtea satisfacții. Doar că acum se străduia să găsească în aceste activități familiare posibilitatea de a-și muta gândurile și de a se calma. Căci tot ce crezuse el că știa, tot ce i se păru-se clar ca lumina zilei la Londra, devenise atât de confuz și greu de înțeles în Dover.

Cina care nu mai avusese loc cu două seri înainte fusese reprogramată, iar August fusese reinvitat. Anne îi ceruse în mod aparte să vină, deși, la momentul acela, el ar fi venit oricum, fie și numai ca pretext pentru a o vedea pe Clara.

Sosi devreme și o găsi pe Lady Tabitha în locul acela al ei deja cunoscut, făcând un nou aranjament de flori deosebit de frumos în mijlocul holului. Rochia ei roz-închis se asorta de minune cu trandafiruri din centrul buchetului.

– Bună seara, Excelență, spuse ea zâmbind în timp ce înfîgea încă o floare mov, strălucitoare, într-o parte. Ați ajuns devreine. Nu a coborât nimemî încă.

– Pot să plec și să revin, răspunse el, aplecându-se să culeagă de pe jos o crenguță verde ce căzuse. Să-mi fac mai târziu o intrare mai spectaculoasă.

– Ai putea, râse Tabitha. Dar am senzația că nu sunteți genul pasionat de chestiile spectaculoase.

Îi aruncă o privire peste o ferigă tăiată.

– Nu prea v-am văzut în ultimele zile.

– Am fost ocupat. Omul meu de încredere a venit de la Londra cu o mulțime de chestiuni care mi-au necesitat atenția.

– Da, domnul Down.

August tresări.

– L-ați cunoscut?

– Desigur.

Tabitha mai potrivi o altă tulpină în vas.

– Sora dumneavoastră ni l-a prezentat aseară.

– Poftim?

August nu era sigur de unde să pornească cu întrebările.

– Sora mea? Ce naiba a făcut aseară? Cu domnul Down?

– Au jucat șah în salonaș. Și l-a și bătut. Sau, mă rog, prima oară. Fîndcă a bătut-o el de două ori după aceea.

– Asta e imposibil.

– Ba nu, pot să vă spun sigur că a pus mîna pe regina lui și...

– Nu la asta mă refer.

Degetele îi înțepeniseră pe crenguță.

Tabitha îl măsura, cu încă un boboc mov între degete.

– Sora dumneavoastră este o femeie remarcabilă.

– Da.

Nu îi veni în minte nimic altceva de spus.

Tabitha zâmbi ușor.

– Eu mereu am fost de părere că o femeie nu ar trebui niciodată să aibă încredere într-un bărbat care cheltuiește mai mult decât ea pe haine.

Îi scăpă un hohot de rîs, luându-l pe el prin surprindere.

– E dificil, nu-i așa? Să vă gândiți la Anne ca la o femeie în toată firea și nu ca la un copil?

Crenguța plesni în mîna lui.

— Eu odinioară am avut o fică, spuse Tabitha pe neașteptate. Și mi-ar plăcea să cred că, dacă ar fi avut șansa să se facă mare, ar fi devenit o tânără femeie precum Anne. Neînfricăta. Puternică.

Își trecu un deget stafidit peste petalele delicate ale bobocului.

— Să fiți sigur că sora dumneavoastră va avea o viață, dacă nu perfectă, măcar foarte bună.

August se uită în jos la crenguța zdrobită din mâna lui și își desfăcu strânsoarea.

— Vorbiți ca domnișoara Hayward.

— Hmm. Altă femeie puternică. Deși poate că nu la fel de neînfricăta.

August aruncă crenguța strivită pe masă.

— Domnișoara Hayward este cea mai neînfricăta femeie pe care o cunosc, pufni el.

— Hmmm.

Lady Tabitha ridică tulpina ruptă și o îndreptă cumva.

— Nu în chestiuni sentimentale, cred.

August nu făcu altceva decât să se uite fix la ea, neștiind ce să spună.

Lady Tabitha înfipse crenguța în vas și se apropie de August, împingându-i în mână ultimul boboc.

— Clara merită o iubire mare, Excelență. Dar este singurul lucru pe care nu și-l poate obține singură.

Cina se dovedi complet destinsă, lipsită de formalități și foarte zgomotoasă.

Cineva își luase libertatea de a așeza câte o mică vietate pietrificată, prinsă pentru eternitate în culcușul ei de stâncă, în fața fiecărei farfurii înainte de sosirea tuturor invitaților. Așa că aceasta nu fu o cină la care conversația politicoasă să se mărginească la vreme, dificultățile cu traficul din jurul Bridge Street sau cele mai noi și șocante tendințe în moda franțuzească. În loc de asta, se purtară dezbateri aprinse cu privire la identificarea fiecărei vietăți și la epoca în care trăiseră. Cum de niște specii care acum nu mai existau, pe vremea aceea fuseseră înfloritoare. Și, desigur, ciocnirile în cazul opiniilor contradictorii care inevitabil apăreau când știința nu oferea toate explicațiile dorite.

Anne îi prinsese privirea lui August în timp ce își prezenta propriile păreri cu privire la creatura micuță pe care o avea în mână. Îi zâmbi larg și apoi încercă să îl atragă în dezbateri întrebându-l care

era opinia lui. El se uită peste masă și surprinse privirea Clarei asupra lui. Femeia se uită în ochii lui zâmbind ușor înainte de a privi în altă parte ca și cum înțelegea exact la ce se gândea el.

Pentru o clipă, August își dori să poată trăi momentul acela pentru totdeauna. Aidoma creaturii care se afla pe masă, înțepenită în piatră, își dori să poată prinde momentul în același fel. Să păstreze totul așa cum era. Căci sentimentul acesta care îl traversa acum, care îi ajungea în fiecare fibră întorcându-l pe dos, scoțându-i aerul din plămâni și făcându-i pieptul să îl doară, era cu adevărat diferit de orice altceva mai trăise. Și atunci înțelese că era fericit, că fericirea era cea care îl copleșise așa, și că asta nu avea în nici un fel de-a face cu profiturile sau cu ceva ce reușise să cumpere. Era pur și simplu... fericire.

Își petrecu restul inesei ascultând doar. Urmărind-o pe Clara cum își încuraja elevele să-și dea cu părerea legat de o mare varietate de subiecte, îndemnându-le să-și susțină teoriile cu dovezi și argumente logice. Genul de atitudine la care August s-ar fi putut aștepta la o facultate de medicină sau la un curs de filosofie predat la Cambridge.

Iar Clara trebuia să predea la Cambridge, își spuse în gând, vehement. Cu cât stătea mai mult să urmărească, cu atât înțelegea mai bine că ea avea calități care treceau cu mult peste cele conferite de simpla inteligență sau competență. Era cu adevărat o profesoară cu har, ceea ce nu ar fi fost de remarcat decât la foarte puțini profesori. Orice școală s-ar fi putut considera norocoasă să o numere în rândul dascălilor ei.

„Cu Haverhall în frunte.“

August se uită într-o parte, simțind cum sentimentul acela de vinovăție cronică, greu ca o povară de plumb, îi zdrobi bula fragilă de fericire. Exact de șansa aceasta o văduvea el.

Nu, se sili să-și reamintească singur, pur și simplu cumpăraseră o proprietate. O proprietate foarte profitabilă pe care și-o dorea de ani întregi. Clara, cu talentul și priceperea ei, avea cu ușurință să-și găsească o altă slujbă la o altă școală de fete. Era mult prea bună la ceea ce făcea ca să nu fie așa. Oamenii se confruntau tot timpul cu circumstanțe schimbătoare și se adaptau. Treceau mai departe. Le mergea bine astfel. El, unul, știa asta mai bine decât oricine.

Și poate că, dacă îi permitea ea, August ar fi putut să o sprijine să facă exact acest lucru. Un titlu precum acesta putea deschide foarte multe uși, descoperise el. Aceasta putea fi marea șansă a

ei, chiar dacă nu ştia încă. Da, se decise el, avea să facă discret tot ce era de făcut, chiar dacă ea îi refuza ajutorul. Mai ales dacă ea îi refuza ajutorul.

Decizia aceasta ar fi trebuit să îi uşureze sentimentul de vinovăţie, dar nu se întâmplă asta. Nu complet. În schimb, August se trezi îndoindu-se de sine însuşi, de motivaţiile şi ambiţiile lui într-un fel cum nu o mai făcuse niciodată până atunci. Iar dacă vreodată i se mai păruse că pluteşte în derivă, acum era cu adevărat şi pe deplin pierdut.

Nu se întoarse la reşedinţa secundară după cină. În loc de asta, se strecură în bibliotecă, sub pretextul că voia să-şi caute ceva de citit, dacă ar fi întrebat cineva, dar îl întâmpinară numai pereţii goi şi încăperea tăcută. Îşi aruncă haina, alege o carte de pe un raft, la întâmplare, fără măcar să se uite la titlu, şi se aşează pe unul dintre fotoliile late de piele ce străjuiau şemineul masiv. Ar fi trebuit să plece, ştia asta, dar nu se putu îndemna să o facă. Nu se putea îndemna să se întoarcă la alte camere goale, lipsite de râsetele şi veselia care-l înconjuraseră aici.

Nu îşi dădu seama cât timp rămase aşa, tăcut, în bibliotecă, adâncit în gânduri, dar casa deveni din ce în ce mai întunecată şi mai tăcută în jurul lui. Unica luminare pe care o adusese cu el în bibliotecă se consumase aproape complet şi acum pâlpâia ameninţând să se stingă de tot.

— *Oglinda graţiilor sau Costumul doamnei din înalta societate englezăscă*, se auzi o voce lângă el. Citeşti asta spre documentare sau e vorba de o nouă afacere pe care plănuieşti să o întreprinzi?

August îţâşni în sus, iar cartea pe care şi-o uitase pe genunchi se prăbuşi pe podea.

— Poţi să faci pe cineva să-i stea inima în felul acesta, strigă la ea, deşi pulsul pe care îl simţea accelerându-i-se îi dovedea că nu păţise absolut nimic.

— Hmmm.

Clara recuperează cartea de pe podea şi se cocoţă pe marginea fotoliului. Lui August îi trebui toată stăpânirea de sine pe care o putu găsi ca să nu se întindă şi să o tragă pur şi simplu în poala lui.

Îi bătea în continuare inima în piept nebuneşte, dar de data aceasta din cu totul alt motiv.

— Ce cauţi aici? întrebă el privind în sus spre ea.

Cercul ionic de lumină pe care îl răspândea lumânarea lui pâlpâind îi umbrea trăsăturile, făcându-i expresia greu de descifrat.

– Te-am văzut pe tine intrând aici mai devreme. Așa că întrebarea mai potrivită este ce mai cauți tu aici? răspunse ea.

– Te aștept pe tine.

Nu era ceva ce intenționase el să spună, dar își dădu seama că era cât se putea de adevărat.

– Hm.

Făcu o pauză.

– Te întorci la Londra cu domnul Down mâine?

August ezită. Ar fi trebuit să o facă. Nu avea nici un motiv pentru care să rămână. Anne nu avea nevoie de el aici. Raporturile lui pentru Rivers erau complete. În Londra, existau destule chestiuni care să-i solicite atenția. Iar faptul că se afla în oraș avea să-i ofere în plus accesul imediat și direct la informațiile ce-ar fi venit de pe chei. Nu exista nici o justificare logică pentru care să mai zăbovească pe aici. Dar pe de altă parte, când venea vorba despre Clara Hayward, argumentele logice nu-și prea aveau rostul.

– Poate, se hotărî el să răspundă în sfârșit.

Clara nu spuse nimic un minut care i se păru cât o veșnicie. Apoi se ridică, puse cartea deoparte, și el îi putu auzi zgomotul ușor de pași traversând camera. Resimți îndepărtarea ei ca pe o durere fizică. Ar fi vrut să o cheme înapoi, dar din câte se părea nu era capabil să își facă glasul să funcționeze.

– Clara? reuși în cele din urmă să articuleze.

Atunci se auzi un sunet. Declicul ușor al cheii răsucite în broască. El rămase încremenit, cu mâinile petrecute peste brațele fotoliului.

Luniânarea se stinse brusc cu un oftat, parcă, și o spirală de fum.

El îi simți mai întâi mâna pe gât, cu cea mai ușoară atingere, când ea se apropie prin spatele fotoliului. Degetele ei îi mângâiau obrazul.

– Ai fost tăcut la cină, spuse ea.

– Tu ai fost extraordinară la cină, replică el.

– Mulțumesc. Deși să știi că nu-mi vei abate gândurile dacă mă înfletezi. Asta e șmecheria mea, mai știi?

El se întinse și îi prinse mâna.

– Dumnezeuule, ce dor mi-a fost de tine!

Îi simți atingerea ușoară a părului pe obraz înainte să-i simtă buzele moi pe piele.

– Și mie de tine.

– Am vrut să vin la tine.

— Și de ce nu ai venit?

— Nu știu.

Măcar asta era adevărat. Nu avea un răspuns.

La fel cum nu avea un răspuns pentru faptul că tot nu fusese complet onest cu ea în legătură cu Haverhall, în afară de acela de a-și spune că nici ea nu fusese onestă cu el. Ceea ce nu reprezenta deloc o justificare. Adevărul adevărat era că nu se mai recunoștea pe sine. Fiecare jurământ pe care și-l făcuse sieși, fiecare ambiție importantă pe care o urmărise până atunci cu obstinație îi atârna acum de gât ca o piatră de moară. Vechiul lui fel de a fi nu mai părea să i se potrivească.

Clara îl mai sărută o dată în golul din spatele urechii.

— Ce te frământă?

August închise ochii, lăsându-și capul pe spate.

— Cred că Anne este îndrăgostită de omul meu de încredere.

Era exact răspunsul pe care l-ar fi dat un laș să iasă din încurcătura asta.

— Sunt de acord, murmură Clara, trăgându-și mâna din mâna lui și trecându-și degetele prin părul lui, netezindu-l pe la tâmpile, iar și iar, ca într-o hipnoză. Iar el este la fel de îndrăgostit de ea. Nu e nevoie să urmărești de exemplu trei partide de șah ca să vezi asta.

Se opri puțin.

— Este un om bun?

— Cel mai bun, mârâi August, iar Clara râse ușor.

Degetele ei ajunseseră la cravata lui și acum îi slăbeau îndemânătice nodul.

— Deci ce te frământă atunci?

„Cred că m-am îndrăgostit de tine.“

Era acolo, era un adevăr care amenința să iasă la iveală. Însă el nu voia să fie îndrăgostit de Clara, fiindcă asta făcea ca totul să devină imposibil de complicat și de confuz și contravenea tuturor planurilor și pregătirilor pe care le făcuse cu atâta grijă și atenție în ceea ce privea fiecare aspect al vieții lui.

— Nu mai știu de ce sunt aici, murmură el.

— Ei bine, mai întâi, ai urmărit ce se întâmplă cu Strathmore Shipping. O îndatorire nedorită, fără succes, dar de înțeles, dat fiind cu ce te ocupi, răspunse Clara. Și pe urmă a fost toată acea pândă și continuă hărțuială la care ți-ai supus sora. Probabil a fost un

mare noroc că nu i-a dat nimem un pistol mai devreme, cugetă ea cu voce tare.

August chicoti, chiar dacă remuşcările îl încolţiră. Căci nici unul dintre motivele acelea nu reprezentau adevărul. Nu chiar.

– Clara, vreau să-ţi spun că...

– Dar apoi, şopti Clara făcându-l să tacă brusc, desfăcându-i complet nodul cravatei, a apărut chestia asta.

Trase de gulerul de bumbac al cămăşii şi îşi apăsă buzele pe pielea lui încălzită, trimiţând fulgere de electricitate prin trupul lui.

Brusc simţi că are erecţie şi că trupul i se încordează doritor de ceva ce părea că începuse să-i devină la fel de trebuincios ca şi aerul. Doritor să o aibă. Întinse mâna în spatele lui şi o prinse de braţ, după care o trase pe lângă fotoliu. Nu îi păsa dacă gestul nu era foarte blând.

– Te vreau, spuse el răguşit.

– Da, şopti ea.

Clara simţi exact momentul în care el se schimbă.

Toată seara avusese impresia că în jurul lui plutea o atmosferă stranie... ca şi cum exista o problemă nerezolvată ce nu-i dădea pace. Ceva nesigur. Greu de definit. Ceva ce nu îi era deloc caracteristic lui August Faulkner. Dar pe urmă el o luase de mână şi toate acele impresii dispăruseră, iar intenţiile lui deveniseră brusc atât de orbitor de clare şi evidente chiar în întunericul ce învăluia biblioteca. Ceea ce era foarte bine, căci şi intenţiile ei îi fuseseră la fel de clare din clipa în care îşi părăsise încăperile şi plecase în căutarea lui. Curând avea să se întoarcă la Londra. Curând, acel ceva care exista între ei, indiferent ce, avea să se sfârşească. Doar că, pentru moment, nu voia să se gândească la asta.

August se aplecă înainte, degetele îi găsiră şoldurile şi o traseră spre el. O puse pe genunchii lui, ridicându-i fustele până sus ca ea să se poată aşeza călare pe el practic pe fotoliul lat. Ea se lăsă uşor în jos, lipită de el, simţind ridicătura tare umflându-i pantalonii.

– Clara.

Şoldurile lui se flexară, iar mâinile îi strânsură şi mai tare mijlocul.

Ea îşi săltă şoldurile, numai puţin. Suficient încât să simtă cum impulsuri fierbinţi de plăcere o cuprind năvalnic. Începu să se legene pe el, incapabilă să se abţină.

Măinile lui urcară și îi prinseră fața, forțând-o să lase capul în jos. Îi găsi gura cu a lui, înmângâind-o cu limba și mușcându-i buzele.

Clara își încolăci brațele în jurul gâtului lui, zdrobindu-și sânii de pieptul lui. August își coborî gura de pe gura ei, iar limba i se plimbă jucăușă peste toată lungimea gâtului ei, până în locul delicat de sub bărbie.

— Descheie-mi pantalonii, îi porunci el, cu respirația fierbinte pe pielea ei și cu dinții tachinându-i ușor lobul urechii.

Clara se cutremură. Își desfăcu brațele și se împinse ușor în sus pe genunchi, strecurându-și mâna între ei. Descheie nasturii, fără să se grăbească, mângâindu-i mărul cu degetele.

— Vrajitoareo, șuieră el.

Clara se aplecă în față și își lipi buzele de gâtul lui. Tendoanele de sub pielea lui erau încordate și Clara trăsă urme cu limba peste ele.

— Habar nu ai ce reușești să-mi faci, gemu el.

— O idee am, cât de cât.

Când ultimul nasture cedă, ea trase la o parte materialul, eliberându-i mărul.

August șuieră din nou când ea îl luă în palmă, trecându-și degetele peste gland și apoi în jos, până la bază, unde îi cuprinse bițulele. El gemu din nou, cu respirația acum întretăiată. Dorința fizică pură îi inundă și ei venele auzind acel sunet. Dumnezeuule, bărbatul acesta reușea să o stârnească așa cum nu mai reușise nimemi. O făcea să se simtă atotputernică și absolut vulnerabilă în același timp. O combinație devastatoare de emoții care-o lăsa amețită, beată de pasiune.

Măinile lui coborâră de la fața ei spre umeri, îi găsiră marginile corsajului rochiei și le smuci în jos. Sânii i se revărsară în aerul răcoros al nopții, grei și tensionați de excitare. El îi acoperi aproape instantaneu cu palmele și degetele lui, și fiecare atingere a lui trimise spirale noi de plăcere din ce în ce mai adânc în ea. Mușchii interni i se contractară și se simți udă și fierbinte între picioare.

El îi luă un sfârc în gură, iar Clara scânci, strângându-și mâna pe mărul lui.

— Dumnezeuule, Clara!

Coapsele lui erau tari ca piatra.

— Trebuie să intru în tine.

— Imediat!

— Acum!

Măinile lui coborâră la mijlocul ei, și degetele i se înfipseră în șolduri împingând-o în jos.

Ea se lăsă inai jos, în continuare mângâindu-l pe toată lungimea. Foarte încet, ghidă glandul spre ea, lăsându-l să alunece prin toată despicătura umedă și înătăsoasă. Șoldurile lui se cabrară, și bărbatul scoase un sunet sălbatic. Ea închise ochii și se cufundă până la capăt în el, lăsându-l să o umple, să o întindă, simțind deja spasmele plăcerii răspândindu-se prin ea.

— O Doamne, Clara, da, reuși să spună August printre dinții încheștați.

Ea își legănă șoldurile, simțindu-l cum alunecă și mai adânc în ea. O foame sălbatică o cuprinse, atât de intensă că o făcu să-și piardă răsuflarea. Exact asta era ceea ce voia. Pe el. Aici, chiar așa, adânc înăuntrul ei unde putea simți că îi aparținea, că era al ei.

Era al ei.

Șoldurile lui se înălțară și coborâră din nou și din nou. Clara îl apucă de brațe, simțind cum bicepșii lui se încordau prin materialul subțire al cămășii lui. Sub atingerea ei, trupul lui se cutremură, căci omul încerca să se abțină.

— Nu, șopti ea răgușit găsindu-i buzele în întuneric. Nu încerca să rezisti.

El îi prinse buza de jos între dinți și se ridică din nou înspre ea în același timp în care ea își legănă șoldurile. Mișcările lui deveniră și mai puternice și mai rapide, iar Clara se lăsă în voia presiunii extraordinare exercitate asupra ei simțind cum încet, încet o cuprinde tremurul eliberării.

— Mai tare, îl imploră ea.

El își desprinse cu greu gura de pe gura ei, cu capul îngropat în gâtul ei, încordat tot în timp ce intra și ieșea din ea.

— Clara, icni el, trebuie să ne oprim. Eu nu pot să...

— Ba poți, spuse ea răgușit. Vreau să termini înăuntrul meu, August.

El ezită, deși ea îl simțea în continuare tare și încordat, lovind în adâncul ei.

— Clara...

— Ai încredere în mine, spuse ea cu buzele lipite de urechea lui, punându-și mâinile în jurul gâtului lui din nou.

— Ia-mă!

El scoase un sunet de om torturat pur și simplu și se înălță în ea, iar și iar, cu mișcări din ce în ce mai violente și mai iuți. Ea se agăță de el, închizând ochii, lăsând să se adune valurile de plăcere în ea. Și ele se adunară, mai rapide, din ce în ce mai puternice, până ce se revărsară cu totul într-o explozie bruscă, trimițând scântei de lumină prin ea care se abandona cu totul extazului ce o copleși. Punctulețe de lumină îi dansară în spatele pleoapelor și foarte posibil să fi eliberat un strigăt.

August găfăia, și ea îi simți mădularul pulsând în ea și apoi se infipse în ea mai adânc, strigând, ținând-o strâns lipită de el în timp ce se abandona și el zvâcniturilor provocate de propria plăcere. Se prăbuși deasupra lui, cu capul pe umărul lui, respirând precipitat și greoi. Nu făcu nici un efort să se miște, dorindu-și să îl păstreze acolo, în ea, fie și numai un minut încă.

Trecură însă mai multe minute până ce îl simți mișcându-se sub ea, iar mâna lui coborî să-i mângâie părul ce i se desfăcuse căzându-i pe spate.

– Ai fost extraordinară și după cină, spuse el cu voce scăzută, cu gura lipită de urechea ei.

Degetele ei se jucară cu gulerul cămășii lui.

– Amândoi am fost extraordinari.

– Nu pot... tu ești... asta este..., se bălbâi el.

– Da, încuviință ea.

Dacă ar fi trebuit să transpună în vorbe ultimele momente, nu ar fi reușit nici ea să se descurce mai bine de-atât. Dacă ar fi trebuit să transpună în vorbe tot timpul pe care îl petrecuseră împreună, tot nu ar fi reușit să se descurce mai bine de-atât.

– Nu am mai terminat niciodată înăuntrul unei femei, spuse el după o clipă de liniște. Eu nu...

– Există mai multe moduri de a fi responsabil, spuse ea, dacă asta este ceea ce te îngrijorează.

El rămase nemișcat.

– Da, spuse, după o fracțiune de secundă de ezitare.

– O compresă, înmuiată într-o infuzie și purtată înainte să...

August se trase înapoi ca să o poată privi.

– Ai venit aici jos cu intenția de a mă seduce.

– Exact.

Clara își trecu un deget peste buzele lui.

– Sper că nu ești...

– Să nu îndrăznești să mă întrebi dacă sunt șocat. Sau dacă te judec. Sau dacă mi se pare neașteptat ceva din toate astea.

– Foarte bine.

Clara zâmbi larg.

– Cum m-am descurcat?

Capul lui August se lăsă pe spate, pe spătarul fotoliului și începu să râdă din toată inima.

– Aproape că m-ai omorât. Și nu, nu te judec. Dimpotrivă, sper că vei mai încerca să faci asta.

Clara se lăsă în față și îi dădu un sărut, un sărut lung, încet, languros.

– Și eu sper.

Își odihni capul pe umărul lui, tăcută pentru o clipă.

– O să rămâi? întrebă ea.

– Aș prefera să mergem într-un loc unde să existe un pat, dar dacă insiști, să știi că nu mă mișc de-aici. Și-așa nu sunt sigur că pot.

Mâna lui îi mângâia din nou părul.

– Nu.

Ascultă bătăile puternice și constante ale inimii lui sub urechea ei.

– O să rămâi în Dover? Pentru perioada pe care o mai avem înaintea să trebuiască să ne întoarcem la Londra?

Mâna lui August se opri, și ea simți cum degetele i se cufundă mai adânc în păr. El își petrecu și celălalt braț peste ea și o trase și mai aproape de el.

– Da, șopti el.

Capitolul 19

– Corăbulele au dispărut.

Pe măsură ce se scurseseră săptămânile, Clara știuse că trebuia să se pregătească pentru această situație cât se putea de posibilă, dar asta nu însemna că primi mai ușor această veste. Frate-său era așezat pe unul dintre fotoliile cu tapițeria brodată din bibliotecă, cu capul în mâini și o expresie de extenuare profundă întipărită pe față. Razele soarelui ce apunea intrau pieziș prin ferestre și

poleiau cu aur covoarele scumpe, ca o ironie a sortii în splendoarea lor inutilă.

Rose se ridică de unde stătuse până atunci și se apropie de o fereastră înaltă, trecându-și degetele pe marginea draperiei de catifea, uitându-se în gol spre pământurile scăldate în lumină.

— De unde știi asta?

Harland băgă mâna în haină și scoase o hârtie împăturită, cam mototolită. O mai citi o dată, ca și cum spera să descopere altceva în conținutul ei, înainte să o arunce pe măsuta de lângă el. Nu nimeri și hârtia zbură pe podea, deși el nu făcu nici un gest să o ridice.

— Au venit rapoarte din partea altor vase care spun că au avut loc neobișnuit de multe furtuni. E posibil ca ale noastre corăbii să fi deviat sute de kilometri de la cursul lor sau să se afle acum pe fundul Atlanticului, n-avem de unde să știm. Trebuie să luăm o decizie.

— Eu cred că am trecut de etapa asta, spuse Rose încet. Cu toții știau că e posibil să se ajungă la asta. Mai avem nevoie de bani și nu mai avem de unde să facem rost. Nu mai avem ce face.

— Ba eu poate că aș putea să..., începu Harland, dar apoi se opri.

— Să ce? interveni Clara.

Fratele ei clătină din cap.

— Nu contează. Este adevărat, nu mai avem ce face. În afară de un singur lucru, desigur. Să vindem o parte din compania Strathmore Shipping.

Clara trase adânc aer în piept.

— Ba nu.

Harland își ciupi vârful nasului.

— De ce, ai tu vreo comoară pe care ai dosit-o pe undeva și de care nu ne-ai spus până acum?

Încercarea lui de a glumi eșuă a gol.

— Aș putea să îi cer Excelenței Sale un împrumut.

Rose se răsuci de la fereastră, și Harland ridică brusc capul.

— Poftim? se auzi răspicat fratele ei în liniștea ce se lăsase.

— Aș putea să îi cer un împrumut lui Holloway.

Ridică o mână când văzu expresia de pe fața lui Harland.

— Doar un împrumut. Fără a-i ceda o parte din companie, ci pur și simplu un împrumut pe termen scurt până ce ni se vor întoarce corăbiile.

— În schimbul a ce? întrebă Harland.

— Cum adică?

– Ducele de Holloway nu este prea faimos pentru actele sale caritabile, spuse el sumbru. Ai putea la fel de bine să-i vinzi întreaga companie chiar acum. Dacă oferim o parte din companie cuiva care caută o simplă investiție, dar care nu ar dori să înghită întreaga afacere, anu reuși să păstrăm în continuare controlul asupra ei. Am avea în continuare posibilitatea să ne luăm propriile hotărâri, să decidem asupra viitorului nostru. Dacă Holloway ne acoperă datoriile, atunci ne va răpi și această posibilitate de decizie. Poate că nu la început, dar la un moment dat acolo se va ajunge. În secunda în care pierdem o încărcătură din cauza vremii rele sau pur și simplu a unui ghinion; în secunda în care nu reușim să înapoiem fiecare sumă de bani înainte de scadență, suntem pierduți. Ducele își va anexa compania de transport Strathmore Shipping propriului lui imperiu fără a clipi măcar. Deja și-a făcut cât se poate de limpede intenția aceasta.

Clara se crispă.

– Dar poate că ar fi dispus să...

– Dacă tu crezi că ar fi mai îngăduitor datorită unor motive sentimentale sau pentru că are o slăbiciune pentru tine fiindcă ești profesoara surorilor lui, mai gândește-te. Și mai bine, întreabă-l pe Walter Merrill care a pierdut Silver Swan în favoarea lui.

– Ceea ce spui tu îl face să pară atât de... interesat, spuse Clara.

– Pentru că așa este. Pentru că așa a trebuit să învețe să fie, răspunse Harland obosit. Pentru că, dacă i s-ar părea că există cea mai mică șansă să profite de situația în care ne aflăm, ar face-o fără nici o ezitare. Și nu fiindcă este un om crud, ci fiindcă este un om de afaceri abil, și interesele familiei lui vor fi mereu mai presus de interesele oricui altcuiva. Indiferent ce se va întâmpla.

În sufletul ei, Clara știa bine că Harland avea dreptate. Asta nu însemna că ura mai puțin acest lucru.

– Promite-mi că nu vei vorbi despre asta cu Holloway, spuse Harland. Promite-mi că nu îl bagi în chestia asta.

– Îți promit, murmură Clara.

Se uita în gol spre rafturile de cărți ce se înălțau în jurul și deasupra ei. Faptul că sacrificaseră Haverhall nu fusese până la urmă suficient și asta o făcea să-i vină să țipe pur și simplu de neputință și nefericire.

– Nu ar fi trebuit să o vând, murmură.

– Ce spui? întrebă Harland.

—Nu ar fi trebuit niciodată să vând Haverhall. Fiindcă a fost în zadar.

—Ba nu chiar în zadar, răspunse Harland vehement. Fără banii aceia nu am avea nici o corabie pe mare și cu atât mai puțin două. Nu am fi avut absolut nici o șansă să rezolvăm lucrurile.

Băgă mâna dintr-odată în buzunarul hainei și mai scoase încă o scrisoare.

—Și asta a venit cu poșta.

—Ce e aia? întrebă Clara amărâtă.

—Un bilet de la avocatul nostru cum că noul proprietar de la Haverhall și-a exprimat acordul să lase școala să funcționeze ca și până acum timp de un an întreg. Nu ți se va cere să evacuezi spațiul în afară de cazul în care dorești asta desigur.

Clara se holbă la el.

—De ce ar face așa ceva?

Harland ridică din umeri.

—Probabil pentru că ești deja o chiriașă convenabilă de la care poate cere chirie? Sau pentru că ți servește scopului lui de a avea clădirile acestea locuite?

Rose se apropiase între timp de Harland.

—Dar dacă așa stau lucrurile, sumele pe care le vom încasa de la eleve la sfârșitul toamnei...

—Tot nu vor fi de ajuns, le spuse Harland supărat.

Se lăsă o tăcere mormântală.

—O să vedem cum o scoatem la capăt, spuse Harland atunci tare. Împreună. Familia Hayward mereu a reușit să găsească o soluție.

Clara dădu din cap. Harland avea dreptate. Nimeni nu murise. Toți ai ei erau în continuare acolo, la un loc, vîi și sănătoși. Nu erau inorți de foame și nici nu erau aruncați în stradă. Aveau să-și permită să închirieze camere, să mănânce, să procure cărbuni ca să se încălzească.

—Pe cine vei întreba?

Vorbea Rose.

—Dacă vrea să investească?

Harland se uită într-o parte.

—Lasă asta pe seama inea. Ducele de Holloway nu este singurul bogătaș din Londra pe a cărui discreție se poate conta. Sperasem să nu fiu niciodată nevoit să fac asta, dar din câte se pare nu mai avem de ales.

Părul ei fusese cel care îi atrăsese atenția primul.

Așa cum îi flutura pe spate, în vânt, cu soarele la apus punând scânteii de foc în șuvițele întunecate. August se afla în drum spre casă venind de la Dover, galopând pe drumul prost ce ocolea castelul, când o văzuse pe Clara urcând cu greu panta spre mica biserică aflată în umbra lui. Ezită înainte să dea din pînteni strunindu-și iapa să o apuce înspre ea cât de repede putu.

Zona din jurul bisericii era pustie la momentul acela al serii, iar August coborî, lăsându-și calul să pască în lumina rămasă. Ea nu intrase în biserică, ci stătea lipită de vechiul far roman ce se afla alături, uitându-se lung în direcția mării. Își petrecuse brațele în jurul trupului și expresia de pe fața ei era destul de întunecată.

Știa de ce.

El se dusesse la Dover ca să-și ia corespondența, inclusiv o scrisoare de la Londra potrivit căreia corăbiele Strathmore tot nu se întorseseră. În sfârșit Harland Hayward fusese înghesuit într-un colț, iar August îi arătase deja ieșirea perfectă din situația aceasta. Avea să îl abordeze din nou pe baronul Hayward odată ce se înapoiau la Londra. Dacă August reușea să cumpere Strathmore Shipping ori, măcar o parte semnificativă din această afacere, avea să obțină ceea ce își dorea și se și asigura că pentru Clara și familia ei nu mai exista nici o problemă.

Ar fi trebuit să se simtă extraordinar de bucuros. Chiar euforic, căci pentru asta trăia. Era o încununare a eforturilor lui, o culme a tenacității, a gândirii logice, a răbdării de care dăduse dovadă și, desigur, și a faptului că avusese noroc. Cu toate astea, însă, victoria aceasta i se părea în mod ciudat goală de conținut.

August acoperi restul distanței cu picioarele grele, aproape neîndemânatic. Se apropie de ea și se uită în zare în aceeași direcție ca și ea. Clara nu se uită la el, nu îi dădu să înțeleagă în nici un fel că era măcar conștientă de prezența lui acolo. Nu peste mult timp, se desprinsese de perete și dădu roată farului, strecurându-se înăuntru printr-o ușă întunecată. O urmă și August, lăsându-și ochii să se obișnuiască cu lumina difuză.

– De ce crezi că au construit chestia asta? întrebă ea.

– Cine?

– Romanii.

Arată înspre zidurile din jurul ei.

— De ce au petrecut secole întregi luptându-se? De ce au investit atâta sânge și efort ca să construiască ceva ce, în cele din urmă, au ajuns să abandoneze pur și simplu?

Clara nu se mișcă, rămase unde era, rezemându-se cu spatele de zidul aspru, cu capul ridicat, uitându-se la norii ce se vedeau sus, mult deasupra lor, prin deschizătura rotundă de deasupra.

Ridică și August capul spre vârtejul de crâmpoie pufos de nori roșii, portocalii și violeți ce reflectau soarele la apus proiectat pe un cer ce se întuneca. Pentru o clipă aproape că i se păru că aceasta era o reflexie a unei făclii ce arsesse acolo cu secole în urmă, ghidându-i pe marinari să se întoarcă acasă în siguranță.

— Aș spune că oamenii care au construit farul acesta nu au avut nici o intenție să îl abandoneze.

Își scutură piciorul de praful aflat din belșug pe podea, scoțând la iveală câteva buruieni firave, înfometate de lumină.

— Bănuiesc că știau că ceea ce fac aici e mult mai important decât ei înșiși. Ceva ce va supraviețui mult timp după dispariția lor.

Vântul șuiera prin deschizăturile de deasupra capetelor lor în structura circulară și mișca înarginea fustei Clarei și cârlionțul acela rebel care tot timpul îi scăpa din coafură. Ea și-l petrecu din nou pe după ureche.

— Tu crezi că lăconia a fost cea care a dus în cele din urmă la prăbușirea Romei? întrebă ea. Dacă s-ar fi oprit mai curând din încercarea de a cucerii fiecare colț al lumii și s-ar fi bucurat de ceea ce cuceriseră deja, oare s-ar afla în continuare acum aici?

— Poate că lăcomie nu este cel mai potrivit cuvânt. Poate e vorba de ambiție. Bărbații vor dori mereu altceva, spuse August, iar glasul îi răsună cu ecou între zidurile circulare. Mai mult pământ, mai multă bogăție, mai multă siguranță.

— Cred că tatăl meu ar fi spus exact același lucru, zise ea amar. Amândoi ați fi fost niște romani pe cinste.

— Cum așa?

— Niciodată nu vă este suficient ceea ce aveți. Mi-ai spus și tu odată asta. Iar tata, cred eu, gândea la fel. Doar că eu...

Clătină din cap.

— Doar că eu sper că... ambiția asta se va sfârși mai bine pentru tine decât s-a întâmplat cu romanii.

„Și cu tata“, o auzi el adăugând în gând.

Căci August știa că ea se referea la ambițiile deșarte ale tatălui ei și la încurcăturile în care își băgase propriii copii din pricina asta.

– Clara..., se opri el, nesigur de ce voia să spună.

Sentimentul de vinovăție începea să îl copleșească, slăbindu-i hotărârea. Nu îi putea spune. Nu îi putea spune că el era proprietarul singurului lucru despre care ea credea că e în stare să salveze Strathmore Shipping. Nu îi putea spune că el cumpăraseră moștenirea pe care i-o lăsase mama ei și că, după anul acesta, avea să o facă una cu pământul. Nu îi putea spune că se insinuase în viața ei după ce o studiasse pe ascuns și pe urmă făcuse pași hotărâți pentru a profita deliberat de ghinionul lor. Nu îi putea spune nimic din toate acestea fără a o pierde pentru totdeauna.

Pe vremuri, astfel de mișcări fuseseră întotdeauna isteț plănuite și pragmatice. Cu toate astea, așa cum stătea aici, într-un vechi far, alături de o femeie care îi iluminase lumea, nu se simțea deloc isteț sau pragmatic. Se simțea cât se poate de prost. Nu știa cum, dar momentul lui de triumf se transformase într-unul de maxim eșec.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, zise el.

Nu îi putea spune ce făcuse deja. Dar putea face ceva ca să repare toate astea, poate fără a o pierde. Fără a risca să îi permită să descopere vreodată ce făcuse el.

– Poate te pot ajuta.

Ea clătină din cap.

– Nu, nu poți.

– Ai nevoie de bani?

Vorbele îi ieșiră de pe buze aproape fără să le gândească.

– Fîndcă orice îți trebuie e al tău.

Clara rămăsese complet nemișcată, cu ochii îngustați.

– Nu, spuse ea după o clipă lungă. Nu pot... nu putem să...

August și-ar fi dorit să o scuture. Nu putea dezvălui ce știa de atâta amar de vreme fără a-i dezvălui rolul pe care îl jucase în toate acestea. Trebuia ca ea să îi spună adevărul. Trebuia ca ea să îi ceară ajutorul.

Trebuia ca ea să aibă încredere în el.

– Tu nu poți face absolut nimic, zise ea.

Sentimentele de frustrare se adăugară tuturor emoțiilor străine pe care le trăia acum și care îl împiedicau să gândească limpede.

– Ei, rahat, spuse el tare, cu vocea răsunându-i între zidurile înalte. Nu vrei să îmi accepți ajutorul. De ce?

— Pentru că asta este o problemă de familie și nu te privește pe tine, spuse ea. Și nu faci parte din familie.

Asta îl duru mai tare decât s-ar fi așteptat vreodată.

— Atunci ce sunt? întrebă el. Un prieten? Un iubit? O simplă distracție?

— Nu ai fost niciodată o simplă distracție.

— Și cu toate astea mereu mă ții la distanță. Nu vrei să mă lași să intru. La fel ca tot restul lumii.

— Ce vrea să însemne asta?

— De ce ești încă singură? întrebă el.

— Pentru că a fi singură îmi oferă libertate. Îmi oferă independență.

El făcu doi pași mai aproape de ea.

— Independența și libertatea nu înseamnă că trebuie să faci totul de una singură. Nu înseamnă că trebuie să te confrunți cu totul de una singură. Adevărata libertate și independență îți permit să recunoști când ai nevoie de ajutor. Și îți dau și capacitatea de a-l cere. Trebuie să știi când e momentul să ceri ajutor, Clara.

Ea se uită în altă parte.

— Vorbești acum despre tatăl tău.

— Nu. Vorbesc despre tine. Tu crezi că eu sunt singurul bărbat din lume care te vede și te adăinește pentru ceea ce ești cu adevărat? Tu crezi că eu sunt singurul bărbat care nu te-ar lipsi vreodată de acea libertate și independență despre care vorbești în cazul în care ar fi atât de norocos să te aibă? Tu, Clara Hayward, ai ajuns să te pricepi foarte bine să folosești toate regulile societății, tocmai acele reguli pe care spui că le detești, ca să te ții la distanță de oricine. Iar eu nu îmi pot da seama de ce.

Ea se uita la el fix, iar pieptul îi urca și îi cobora foarte iute.

— Nu poți să-ți dai seama de ce? spuse cu o voce strânutată. Ce-ar fi să începem cu prietenii tăi? Cu cei care te-au provocat să dansezi cu mine. Cum mi-au spus în noaptea aceea?

— Aceia nu au fost niciodată prietenii mei, iar tu știi asta, se răsti August. Erau pur și simplu companionii unui bărbat care nu avea suficientă înțelepciune să-și dea seama cum erau de fapt. Care credea în mod eronat că ar fi putut să-și recâștige statutul pe care familia lui îl pierduse în societate dacă le câștiga aprobarea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Pentru că nu merită să repet vorbele lor.

– Atunci ce-ar fi să o fac eu pentru tine? Neobișnuită. Fată bătrână. Ciudată. Nedemnă să fiu invitată la dans.

Se opri.

– Cum ți se pare că mă descurc până acum? Căci și dacă nu acestea au fost adjectivele folosite de prietenii tăi în noaptea aceea, pe toate le-am mai auzit de la alții. De multe ori.

– Clara...

– Și cum rămâne cu Mathias Stilton? spuse ea cu o voce aspră. Un bărbat pe care l-am crezut cu adevărat că-mi este prieten, un om care nu părea să fie impresionat de zestrea mea atât cât era de intelectul meu. Dar și el mi-a amintit prin purtare că nimeni nu mă voia la momentul acela, așa cum nimeni nu mă vrea nici acum.

– Eu te vreau, se stropși el.

– Dar nu pentru totdeauna, răspunse ea cu tristețe.

August simțea cum degetele i se înfig în palme. Nu se gândise niciodată la varianta cu „pentru totdeauna”. Dar acum că vorbele acestea răsunaseră între ei, aproape palpabile, era suficient să îl facă să-i vâjâie capul.

– Am obosit, August. M-am săturat de toate astea, spuse ea, și vocea i se auzi abia puțin mai tare ca o șoaptă. Poate că m-am săturat de toate astea acum mult timp, dacă e să fiu sinceră. E mult mai ușor să mă țin deoparte. Acolo unde există motivații de evaluat, unde nu există dezamăgiri pe care să trebuiască să le îndur. Am libertatea de a-mi urma propria fericire fără să depind de nimeni altcineva. Experiența m-a învățat că îmi merge mai bine dacă mă aștept la tot ce poate fi mai rău.

– Asta nu sună deloc a ceva spus de femeia care odinioară vorbea despre cum să schimbe lumea.

Clara zâmbi trist.

– Nu am spus că voi înceta vreodată să sper că se va întâmpla tot ce poate fi mai bun.

August se întinse și îi netezi părul, dându-i-l de pe față.

– Să nu încetezi niciodată. Meriți să fii fericită, Clara.

– Dar sunt fericită, spuse ea. Cu tine.

August scoase un sunet înăbușit și apoi își înfășură brațele în jurul ei și o trase spre el, zdrobindu-i gura cu gura lui. Clara practic se topi în el, instantaneu, dorindu-și să se poată pierde pur și simplu în el. Dorindu-și să se poată pierde în tot ce reprezenta omul acesta.

Îl lăsă să o sărute, îl lăsă să stabilească el ritmul, îl lăsă să-i curețe mintea de tot ce nu era legat de August Faulkner.

Bărbatul îi dezmierdă cu limba buzele și acestea se deschisera instantaneu, lăsându-l să cotopească tot ce fusese întotdeauna al lui. Sărutul acesta, mai mult decât oricare alt sărut al lor, avea gust dulce-amar. Avea gust de ocazii pierdute și întrebări fără răspuns, și dorințe înțelese prea târziu. Așa cum stăteau acolo, în clădirea părăginită a farului, cu cerul în flăcări deasupra lor, avea gust de rămas-bun.

— Spune-mi ce înseamnă eu pentru tine, Clara, șopti August cu gura lipită de a ei.

„Totul“, îi veni ei să țipe. Tot ce visase vreodată, din prima secundă în care el o luase în brațe și o învărtise în valsul acela nebunesc. Și poate că acesta era motivul pentru care nu luase de fapt în serios nici un alt bărbat. Poate că, undeva în adâncul sufletului ei, își dăruise inima o dată pentru totdeauna în salonul acela în care dansase cu atâtea vreme în urmă.

Dar ea nu credea nici o secundă că și ea reprezenta totul pentru el. Era prea înțeleaptă pentru asta. Nu existaseră declarații de dragoste, nu existaseră promisiuni de devotament nețărmurit. Desigur, se bucura de respectul și admirația lui, dar inima lui nu era a ei.

Închise ochii.

— Un prieten. Un iubit.

Nu pretinsese niciodată să fie mai mult de atât.

— Da. E-adevărat. Pentru totdeauna.

August trasă cu degetul mare conturul buzelor ei.

— Și asta nu este suficient ca să mă lași să intru în sufletul tău?

Clara deschise ochii. Nu pentru asta. Nu, dacă exista cea mai mică șansă ca ei să rămână prieteni sau, chiar și mai puțin de crezut, iubiți, după ce se întorceau la Londra. Nu, dacă voia să-și țină promisiunea față de Harland și să-l țină pe ducele de Holloway departe de afacerile familiei Strathmore.

— Eu vreau să rămânem prieteni, spuse ea. Așa că te rog să nu mă mai întrebi asta.

Mâna lui August căzu pe lângă corp și pentru o fracțiune de secundă păru într-adevăr disperat.

— Trebuie să îți spun că...

Se opri din nou, cu sentimentul acela de agonie pe care i-l dădea propria neputință zugrăvit pe toată fața.

– Nu pot să...

Vorbele i se stinseră pe buze.

Clara se ridică pe vârfuri și își apăsă buzele pe buzele lui.

– Măine mă întorc la Londra cu elevele mele. Și este limpede că totul se va schimba. Dar de un lucru să fii sigur, August Faulkner. Indiferent ce se va întâmpla mâine sau peste un an, sau peste zece ani, eu mereu voi prețui prietenia ce există între noi. Mereu voi prețui ce am fost unul pentru celălalt cât am fost aici.

Simți un nod în gât și abia-abia reuși să-și împiedice tremurul din glas.

– Și dacă vreodată vei mai îndrăzni să mă inviți din nou la dans, îți promit că mereu voi spune da.

Capitolul 20

În ochii tuturor, întoarcerea Clarei la Londra fusese una absolut obișnuită.

Haverhall continuă să funcționeze așa cum funcționase întotdeauna, ceea ce însemna că programul de rutină al existenței Clarei rămase neschimbat pentru moment. Singura diferență era că toate tranzacțiile financiare și comunicarea se desfășurau prin intermediul unui avocat. Harland făcuse rost de un investitor, deși păstra cu sfințenie secretul privitor la nuniele lui, motivând cu dorința acestuia de a rămâne anonim. Fusese suficient încât să le acopere datoria și să asigure renovarea și echiparea corăbiilor rămase.

Primiseră și o scrisoare de la Boston, scrisă de căpitanul uneia dintre corăbiile lor dispărute, în care se spunea că amândouă fuseseră avariate pe drum într-acolo, dar că avariile fuseseră minore, încărcătura nu fusese afectată, și că aveau să pornească spre Anglia în două săptămâni. Erau așteptați înapoi înainte ca iarna să-și intre pe deplin în drepturi. Întârzierea corăbiilor era prea mare ca să nu afecteze deloc Strathmore Shipping, dar Clara știa că trebuie să fie recunoscătoare pentru orice mică șansă pe care o primeau.

Ultimele zile de vară se topiseră lăsând locul toamnei, iar Clara începuse trimestrul așa cum făcuse mereu, cu Haverhall plin de tinere din protipendada londoneză, nerăbdătoare să absoarbă cunoștințele

cuprinse în materiile studiate. Ea era hotărâtă să se bucure de timpul care îi mai rămăsese aici, oricât de puțin ar fi fost acesta, și profita la maximum de asta. Nu era absolut sigură ce avea să facă la sfârșitul anului, dar succesul școlii de vară îi era încă proaspăt în minte. Poate că Haverhall avea pur și simplu să devină o școală de vară, cu grupe mici, dar cu eleve la fel de înzestrate.

Însă în ciuda hotărârii ei de a gândi pozitiv și de a nu se lăsa pradă melancoliei, își dădea seama că era alta de când se întorsese de la Dover. Lucrurile care odinioară îi aduceau bucurie păreau acum cenușii, ca și cum ceva le secătuisese de culoare. Nu era sigură dacă lucrurile stăteau astfel fiindcă viitorul era mai nesigur sau dacă îi lipsea August cu o intensitate atât de puternică încât pur și simplu o durea. Îi lipseau momentele în care se ducea la el să-i împărtășească ceva. Îi lipsea conversația lui, râsul lui, atingerea lui. Îi lipsea tot ce reprezenta el. Crezuse să era pregătită să transforme în simple amintiri plăcute timpul pe care îl petrecuseră împreună. Așa cum făcuse cu valsul pe care îl dansaseră în tinerețe.

Doar că nu fusese atât de ușor.

Vizitase muzeul de la întoarcerea ei și stătuse în fața gravurii reprezentând lapitul și centaurul, pierdută în amintiri și în gânduri. Stătuse atât de mult, încât unul dintre supraveghetori se apropiase de ea și o întrebase dacă pățise ceva. Tresărise, roșie în obraji, întrebându-se dacă nu cumva chiar pățise. August nu trecuse pe la Haverhall, și nici nu li se încrucișaseră cărările în altă parte în Londra. Distanța dintre ei făcea lucrurile mai ușoare, se gândea ea, cel puțin în anumite privințe. I-ar fi fost infinit mai greu să îl aibă aproape de ea și imposibil de atins. Și ar fi făcut regretele ce continuau să o frământă chiar și mai greu de ignorat.

Așa că, atunci când sosise mesajul de la reședința Holloway, reacția Clarei fusese instantanee și intensă, iar frământările o cuprinseră cu și mai mare intensitate. Fluturii din stomac reveniră în stoluri imense. Dorul de el se dovedea profund și puternic, precum un șuvoi nezăgăzuit de munte, chiar dacă mintea îi dicta prudență și speranțe moderate. Desfăcu misiva frumos pecetluită și observă că îi tremurau mâinile. Închise ochii și trase aer adânc în piept, simțindu-se ca o proastă.

Biletul era clar și concis, exact așa cum își închipuia că ducele de Holloway își compunea întreaga corespondență. I se cerea să îl onoreze cu prezența ei cât mai curând posibil. Nici urmă de motivul

pentru care dorea să o vadă. Nici un fel de declarații cum că îi era dor de ea sau că îi purta o anumită afecțiune. Nici un fel de aluzii pe care cineva le-ar fi putut interpreta în alt mod decât acela al unei discuții impersonale și reci. Dar nu conta.

Pentru că regretele care o frământaseră până în momentul acela îi spuseră tot ceea ce avusese nevoie să știe. Regretele acelea care acum ieșeau și mai abitir la suprafață îi spuneau că se îndrăgostise iremediabil de ducele de Holloway. Ar fi trebuit să îi spună asta în Dover. Nu ar fi trebuit să își ia rămas-bun fără să-i spună ce simțea cu adevărat. Ar fi trebuit să îi spună tot.

Și acum, din câte se părea, avea ocazia perfectă de a se debarasa de toate acele regrete. Nu știa ce avea să aducă viitorul, dar știa sigur că nu mai era dispusă să-și găsească scuze ca să nu o facă.

Reședința Holloway era o casă de oraș situată într-un cartier mai vechi, înstărit, un loc încă distins și elegant, în pofida faptului că nu era nou. Din câte se părea, ducele evitase adresele cele mai populare, zonele extrem de scumpe ale căror prețuri ridicate nu reflectau nimic altceva în afară de faptul că erau noi. Clara aproape că se surprinse zâmbind. August Faulkner era dispus să plătească pentru lux, dar nu și pentru pură vanitate. Cât de tipic pentru el!

Interiorul căminului său era și el exact așa cum ar fi fost de așteptat. Finisajele erau rafinate, dar practice. Mobila era de bună calitate, dar nu extravagantă. Întregul loc arăta bogăție fără urină de risipă. La sosire, Clara fu invitată de un valet eficient și tăcut nu într-un salonaș așa cum se așteptase, ci într-un birou întunecat. Rafturi de cărți se înălțau pe toți pereții până în tavan în afara celui pe care trona un șemineu mare, cu focul aprins răspândind lumină și o căldură primitoare în jur. Un birou masiv, masculin, acoperit cu o mulțime de hârtii, se afla chiar în partea dreaptă a căminului. Încăperea întreagă, de fapt, inspira masculinitate, cu excepția notabilă și suficient de bizară a unui al doilea birou aflat în stânga. Biroul părea nou și era făcut din lemn de trandafir sculptat. Era un obiect ce, în ciuda aparenței sale practice și funcționale, ar fi fost mai degrabă potrivit în salonul unei doamne.

Clara se apropie de el ca să vadă mai bine vrafurile de registre ordonate așezate, niște hârtii ce semănau a facturi, câteva instrumente de scris și liste întregi, scrise frumos, cu slove rotunjite, feminine. După toate indicile, biroul lui Anne. Clara se întrebă dacă mereu fusese

aici. Sau poate că August îi dăduse lui Anne din nou posibilitatea de a avea un scop în viață, de a face ceva. Oricum ar fi stat lucrurile, Clara se simțea intrigată de situație.

Nu se vedea nici urmă de duce și nici de Anne, de altfel, iar Clara se apropie de cămin și de biroul lui August. Știa că ar fi trebuit să se întoarcă la sofa lungă pe care i-o arătase valetul când o invitase să ia loc. Dar emoțiile și energia intensă care o stăpâneau o împiedicau pur și simplu să stea la un loc. Nu știa pentru ce o chemase August aici. Nu știa ce voia de la ea. Se străduia doar să-și păstreze cumpătul. Se străduia să nu-și facă speranțe.

Rămase lângă marginea biroului, uitându-se la cărbunii ce ardeau mocnit. Un zgomot puternic undeva afară din birou o făcu să sară în sus și să se întoarcă brusc, lovind cu șoldul o hârtie făcută sul de pe marginea biroului. Clara duse o mână la piept, simțindu-se aiurea din cauza tensiunii nervoase care o făcuse să stea atât de încordată. O cameristă trecu grăbită pe lângă ușa deschisă în direcția de unde se auzise zgomotul, cu o mătură într-o mână și o găleată în cealaltă, iar Clara se aplecă pentru a lua sulul de hârtie de pe podea. Atunci ochii îi căzură pe colțul de sus, unde un cuvânt scris cu cerneală se imprimase și pe partea cealaltă a hârtiei, ușor de distins. *Haverhall*.

Se ridică, cu sulul greu în mână și îl puse ușor înapoi pe birou ca și cum ar fi fost o viperă. Colile rulate erau uriașe, genul de coli pe care le foloseau arhitecții sau constructorii de corăbii. Clara se uită într-acolo, deși ceva din mintea ei îi striga să se întoarcă și să plece. Să se întoarcă și să o ia din loc cât mai repede pentru a nu vedea ce se afla chiar în fața ei. Căci odată văzut despre ce era vorba, nu mai exista cale de întoarcere. Dar deja era prea târziu.

Trase adânc aer în piept și trase de margine cu degetele, până când hârtia se trase înapoi, desfăcând sulul cu un zgomot ușor, până ce ajunse la marginea biroului.

Haverhall stătea scris, cu litere mici, la baza colii, împreună cu numele *Busby and Wilds, Brighton. Iulie, 1819*. Înțelegea exact ce se afla în fața ei exact așa cum înțelegea că din câte se părea August solicitase serviciile arhitecților pentru schițe și planuri cu mult înainte să se ducă la Dover. Înghiți în sec cu dificultate, simțind un nod în gât și o senzație de siguranță oribilă în coșul pieptului. Netezi documentele din fața ei cu palmele.

Pe hârtie se afla desenată proprietatea pe care o cunoștea ca pe buzunarele ei. Casa care adăpostea școala, vechiul han de poștă și

dependințele. Grădinile care se întindeau în spatele biroului ei și iazul din apropierea colțului de nord-vest, unde pământul cobora și stejarii creșteau mulți și viguroși. Aleea ce se curba grațios în fața școlii și apoi mergea drept înspre drumul principal, străjuit de întinderi maiestuoase de plaje.

Clara împinse coala de deasupra la o parte și dedesubt găsi un alt desen cu Haverhall. Numai că pe acesta nu îl recunosc. Acolo unde inițial fusese școala, acum se întindeau șiruri întregi de case, umplând frumos spațiul în cvartale perfect ordonate. Hanul de poștă și dependințele dispăruseră și ele, fiind înlocuite cu o grădină centrală cu formă simetrică, elegantă, cu alei ce înconjurau ceva ce semăna cu o fântână arteziană. Dispăruse și iazul, și acolo fiind case într-un alt cvartal, străjuind o piață pavată prin al cărei centru trecea un drum lat. Era un plan uimitor, o operă de artă bogată în detalii și eleganță. Care îi rupse inima într-un milion de bucățele mici.

Clara nu avea nevoie să fie arhitect ori bancher ca să recunoască potențialul de dezvoltare al domeniului pe care îl avea în față cât se poate de clar în linii și dimensiuni și care valora o avere. Poate că nu acum, poate că mici măcar în câțiva ani, dar curând de tot. Aroma puternică de bani mulți se ițea din însăși textura schițelor și chiar așa distrusă cum se simțea nu avea cum să nu-și dea seama că planurile erau absolut geniale. Dezvoltarea domeniului Haverhall avea să-l facă pe August mai bogat decât Dumnezeu însuși.

„Nu există însă nici o sumă de bani pe lumea asta care să-l facă pe fratele meu să simtă că valorează ceva. Sau să se simtă în siguranță.”

Auzi cuvintele lui Anne răsunându-i în minte, deși la momentul acela Clara nu le auzise cu adevărat. Dar acum avea dovada cât se poate de clară că era adevărat, așa că i se păru că vorbele aveau dangăt de clopot în mintea ei. Voise cu atâta îndârjire să creadă în el. Bărbatul fusese silit să fie sincer în legătură cu intențiile pe care le avea cu Strathmore Shipping, dar când avusese de ales, alesese să nu fie sincer în privința aceasta. Și știa bine ce însemna Haverall pentru ea dar, la urma urmei, asta nu contase. Ea nu contase. Sau, cel puțin, nu de ajuns.

Ea nu avea să fie niciodată de ajuns pentru un bărbat ca el.

– Clara?

Vocea lui se auzi din cadrul ușii.

– Ce cauți aici?

Mă confrunt cu adevărul adevărat în ceea ce ne privește, îi veni să spună.

— Aruncam o privire la planurile acestea pentru Haverhall, reuși ea să răspundă, iar fermitatea vocii sale o surprinse.

Căci dacă existase vreodată un moment în care i-ar fi venit să se comporte ca o femeie isterică, atunci era exact acesta.

— Imaginează-ți cât de surprinsă am fost să descopăr că tu ești proprietarul școlii.

Îi auzi cizmele bocănind pe podea în timp ce el se apropia, dar nu se întoarse.

— Am primit mesajul tău să mă înfățișez aici, continuă ea. Acesta este motivul pentru care ai vrut să mă vezi?

— Nu.

— Ce părere are sora ta în legătură cu aceste planuri?

El se opri în spatele ei.

— Anne nu știe.

— Aha. Chiar vă pricepeți la ascunzișuri, Excelență. V-ați gândit să vă faceți o carieră în domeniul spionajului? Sunt convinsă că inarina militară ar beneficia de minune de prezența domniei voastre.

— Clara...

— Dar mai știe cineva?

Nu că ar fi contat cu adevărat. La un moment dat toată lumea avea să afle. Moștenirile la o adică treceau mereu în mâinile altcuiva, prioritățile se schimbau, și mereu progresul era pe primul loc. Partea rațională din ea o silea să recunoască faptul că, dacă August nu ar fi cumpărat pământul acesta, cu siguranță s-ar fi găsit altcineva să o facă și acesta ar fi descoperit inevitabil potențialul pe care îl văzuse August. Dar nu fusese altcineva cel care o sărutase pe un gard de piatră în timp ce soarele apunea în spatele lor. Nu fusese altcineva cel care dansase cu ea într-un studio și apoi făcuse dragoste cu ea. Nu fusese altcineva cel care o făcuse să creadă că putea avea ceea ce de multă vreme își închipuise că pierduse.

Își dădu seama că August se mișcase, iar acum stătea în fața biroului, alături de ea, uitându-se fix la desene.

— Nu trebuia să le vezi, spuse el.

— De ce nu?

Nu avea voie să plângă.

— Sunt remarcabile.

— Le-am comandat cu mult timp înainte ca noi să fim... noi doi.

– Noi doi.

Clara pufni batjocoritor, incapabilă să se stăpânească.

– Nu a existat niciodată noțiunea de noi doi, Excelență. A existat, însă, ceea ce probabil domnia voastră ați numi niște beneficii neașteptate rezultate dintr-o afacere foarte bună.

– Ba nu.

Răspunsul sună aspru.

– Ideea potențialului remarcabil pe care îl reprezenta Haverhall mi-a încolțit în minte cu mult timp înainte să... înainte ca noi să...

Se opri brusc.

– Ceea ce s-a petrecut cu noi, ceea ce suntem noi, ceea ce am devenit nu are nimic de-a face cu toate acestea.

Clara respiră întretăiat.

– Cred că am mai auzit și altă dată replica aceasta.

Trebuia să plece. Trebuia să fugă de lângă el, să se smulgă de acolo și să-și vină în fire înainte de a spune sau de a face ceva ce avea să regrete. Ceva pentru care mai apoi nu și-ar fi putut găsi scuze. Fiindcă de fapt nu deveniseră absolut nimic. Sau cel puțin nu ceva care să dureze, ceea ce era la fel de valabil și pentru ceea ce s-ar fi putut spune despre școala ei. Toate lucrurile bune ajungeau la un moment dat la bun sfârșit, și acesta era pur și simplu unul dintre ele.

– Când vrei să începi? Întrebă ea, simțindu-se în continuare amorțită. Să te apuci de transformarea domeniului?

– Nu știu, spuse el. Nu știu dacă... nu înainte ca tu să...

– Înainte ca eu să ce? Să găsesc o slujbă de guvernantă într-o casă înstărită?

Se crispă, dându-și seama că spusele îi sunaseră amar și meschin. Și ea, una, nu era nici una, nici alta.

– Doar acesta este motivul pentru care mi-ai îngăduit o perioadă de grație de un an, nu-i așa?

– Guvernantă?

Și August pufni în derâdere de data aceasta.

– Dar tu ești o profesoară extraordinară, Clara. Există atâtea școli care ar fi extraordinar de norocoase să te aibă, mugi el. Fratele tău a reușit într-un fel sau altul să pună Strathmore Shipping pe linia de plutire, fără ajutorul meu. Averea pe care a pierdut-o tatăl tău va fi în curând recuperată, ba chiar și cu ceva în plus. Vei putea face orice vei dori.

Avea dreptate, iar ea o știa. Chiar dacă acum i se părea un act de trădare, trebuia să rămână conștientă de adevărata dimensiune a faptelor. Trebuia să gândească precum August. Trebuia să creadă că aceasta era o oportunitate, nu o pierdere. Singura pierdere pe care o suferise în momentul de față fusese inima ei.

– Îmi doresc nespus să-mi fi zis toate astea, șopti ea.

– Am încercat, spuse el. Am încercat să îți zic.

– În cazul acesta nu ai încercat cât ar fi fost de așteptat din partea unui om atât de faimos pentru hotărârea și stăruința lui.

– Nu am putut.

– De ce?

– De ce?

Își trecu degetele prin păr.

– Fîndcă atunci te-ai fi uitat la mine exact așa cum te uiți acum.

Aș fi fost pentru tine numai bărbatul care ți-a furat moștenirea.

– Poate, spuse Clara tristă. Dar îmi place să cred că te-aș fi respectat pentru curajul de a-mi spune. Mi-ar fi plăcut să cred că ai avut suficientă încredere în mine – că pur și simplu credeai în mine suficient ca să știi că aș fi înțeles de ce ai făcut ceea ce ai făcut.

– Și cu toate acestea, tu nu ai avut încredere în mine să-mi spui adevărul, spuse el încet. Nu ai avut încredere în mine.

– Da, bănuiesc că așa este, șopti tristă Clara. Iar acum nu pot spune că m-am înșelat. Mă gândeam că valorez ceva, că însemn măcar puțin. Că *noi* însemnăm măcar puțin, dar tu mi-ai arătat cât se poate de clar că nu vei prețui pe nimeni inai presus de dorința și necesitatea ta de a avea mai mult, din ce în ce mai mult.

– Asta nu e adevărat, Clara. Nu vreau să te pierd, spuse el.

– Nu poți pierde ceva ce nu a fost niciodată al tău. Eu nu sunt încă o proprietate pe care ai putea-o obține.

– Clara, eu vreau ca noi să...

– Nu există *noi*, August. *Noi* ar implica ideea că am fost în stare să ne confruntăm cu greutățile vieții împreună la fel precum am fost în stare să ne bucurăm de lucrurile frumoase. A existat doar un *tu*, care ai făcut ceea ce ai considerat potrivit pentru tine și familia ta și un *eu*, care am făcut ceea ce am considerat potrivit pentru familia mea.

Clara respiră întretăiat și făcu din nou colile sul, ordonat. Le privi fix un moment, apoi se întoarse.

– Îți doresc numai bine, August. Știu că proiectul acesta va fi absolut minunat când va fi gata.

El se uită la ea cu ochii aceia albaștri care arătau clar ce luptă se dădea în el.

– Nu pleca. Nu în felul acesta.

– La revedere Excelență, spuse Clara agățându-se de ultima fărâ-mă de stăpânire de sine pe care o mai avea ca să nu se prăbușească.

Apoi o luă la fugă.

Capitolul 21

Câteva ore mai târziu, Rose o găsi pe Clara în biroul ei, holbându-se dezolată pe fereastră spre grădinile Haverhallului, urmărind cum primele frunze cădeau murdărind pajiștea verde.

– Iată-te, în sfârșit, spuse Rose intrând și aruncându-se pe unul dintre scaune într-un inod foarte puțin adecvat pentru o doamnă.

Avea în continuare mâinile pătate de vopsea, și șorțul pe care și-l pusese pe deasupra fustelor era plin de urme similare.

– Te-am tot căutat, dar probabil am ratat chiar momentul în care te-ai întors. Ai fost să te întâlnești cu Holloway?

– Am fost.

– Și? întrebă Rose aplecându-se în față.

– Cum ți s-a părut ideea lui?

Clara simți cum îi înțepenește maxilarul, și un junghi profund îi străbătu inima din cauza unei noi trădări.

– Dumnezeu, Rose. Tu știi?

Trăsăturile delicate ale lui Rose se schimonosiră din cauza confuziei.

– Ce să știu?

– Despre planurile lui pentru Haverhall.

Era suficient de grav că Holloway îi ascunsese totul, dar oare la fel făcuse și Rose?

– Ce naiba tot spui acolo? întrebă soră-sa indignată. Nu are nici un sens.

Clara se frecă la ochi cu mâinile. Deci Rose nu știa. Ceea ce ar fi trebuit să o facă să se simtă mai bine, dar nu simți nimic altceva decât o senzație sfâșietoare de pustiire.

– Ducele de Holloway a cumpărat Haverhall.

Rose se lăsă pe spătarul scaunului cu un zgomot înfundat. O clipă nu spuse nimic, iar Clara nu-și putu da seama ce gândea dată fiind expresia de pe fața ei.

— Înțeleg, zise ea într-un târziu.

— Înțeleg? Asta e tot ce ai de spus?

Clara își dădea seama că ridicase vocea, dar nu îi păsa.

— A pus miște arhitecți să facă planuri și schițe pentru transformarea domeniului Haverhall cu luni bune în urmă.

— Și ce vrei să spun eu? întrebă Rose. Îmi pare în continuare foarte rău că am fost nevoite – că tu ai fost nevoită – să îl vinzi. Nu mă miră deloc că Holloway, sau oricine altcineva care ar fi avut cât de cât viziune, s-a apucat să îl cumpere. Dar asta ne-a ajutat să ne salvăm familia.

Clara nu avea nevoie acum de spiritul practic sau de logica lui Rose.

— A mințit, se stropși Clara.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu motivul pentru care s-a dus la Dover.

Rose îi cumpăni spusele un moment ce i se păru teribil de lung.

— Nu prea cred.

Clara se holbă la ea.

— Acum ți iei apărarea? Dar îl urăști, Rose. Nu mai știi că ți spuneai Ducele Fatal și așa înai departe? Nu mai știi?

Rose se crispă ușor.

— Mda, e posibil să mă fi pripit în unele privințe.

Clara rămăsese cu gura căscată.

— Poftim?

— Nu îl urăsc. Mai ales de când propria mea soră este îndrăgostită de el.

— Nu sunt îndrăgostită de el.

Nu voia să fie îndrăgostită de el. Nu putea să fie îndrăgostită de el. Nu, după tot ce făcuse.

— Nu te pricepi deloc să minți. De asta ești atât de supărată acum. Nu pentru că el a cumpărat Haverhall, ci pentru că l-a cumpărat fără să îți spună și ție.

— Ba nu.

Clara clătina din cap, simțind cunī fierbe de furie și amărăciune.

— Ai avut dreptate în privința lui, Rose, chiar de la bun început. Eu am fost o proastă inimaginabilă. Mi-a spus numai ce știa că vreau

să aud. S-a prefăcut că mă ascultă, s-a prefăcut că e de acord cu mine, m-a făcut să cred că ar putea să mă... respecte.

– Oprește-te!

Rose bătu cu palma în masă.

Clara sări în sus și, spre groaza ei, își dădu seama că pe obraji i se prelingeau șuvoaie de lacrimi.

– Oprește-te, te rog, zise Rose, puțin mai blând de data aceasta. Te înșeli. Poate că ducele a cumpărat Haverhall, și poate că da, poate că ar fi trebuit să îți spună și ție. Dar restul... Te înșeli în privința lui.

Oftă.

– Eu nu știu ce sentimente are pentru tine, deși cred că am o idee în sensul acesta. Dar știu că de ascultat a ascultat, Clara. Cu multă atenție. Și te și... respectă foarte mult.

Clara își șterse ochii cu furie.

– Ceea ce respectă August Faulkner sunt banii. Pentru el nu vor fi niciodată suficient de mulți și nu e loc în viața lui pentru altceva decât... satisfacerea propriilor ambiții. Eu am fost numai o cale să-și atingă scopurile...

– Clara...

– Nu, lasă-mă să termin! Nu am cum să dau vina pe altcineva în afară de mine însămi. Așa că, dacă sunt supărată, este numai pentru că mi-am făcut iluzii că aş putea să-i schimb prioritățile. Deși știam foarte bine cine este August Faulkner. Știam de unde vine și ce îl mână în toate acțiunile lui. Oamenii nu se schimbă niciodată.

– Nu, presupun că nu se schimbă.

Rose își studia dungile albastre și roșii care îi pătau mâinile.

– Nu mă ajuti deloc, murmură Clara. S-ar presupune că ar trebui să fii de partea mea, nu?

– O, dar chiar sunt.

Rose ridică mâinile la ceafă și își desfăcu șorțul pe care i-l întinse Clarei.

– Gata, șterge-ți ochii! Trebuie să vezi ceva.

Clădirea se afla la marginea Londrei, chiar la sud de tot, unde tentaculele orașului nu înghițiseră încă de tot peisajul rural.

Structura era masivă și întinsă, cu trei etaje, și cu liniile acelea drepte și curate ce puteau fi găsite numai în construcțiile noi din Londra. Nu era în nici un fel ieșită din comun, cu pereții ei de piatră

cenușie și acoperișul de țiglă închisă la culoare, sau cu ușa lată de la intrare vopsită la fel, un gri-închis, aproape negru. Draperii fără decorațiuni, în culori neutre, atârnavă la șirurile de geamuri aliniate la intervale regulate la fiecare etaj, mișcându-se ușor în locurile unde o fereastră fusese lăsată deschisă pentru a permite aerului de toamnă să intre înăuntru. Un horn uriaș se ridica în partea de est și o grădiniță se întindea în lateral, în fața ușii de la bucătărie, unde se vedeau din când în când femei și uneori puști aplecați peste niște unelte de grădinărit și coșuri de nuiele așezate în verdeața încă bogată. Pe partea de sud-vest, fuseseră înfipti niște pari în pământ și acum tot timpul atârnavă pe sforile legate între ele o mulțime de cearșafuri și rochii de casă legănându-se vesele în soare. Câteva femei dădeau jos hainele uscate și le înlocuiau cu unele ude, iar Clara le auzi sporovăind în depărtare.

În spatele clădirii principale, se afla o a doua casă, și mai obișnuită decât prima, dar cu niște ferestre mari și înalte. Clarei i se păru că aduce cu un mic depozit, înpresie întărită și de căruța aflată în fața lui, plină de niște baloturi mari, înfășurate, ce semănau foarte tare cu pânza.

— Ce e locul ăsta? întrebă ea când ea și Rose ajunseră în fața casei, pe alea scurtă și lată.

Soră-sa nu spuse nimic.

Clara își îngustă privirea când o ceată de copii, dintre care cei mai mari nu depășeau vârsta de șase sau șapte ani, o luară la fugă prin labirintul de cearșafuri puse la uscat pe o funie înnodată, legată de o ramură masivă de stejar, chiar în spate.

— Un han? se aventurează ea să întrebe.

— Un fel de.

— Un internat?

— Un fel de.

— De câte ori mai am dreptul să ghicesc înainte să mă salvezi de mine însămi?

Rose își studie vârful cizmei, fără umbră de zâmbet pe buze.

Clara își îndreptă iar atenția spre scena ce se desfășura în fața ei, observând pentru prima dată că nu păreau a fi de față decât femei și copii.

— Dar nu există aici nici un bărbat.

— Nu.

Respiră zgomotos, exasperată.

– Nu ai să-mi dai alt indiciu? Atunci poate este o mănăstire. Poate este un loc în care trăiesc concubinele lui Holloway și odraslele lor?

Rose o privi, cu o expresie stranie pe chip.

– Nu. Doar nu crezi că...

– Ei, sigur că nu, Rose. Dar nu mai am nici o altă explicație.

– Locul acesta este...

Rose arăta ca și cum se chinuia să își găsească vorbele potrivite.

– Locul acesta este ce anume?

– Este cadoul lui Anne de ziua ei.

Clara clipi de câteva ori, nedumerită.

– Poftim? Ce vrei să spui?

– Locul acesta se numește Brookside, iar ducele de Holloway intenționează să i-l dăruiască lui Anne de ziua ei, peste două săptămâni, când va împlini nouăsprezece ani. Clădirile, pământul și responsabilitatea administrării lui.

– Și ce este, mai exact? întrebă Clara încet, în timp ce o senzație stranie începea să i se strecoare în suflet.

– E un cămin. Pentru familiile ai căror tați sau soți se află la închisoarea datornicilor. E un loc sigur în care femeile și copiii să trăiască până ce... li se schimbă situația.

Dintr-odată i se păru că lumea întreagă pălește în jurul ei și că so-ră-sa însăși și vorbele ei se aud undeva la mare distanță. Clara simți un mare nod în gât, și ochii începură să-i ardă de lacrimi.

– Ducele l-a construit acum cinci ani, spuse Rose încet, măsurându-și cuvintele. Copiii au îndatoririle lor și trebuie să lucreze în grădină și la cotețele păsărilor și în șopronul caprelor, dar au parte și de lecții unde învață să scrie, să citească și să socotească. Femeile care locuiesc aici sunt responsabile cu întreținerea întregului loc. Cele care nu muncesc în casă muncesc în grădină sau în spate.

– În spate? reuși Clara să articuleze.

Rose făcu un gest larg spre clădirea din spate.

– Țes. Holloway importă materie primă din India, și aceasta este procesată aici și țesută transformându-se în valuri de muselină și tot felul de alte pânzeturi cu buline, cu dungi, cu flori și așa mai departe. Bineînțeles că poate să le vândă mult mai repede dacă sunt produse aici și la un preț foarte competitiv, deci pentru un profit foarte frumos. În plus, a investit în niște războaie de țesut noi, fabricate după o tehnologie aparte, care vor schimba modul în care este produs materialul, iar femeile și fetele de aici învață foarte repede. Mi-a spus

că viziunea pe care o are în privința aceasta se va dovedi profitabilă la maximum cam peste zece ani.

Rose spuse vorbele acestea pe un ton aparte, iar Clarei i se păru că îl aude vorbind pe August însuși. Sunau a explicație, ca și cum ar fi trebuit să își justifice acțiunile.

— Oh!

Clara căuta cuvinte care să exprime ceea ce simțea în momentul acesta. *Admirație* era prea puțin. *Aprobare* nu era unul potrivit.

— Nu e o operă de caritate, continuă Rose. Nimeni nu locuiește aici pe gratis. Toată lumea muncește și încă muncește din greu, iar dacă cineva refuză să își facă părțica ce îi revine, i se cere să plece. Fiecare om are aici treaba lui. E un soi de aranjament profitabil pentru ambele părți.

Dragoste. Dragoste era ceea ce simțea. Ceea ce simțise mereu. Dragoste pentru un om perfect de imperfect care nu își ceruse niciodată iertare pentru cine era, pentru ambițiile nemăsurate care îl însufleteau sau pentru orice altceva. Dragoste pentru un bărbat care făcuse ceva cu adevărat special. Care își luase singur sarcina de a face acest mic colț de lume un loc mai bun. Ea îi spusese odată că voia să schimbe lumea puțin câte puțin. August Faulkner o făcuse deja.

— De unde știi toate lucrurile astea? întrebă Clara amorțită.

— M-a adus aici ieri. M-a întrebat dacă aș fi de acord să predau lecții de artă aici o dată pe săptămână. Pentru copii și poate pentru unele dintre femeile care ar fi dispuse să încerce.

Rose o privea fix.

— M-a întrebat dacă sunt de părere că ai fi și tu de acord să predai aici. Poate câteva seri pe săptămână. Aritmetică, citire, scriere. A zis că tu deja cunoști pe cineva care învață aici.

— Pe cine?

— Pe un băiat pe nume Jonas? Și pe mama lui? S-au mutat aici din Dover la sfatul lui. Spunea că băiatul nu se pricepea deloc la munca de la han.

Clara își apăsă palma peste buze, conștientizând că tremura.

— Mie nu mi-a spus niciodată despre acest loc.

Rose își înălță capul.

— De ce? Ar fi avut vreo importanță, ar fi schimbat oare sentimentele pe care le ai pentru el?

Clara clătină din cap, nefiind în stare să evite adevărul trăirilor ei.

– Nu. Deja îl iubeam pentru ceea ce era.

Rose zâmbi ușor.

– Știu.

– Toate astea mă fac să-mi vină să plâng.

– Vezi că nu mai am batiste, așa că ia-o ușurel.

Clara râse și sughită de plâns în același timp.

– Asta o va face pe Anne atât de fericită, spuse Rose în timp ce amândouă se uitau la copiii care se legănau pe o frânghie țipând veseli.

– Da.

– Dar tu? întrebă Rose.

– Ce-i cu mine?

– Eu vreau să te văd fericită, Clara. O meriți.

Clara privi în jos, la mâini.

– Îl iubesc. Probabil că l-am iubit din prima zi în care l-am văzut. Ceea ce sună absurd, îmi dau seama. Dar mai mult decât atât habar nu am ce se poate face.

Rose se aplecă spre Clara și o prinse de brațe.

– Mă îndoiesc că el are habar. Amândoi treceți printr-o experiență pe care nu ați mai cunoscut-o până acum și mă tem că eu sunt ultima persoană care v-ar putea oferi sfaturi în privința asta.

– Păi până acum mi se pare că te descurci de minune, spuse Clara trăgându-și nasul.

– Poate.

– Mie nu mi-a promis niciodată nimic.

Rose se uită lung la ea.

– Dar tu ce i-ai promis lui?

Clara privi fără să vadă cearșafurile ce se legănau pe sârma de rufe.

– Nimic.

Și chiar așa stăteau lucrurile. Nici unul din ei nu se arătase dispus să lase de la el, să se avânte în necunoscut. Nici unul din ei nu îndrăznise să riște totul. În schimb, amândoi se retrăseseră la ceea ce știau, la teritoriile ce le erau sigure. La loialitatea față de familiile lor. La hotărârea de a face ceea ce trebuia făcut. Fiecare din ei de unul singur.

– Doamne, Dumnezeu, dar chiar că vă meritați unul pe celălalt, pufni Rose ușor.

Apoi redeveni serioasă.

— Indiferent ce faci... nu pleca de lângă el. Nu bate în retragere. Ducele tău nu seamănă cu ceilalți.

— Nu. Nu seamănă.

Dar deja plecase de lângă el. Deja bătuse în retragere.

Se întrebă dacă nu cumva era deja prea târziu.

Capitolul 22

Era absolut adevărat că niciodată, niciodată, Clara Hayward nu mai fusese îndrăgostită. Acum că recunoscuse asta, acum că totul fusese scos la iveală din ungherele întunecate ale minții ei, adevărul părea să câștige forță cu fiecare ticăit al ceasului. O făcea practic incapabilă să gândească logic și îi făcea emoțiile să oscileze constant între spaimă și amorțeală. Îi răpise pofta de mâncare și capacitatea de a se concentra asupra oricărei treburi, oricât de puțin.

Nu dormise prea mult în noaptea aceea, căci vorbele surorii ei și tot ce aflate în ziua aceea îi bântuiseră mintea fără încetare, ca un carusel. Iar când zorii mijiră pe sub marginile draperiilor de la camera ei, își dădu seama că nu era nici măcar un pas mai aproape de a ști ce ar fi putut să-i spună lui August Faulkner. Dar știa cu siguranță că ceva avea să-i spună. De data asta nu avea să îi întoarcă spatele. Avea să se lase în voia sorții, să se arunce în necunoscut și rămânea de văzut dacă el avea să fie acolo să o prindă, să nu o lase să cadă.

Dar ea, una, nu era dispusă să aibă regrete. Nu era dispusă să-și mai găsească scuze. Iar dacă se întâmpla ceea ce era mai rău, iar el se îndepărta de ea, atunci măcar ar fi avut un răspuns. Nu și-ar mai fi petrecut încă zece ani din viață întrebându-se ce s-ar fi putut întâmpla.

— Oprește-te și întoarce-te!

Strigătul și bocănitul îi întrerupseră gândurile și își îndreptă imediat atenția spre ce se petrecea în jur. Era în mijlocul uneia dintre lecțiile de dans pe care le oferea întotdeauna toamna la Haverhall. Avea douăzeci de tinere domnișoare cu niște titluri ce păreau desprinse din rubrica de știri mondene, un profesor de dans de la Londra și un cvartet de coarde care așteptau semnalul de început, cu toții pe poziții în mica sală de bal de la Haverhall. Profesorul de

dans demonstra mișcările unui vals franțuzesc în centrul încăperii, numărând pașii cu voce tare.

Clara își îndepărtă atenția de la bărbat și le studie pe furiș pe fete. Unele urmăreau mișcările instructorului de dans, mișcându-și buzele în același timp cu el, numărând și clătinându-se involuntar în timp ce făceau aceiași pași cu el. Altele se uitau la colegile lor cu expresii din cele mai clare zugrăvind sentimentele de superioritate, neîncredere și dispreț pe care le nutreau față de acestea. Acestea erau cele care șopteau bârfe în spatele mâinilor duse la gură așa cum aveau mai târziu să șoptească în spatele evantaielor. Clara aproape că își dădu ochii peste cap.

Privirea îi căzu pe o tânără care stătea ușor depărtată de grup. Avea probabil în jur de șaisprezece ani, avea părul negru ca smoala și ochii un albastru pal. Privea întreaga scenă cu interes și uimire, ca și cum tocmai descoperise că avea cel mai bun loc dintr-o sală de spectacole. Din când în când, scotea un carnețel mic și un creionăș de undeva din fustele ei voluminoase și nota ceva. O surprinse pe Clara urmărind-o și roși, îndesându-și carnețelul în faldurile fustelor și prefăcându-se foarte interesată de mișcările unduite ale profesorului de dans.

Clara zâmbi. Avea să vorbească puțin cu această tânără după lecție. Orice domnișoară care din câte se părea își cususe buzunare pe rochie ca să ascundă ceva instrumente de scris se putea dovedi o candidată excelentă pentru școala ei de vară...

– Domnișoară Hayward?

Profesorul de dans se uita la ea cu o privire întrebătoare.

– Mă scuzați. Ce ați spus? întrebă Clara.

Se auziră câteva chicote.

– Mă întrebam doar dacă ați dori să faceți o demonstrație a ceea ce înseamnă un vals franțuzesc adevărat înaintea elevelor dumneavoastră pentru ca mai apoi să exerseze și ele.

– Desigur.

Încercă să se scuture din reverie și făcu un pas în față.

Profesorul de dans îi luă mâna în mâna lui rece, iar ea trebui să-și înăbușe un oftat. Fiecare vals pe care avea să-l mai danseze de-acum pentru tot restul vieții nu avea să fie mai mult decât o dezamăgire. Profesorul de dans ridică mâna spre orchestră și se auziră foșnete, căci toți se pregătiră să se apuce de cântat. Aruncă o privire în spate în direcția lor și lăsă mâna în jos ca semn că puteau începe.

Doar că aceștia nu o făcură.

În schimb, se auziră niște foșnete și mai pronunțate, niște șoapte grăbite și apoi o mulțime de chicoteli.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, dar cred că dansul acesta îmi aparține.

Vocea veni chiar din spatele ei, iar Clara încremeni.

Profesorul de dans făcu ochii mari, dar apoi aproape instantaneu își îngustă privirea.

— Mă scuzați, domnule, dar în caz că nu ați observat, întrerupeți o lecție. Lecția mea.

— Lecția mea, se repezi Clara.

Își trase mâna din mâna profesorului și se întoarse foarte încet ca să îl găsească pe August stând chiar în spatele ei, cu mâinile la spate și ochii lui albaștri profund fixați în ochii ei. Avea părul ușor răvășit de vânt, ca și cum tocmai intrase pe ușă după ce călărise mult și repede, iar hainele îi erau simple și fără nici un fel de podoabe.

— Domnișoară Hayward, îmi faceți onoarea?

Își îndreptă spatele și-i întinse o mână.

— Și țineți cont că nu am de gând să accept un refuz.

Ochii ei măsurară rapid scena de peste umărul lui unde douăzeci de tinere se holbau fără jenă la ei. Mai puțin una care mângălea ceva frenetic. Zâmbi.

— Desigur, Excelență.

Profesorul de dans se albi și se dădu înapoi, aproape împiedicându-se în propriile picioare. Nici unul din ei nu îl băgă în seamă. Clara își puse mâna în mâna lui August și căldura atingerii lui îi trimise instantaneu scânteii incandescente prin piele și în jos pe șira spinării. Își puse cealaltă mână pe umărul lui, iar el o apucă pe după talie, punându-și palma în spate, pe mijlocul ei.

— O să-mi scandalizezi elevele, murmură ea.

Își simțea pulsul bătând nebunește în ritmul sângelui care îi alerga prin vene.

— Am scandalizat pe toată lumea prima oară când am făcut asta, acum zece ani. De ce ne-ai opri acum? răspunse el, trăgând-o mai aproape de el decât s-ar fi cuvenit.

Orchestra care ezitase acum începu să cânte și primele acorduri ale muzicii plutiră prin aer. August o conduse și făcură primii pași ai unui dans care îi era atât de familiar și totuși atât de uluitor de nou. Îl urmă și ea, fără să ezite, fără să se desprindă din îmbrățișare,

fără să-și ia ochii din ochii lui. Totul în jurul lor păli și apoi se făcu nevăzut.

– Îmi pare rău, Clara, șopti el în timp ce aproape zburau, de-abia atingând podeaua. Nu am avut niciodată intenția să te rănesc.

– Știu. Și mie îmi pare rău, spuse ea.

– Pentru ce? Tu nu ai făcut nimic.

– Exact. Nu am făcut nimic. Nu am avut încredere în tine; nu ți-am cerut ajutorul când aș fi putut. Te-am izgonit și am încercat să fac totul de una singură. Și pe urmă, și mai rău, ieri în biblioteca ta ți-am cerut nici inai mult, nici inai puțin decât să îți ceri iertare pentru ceea ce ești, pentru cum ești. Ceva de care te-am acuzat la un moment dat că i-ai făcut lui Anne și a fost absolut de neiertat să îți fac și eu ție exact același lucru.

– Eu te iert.

Îi strânse mâna mai tare în mâna lui.

– Erai într-o situație imposibilă.

– Ba nu era imposibilă. Doar foarte dificilă.

El clătina din cap.

– Nu a fost drept...

– Viața nu este dreaptă, șopti ea, mișcându-și mâna de la umăr ca să îl atingă ușor pe el pe obraz. Tu știi asta mai bine decât oricine.

Făcu o pauză când se întoarseră, simțind cum muzica vibrează prin ea.

– Asta ne-a făcut să fim cei care suntem astăzi, iar eu nu vreau pe nimeni altcineva decât pe bărbatul care se află în clipa asta în fața mea. Niciodată nu mi-am dorit pe nimeni în afară de tine.

– Foarte bine, șopti el. Căci nu am de gând să plec nicăieri.

– Să nu te schimbi niciodată.

Buzele lui se ridicară într-un zâmbet ușor.

– Ei, s-ar putea să mai fie loc de ușoare schimbări. Pe ici, pe colo.

Clara zâmbi.

– Am văzut cadoul pe care îl ai pentru Anne, spuse ea încet.

Simți cum August aproape că pierdu ritmul pentru o clipă. Dansă mai departe, în tăcere, câteva clipe lungi, înainte să vorbească din nou.

– Am urât de moarte tot ce a trebuit să îndure în Marshalsea, murmură August. Mizeria, boala, dispararea. Toate sunt lucruri greu de depășit.

– Da, șopti ea.

— Brookside nu este chiar un hotel, dar cred că Anne va face acolo o treabă incredibilă. Mai ales că...

— Mai ales că înțelege ce înseamnă.

— Da.

— Crezi că ai făcut ce trebuia? Întrebă el coborând vocea atât de tare că aproape ghici mai degrabă în loc să îl audă ce spune.

Clara încercă să-și găsească vorbe să îi răspundă, dar fără să reușească.

Văzu cum el strânge din dinți.

— Nu crezi că am...

Clara își apăsă degetele pe buze.

— Ai făcut o faptă extraordinară de frumoasă, șopti ea.

El se uită fix la ea, în timp ce mâna lui se ridică pentru a-i șterge o lacrimă de pe obraz de care ea nici nu fusese conștientă până atunci.

— Îți inulțuiesc, inurmură el. Dar nu plâng!

— Nu plâng. Pur și simplu te pregătesc pentru reacția pe care o va avea Anne, își trase ea nasul, lăsându-și mâna pe pieptul lui.

August izbucni în râs, iar ea îi simți pieptul vibrând în locul unde își pusese mâna.

— O să consider că am fost avertizat.

Făcu o pauză.

— Rose ți-a spus despre Brookside?

— Da.

Clara zâmbi.

— Nu te prefacă atât de surprins.

— Nu credeam că sora ta dă doi bani pe mine.

— Ceea ce înseamnă că te-ai înșelat. În plus, Rose insistă că nu ar putea niciodată să urască un bărbat de care soră-sa este atât de îndrăgostită.

August se opri brusc, și Clara se izbi de el.

— Asta nu a fost o mișcare prea bună, Excelență...

Nu mai apucă să termine ce voia să zică, căci buzele lui le acoperă pe ale ei în cel mai blând și mai dulce sărut. Ea se topi pur și simplu în el, fără să-i pese cine se uita. Fără să-i pese dacă scandaliza ficele nobililor sau întreaga lume bună din Londra. El se trase înapoi cu o expresie ciudată pe chip.

— August, șopti ea.

La un moment dat, orchestra încetase să mai cânte, și acum în jurul lor era o liniște adâncă.

El băgă mâna în buzunarul hainei și scoase ceva ce semăna cu o bucată delicată de panglică, ce lega un sul. O apucă de mână și se uită în jos spre ea, cu pieptul ridicându-i-se și coborându-i rapid.

– Ar fi trebuit să fac asta încă de acum zece ani, spuse el.

– Ce să faci?

El îi atinse fața.

– Să dansez cu tine. Să descopăr ce părere ai despre lapiți. Să te spionez din spatele gardurilor de piatră. Să aflu un lucru sau două despre ce înseamnă să ai un scop în viață. Să mă îndrăgostesc de tine.

Clara încercă să spună ceva, dar nodul din gât nu o mai lăsă.

August se lăsă să cadă într-un genunchi și se uită în sus la ea.

– M-ai întrebat odată când de ajuns este suficient. Tu ești suficient. Tu ești noțiunea mea de ajuns. Tu ești totul pentru mine.

August îi trase mâna în mâna lui și strecură panglica delicată pe inelarul ei.

– Te iubesc, Clara.

Ea privi în jos la panglică și o atinse cu cealaltă mână, derutată.

– Panglica asta a fost legată în jurul unui act de proprietate, făcut sul, asupra unei bucăți de pământ. Bucata asta de pământ are în spate o căsuță mică despre care mi-a spus cineva că este folosită drept studio de artă, un iaz care din câte se pare nu are nici un fel de pește, niște grădini care sunt destul de frumoase vara și o clădire ce în momentul de față funcționează drept școală.

Îi ridică bărbia cu vârful degetelor și dădu de ochii ei în care strălucea iubirea ce se reflecta și în privirea lui.

– Mă gândeam că pământul acesta, mai degrabă decât niște bijuterii frumoase sau un armăsar de rasă sau o casă impresionantă, ar sluji drept un dar de nuntă potrivit.

Clara scoase un sunet nearticulat și căzu în genunchi în fața lui.

– Da, șopti ea. Ar sluji.

– Acesta este un răspuns? întrebă el.

– Aceea a fost o întrebare?

– Mărită-te cu mine! Sau nu. Doar promite-mi că nu vei mai dansa cu nimeni altcineva în afară de mine toată viața ta.

– Îmi place prima opțiune, șopti ea din nou. Și a treia.

El se aplecă în față și o sărută din nou, iar de data aceasta ea își dădu seama de râsete, chicoteli și aplauze furtunoase. August se ridică în picioare și o trase și pe ea sus.

— Cred că le-am scandalizat de-a binelea pe elevele tale.

— Sper.

Își puse mâna pe umărul lui.

— Te iubesc, August, șopti ea.

— Și eu te iubesc.

— A, și apropo, să știi că valsul a fost groaznic. Cu tot plânsul acela și cu vorbitul, și cu opritul.

— Și cu sărutatul.

— Și cu sărutatul, încuviință ea, în continuare chinându-se să vorbească de atâta bucurie și dragoste.

Simți niai degrabă decât auzi semnalul lui August către orchestră, și în câteva secunde muzica umplu din nou aerul.

— O să mă revanșez față de tine, spuse el, trăgând-o și mai aproape de el. Căci am de gând să dansez multe, mult mai multe valsuri cu soția mea.

Mulțumiri

Îi mulțumesc din inimă redactorului meu, Alex Logan, pentru realismul și puterea ei de analiză profundă ce fac ca fiecare povestire să fie mai bună, și întregii echipe de la Forever, care a muncit atât de mult pentru mine. Îi mulțumesc agentei mele de vânzări, Stefanie Lieberman, întotdeauna un sprijin real, la bine și la rău. Familiei mele și prietenilor care m-au încurajat la fiecare pas. Și, nu în ultimul rând, un uriaș „mulțumesc” întregii comunități a oamenilor pasionați de romanele de dragoste – cititori și scriitori – care au făcut din această călătorie una de neuitat.